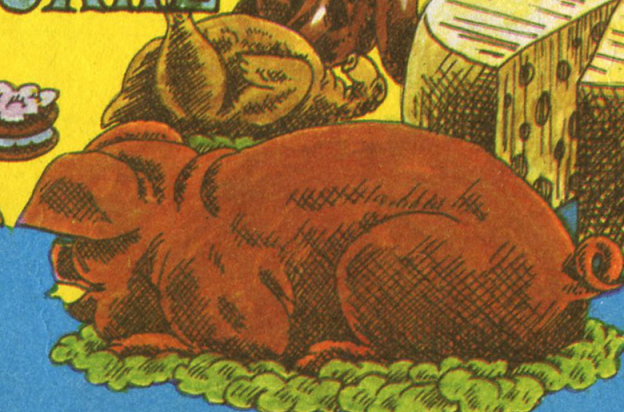
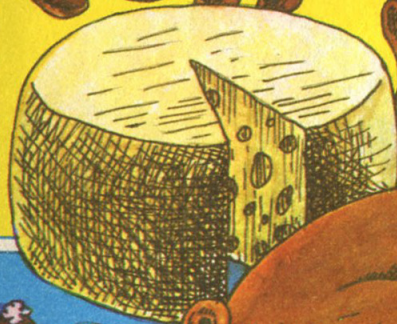

PETRU
DEMETRU POPESCU

ALUNEL

ȘI
POFTA
de
MÎNGARE

EDITURA MEDICALĂ

859.0
P 81

PETRU
DEMETRU
POPESCU

ALUNEL ȘI POFTA DE MÂNCARE

BIBLIOTECA
„N. IORGĂ”
PLOIESTI

SECȚIA COPII

439978

EDITURA
MEDICALĂ

BUCUREȘTI • 1983

ILUSTRATII : IACOB DESIDERIU

Redactor — Giovanna Dănescu
Tehnoredactor — N. Panaitide
Coli tipar — 17
Bun de tipar la 20. 06. 983

Cuprins

Un eveniment ce trebuie sărbătorit	5
Căsuța din Kos	9
Nedumeririle lui Alunel	16
„Labor improbus, omnia vincit!“	22
Prima convorbire cu Hipocrate	27
O lecție în mijlocul naturii	34
Un prînz frugal	39
Elixirul optimismului	42
Popas în Buhara	47
Întîlnirea cu Avicenna	52
O soluție extremă — operația	60
Ciudata întîlnire cu Averroes	64
Un grăsun apare la timp	67
Pe „calul timpului“ împreună cu Münchhausen	71
Alunel este prezentat lui Gargantua și Pantagruel	74
Un ospăț de pomină	76
Alunel se simte încolțit	78
Vorbe meșteșugite, dar fără folos	83
Alunel este întemnițat	89
Perfidia baronului	92
Noile minciuni ale baronului Münchhausen	96
Alunel are presimțiri sumbre	99
În fața ștreangului	101
Un gând de răzbunare	104
Ultima dorință a unui condamnat la moarte	109
Cîte ceva despre Louis Pasteur și prietenul său	116
Un popas ciudat și gânduri de recunoștință	121
Un consult neobișnuit	126
Sfîrșitul unui coșmar și jurămîntul lui Alunel	134

ILUSTRATII : IACOB DESIDERIU

Redactor — Giovanna Dănescu
Tehnoredactor — N. Panaitide
Coli tipar — 17
Bun de tipar la 20. 06. 983

La început de carte ne apare
Un Alunel obez și mîncăcios,
Privind nostalgic anii duși în zare,
Cînd se credea... sportiv miraculos.

orice fel de sport. Acum, cînd începe povestirea noastră, Alunel are zece ani, deci e destul de „în vîrstă“. Privește înapoi la „tinerețea“ lui cea dintîi, pierdută și risipită pe încercări polisportive, și oftează... De ce-o fi trist, nu știm! Ceea ce e sigur — fapt ce-l poate dovedi orice cîntar — e că băiatul, la zece ani, are și... aproape 50 de kilograme. E greoi și masiv. Suflă de parcă ar fi o locomotivă cînd, la orele de sport, trebuie să facă un exercițiu cît de simplu. Probabil de aceea oftează după anii cînd putea să devină, și n-a devenit, sportiv. Dacă nu chiar campion, de s-ar fi ținut cît de cît de sport, tot ar fi rămas măcar suplu, dobîndind cu timpul acea condiție fizică necesară oricărui efort, cît de mic, pe care acum nu-l poate face fără să gîfîie.

Toate ca toate, ar merge și așa, dar ce te faci cu pofta de mîncare pe care Alunel n-o mai poate stăvili nicicum? În orice oră din zi și din noapte

In „tinerețea“ lui, adică înainte de a se duce la școală, să tot fi avut vreo șase anișori, Alunel a nutrit speranța să ajungă un sportiv ilustru — adică nu orice fel de sportiv, de duzină, ci un as, cunoscut în toată țara și în toată lumea. Pentru asta a încercat toate sporturile posibile: fotbal, volei, handbal, tenis de masă și tenis de cîmp, echitație, haltere, box. Ba și șahul, care este un sport al inteligenței. Zadarnic, sporturile s-au dovedit imposibile! Au și ele legile lor bine stabilite, de la care nu te poți abate fără să suferi un eșec. Or, Alunel nu era dispus să țină seama de astfel de reguli plictisitoare și absurde. Cu priceperea și talentul lui, voia să ajungă dintr-o dată în frunte, să se impună în viața sportivă a țării, să ajungă campion și să i se recunoască meritele. Nimeni n-a fost însă dispus să facă un asemenea act de mărinimie. De la toți a auzit același lucru: „exercițiul îl face pe maestru!“. Așa încît a abandonat

simte o foame de lup. Ar mânca și iar ar mânca. Și tot îi e foame. Pîrdalnica de foame îl roade într-una, simțindu-și stomacul ca un hău, pe care niciodată nu-l poate umple.

Și totuși, încă n-ar fi nimic. Dar medicii, toți cîți l-au văzut, inclusiv medicul școlii unde învață, ca și medicul de la circă, au evidențiat în unanimitate două cerințe de bază pentru Alunel: prima, referitoare la regimul alimentar, secunda, vizînd cura de slăbire. Medicii avuseseră grijă să spună că între cele două cerințe există o strînsă legătură și că una o condiționează pe cealaltă. Era clar ca lumina zilei. Știa bine și Alunel că dacă ține regim o să slăbească. Dar vorba e cum, dacă nu-l părăsește pofta de mîncare? Medicului îi e ușor să vorbească. Și apoi Alunel observase că și medicul era destul de voluminos. Vorba aceea: „Să faci ce zice doctorul, nu ce face el!“ Probabil că doctorul ăsta, după ce întocmea rețeta de regim alimentar, se ducea împăcat acasă, că doar făcuse o faptă bună, și se așternea pe mîncat.

Alunel era astfel într-o grea dilemă. Știa că poartă o moștenire destul de neplăcută — cele 50 de kilograme pe care le înmagazinase și pofta de mîncare ce se încuibase în el cu statornicie și perfidie.

Dar, ce să-i faci! Tentațiile bucătăriei erau irezistibile și ispitele gastronomice, uriașe. Ciorbele — de perișoare, de văcuță, de ce-ar fi fost — erau pentru el o binecuvîntare a mesei. Supele — de roșii, cu fidea, cu găluște sau cu orice —, de asemenea. Un balsam ce-i mîngîia stomacul plăcut și util — după părerea lui. Apoi veneau mîncărurile. Ah, minunatele mîncăruri! Cu sos, cu garnitură, cu de toate... Dar cărnurile? Fripăturile aromate — de porc, de vacă, de vițel, de miel, de tot soiul! Mititeii — mărunțeii, ca și

măriceii, cu cît mai voluminoși, cu atît mai bine! Oh, ce apetisant era parfumul lor! Cît privește dulciurile, plăcintele și scovergile, torturile și baclavalele, ce să mai vorbim! Loc era și pentru fructe, bomboane, ciocolată, siropuri, care astîmpără setea. Și-ar fi putut continua lista lungă a minunatelor feluri de mîncare la nesfîrșit...

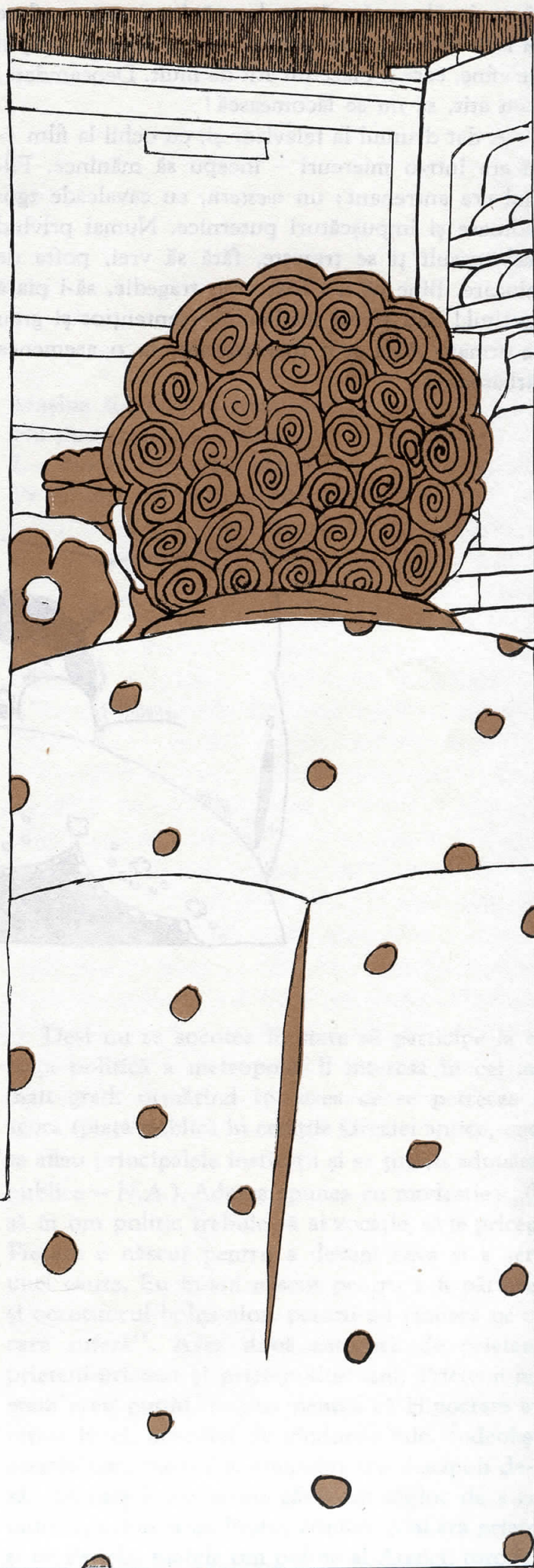
Ce om normal ar putea rezista atîtor ispite? Darămite el, care avea zece ani și 50 de kilograme! Și, culmea, medicii îl sortiseră regimului alimentar, care ar fi condus inevitabil la... slăbire!

„Ei, nici toate ale doctorului!“ — își zicea Alunel în ceasurile lui de liniște și îndes-tulare.

Dar acum, medicul școlii, Grigoriță, hotărîse ca Alunel să fie supus, indiscutabil, unui regim sever. Pe lîngă asta, să nu mai fie scutit de sport și să facă zilnic cît mai multă mișcare. La vîrsta și înălțimea lui, normale erau 35 de kilograme, deci trebuia să dea jos 15. Asta ar fi fost culmea performanței, nu glumă!

Oftînd după zilele lui fericite de abundență, Alunel simți că n-are ce face. Părinții plecaseră la teatru și îl lăsaseră singur. De a doua zi trebuia să înceapă o viață nouă. Atunci se hotărî. Se hotărî să facă ce credea el că-i normal în situația sa: să sărbătorească evenimentul începerii unui nou regim de viață. Dar cum? Cum poți sărbători oare un eveniment, dacă nu cu o masă copioasă și cu o băutură răcoritoare, care să-ți potolească setea?

Și, cum toate astea existau în frigider, de la gînd la faptă a fost tot atît cît de la camera lui pînă la frigider. A scos de acolo salata *à la beuf*, cîrnăciorii oltenești, puiul cu mujdei de usturoi, macaroanele și... tot ce-a mai găsit. Le-a scos

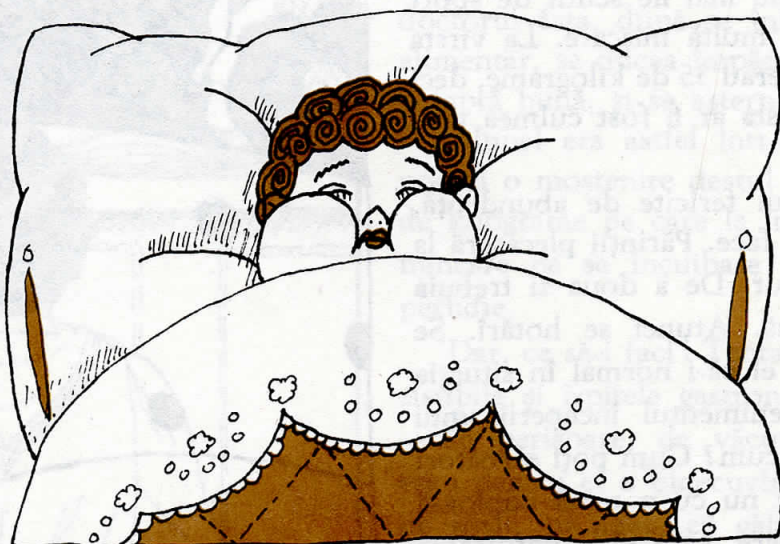

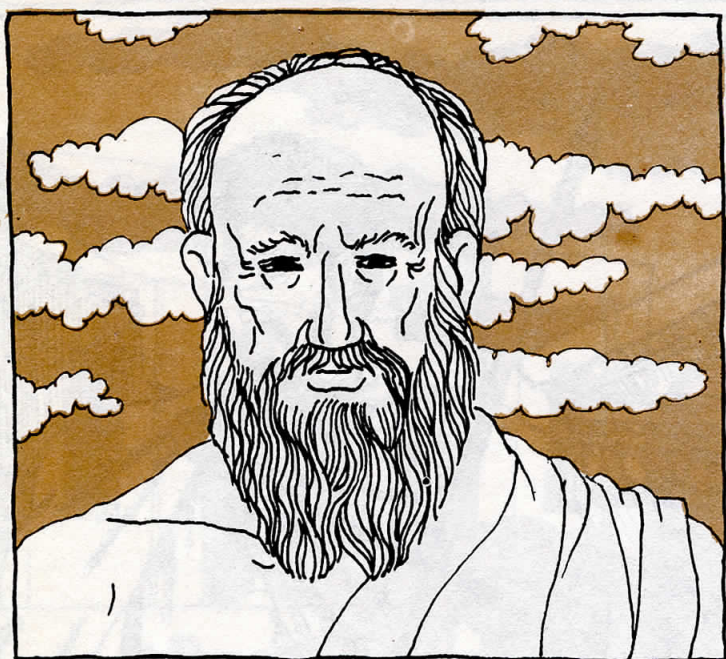
să se încălzească, să nu le mănince reci — aflate că asta face rău stomacului. A mai scos și siropul de afine, care îi place lui atât de mult. Deocamdată, cam atât, să nu se lăcomească!

A dat drumul la televizor și, cu ochii la film — că era într-o miercuri — începu să mănince. Filmul era antrenant: un western, cu cavalcade zgomotoase și împușcături puternice. Numai privind acel tumult și se trezește, fără să vrei, pofta de mâncare. Bine că n-a fost vreo tragedie, să-i piară apetitul! Sau sfatul medicului — sentențios și greu de urmat! Asta ar fi fost culmea, la o asemenea sărbătoare!

Filmul a ținut, ca de obicei, o oră și jumătate. Când s-a terminat, Alunel simțea că-i plesnesc măruntaiele. Stomacul îi era plin ochi, iar pe el îl cuprinsese un somn greu de învins. Făcu un efort și închise totuși televizorul, dar nu mai fu în stare să strângă resturile ospățului. Se tiră apoi cu pași greoi spre camera sa, unde se dezbracă anevoie și mai mult căscînd, cu ochii împăienjeniți de moleșeala pe care și-o dă îndestularea. Tîmplele îi zvîcneau și simțea o durere în moalele capului.

Cînd fu gata, se azvîrli în pat, stinse lumina și simți parcă o mîna puternică, nevăzută, cum îl prinde și-l tîrăște spre un abis imens. . .

Mașina timpului e nemiloasă,
Nu ține seama de nimic,
L-a dus la Hipocrate acasă
Pe Alunel cel prea voinic.

Casa doctorului Hipocrate din insula Kos era așezată în mijlocul unei grădini de basm, plină cu tot soiul de flori și arbuști, al căror îngrijitor era însuși . . . „părintele medicinei“, atât de priceput în toate. Fiind casa părintească, Hipocrate, de felul său păstrător de tradiții, nu se îndura s-o părăsească nici în ruptul capului. Deși avea și la Atena o casă mare și vestită în toată cetatea, ilustrul savant o prefera „pe cea mică și retrasă“ — cum îi plăcea s-o numească pe cea de-aici, din Kos. „Casa mică și retrasă“ îl ținea departe de zgomotul luptelor pentru putere și de ambițiile nemăsurate, atât de străine firii lui. Se ducea la Atena numai mînat de treburi importante și nu stătea mai mult de cîteva zile. Le rezolva în grabă și se întorcea la căsuța din Kos, pentru a-și duce mai departe viața tihnită, așa cum o concepea el, în mijlocul naturii.

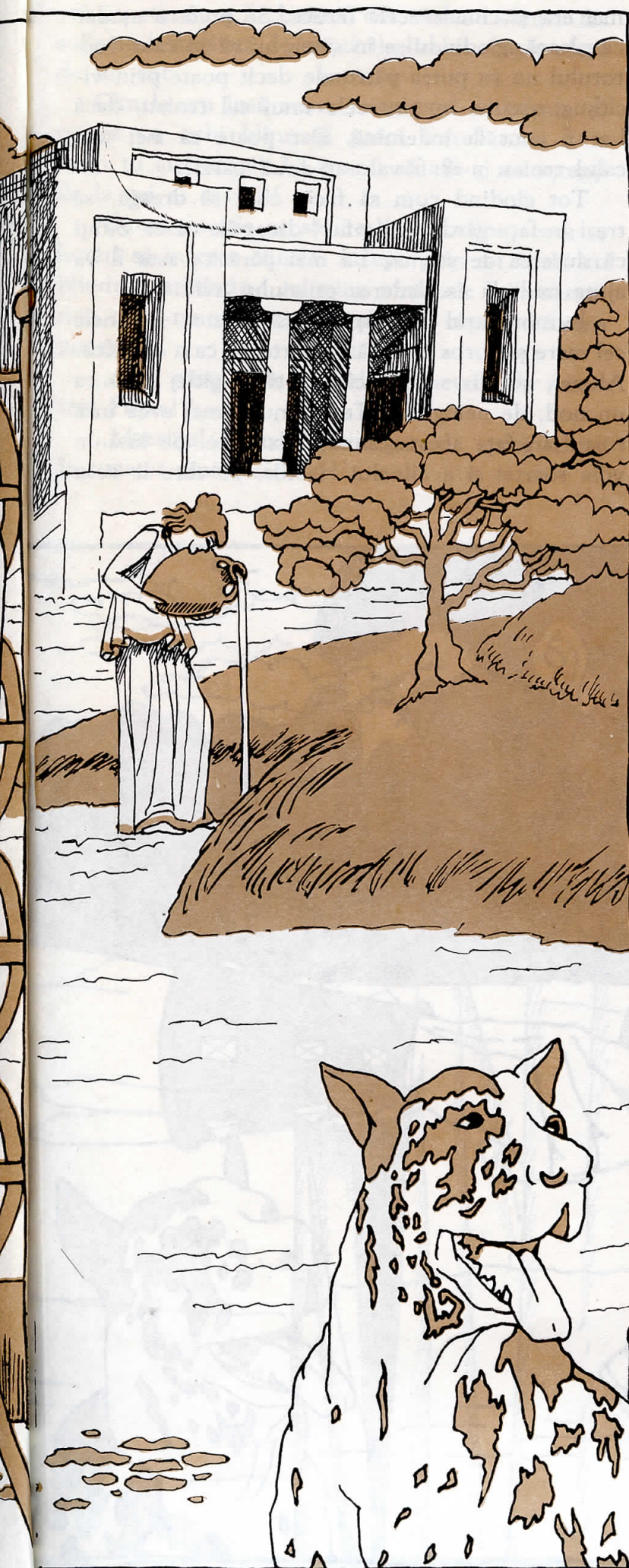
Deși nu se socotea în stare să participe la ea, viața politică a metropolei îl interesa în cel mai înalt grad, urmărind tot ceea ce se petrecea în agora (piață publică în cetățile Greciei antice, unde se aflau principalele instituții și se țineau adunările publice — N.A.). Adesea spunea cu modestie: „Ca să fii om politic trebuie să ai vocație, să te pricepi. Fiecare e născut pentru a deveni ceva și a servi unei cauze. Eu m-am născut pentru a fi părintele și ocrotitorul bolnavilor, pentru a-i vindeca pe cei care suferă“. Avea două categorii de prieteni: prieteni-prieteni și prieteni-dușmani. Prietenii-prieteni erau puțini, tocmai pentru că Hipocrate era retras în el, absorbit de gîndurile sale. Îndeobște aceștia erau medici ai timpului sau discipoli de-ai săi, cu care întotdeauna găsea un mijloc de a comunica, avînd și un limbaj comun. Mai era prieten și cu Pericle, marele om politic al Atenei, totodată

protector al artelor și științelor. Când se ducea în bătrîna cetate, el urca pe Acropole și mergea la cel mai înțelept dintre toți arhonții cîți îi dăduse Atena. Pentru prieteni era în stare de orice, iar casa lui era deschisă pentru ei la orice oră din zi sau din noapte.

Avea însă și destui, și chiar mai mulți, prieteni-dușmani. Aceștia se purtau mieros și umblau cu lingușiri pe lîngă Hipocrate, doar or izbuti să i se furișeze în suflet. Dar el le simțea falsitatea și se ferea de ei ca de mușcătura viperei veninoase. El, autorul atîtor izbutite aforisme, avea și pentru prietenie o vorbă de duh: „Prietenul ade-vărat te mușcă, iar locul unde te-a mușcat înflo-rește, vrăjmașul te mîngîie și locul acela se învi-nește“.

Dar cel mai bun prieten al medicului era Menandros, un uriaș care luptase în războaiele de apărare a Greciei împotriva cotropitorilor persani. Fusesse rănit și își pierduse mîna dreaptă, de aceea toți îi ziceau „Stîngaciul“. Avea însă o forță herculeană, chiar fără o mîna și la o vîrstă destul de înaintată fiind de nebiruit. Menandros îi intrase în suflet lui Hipocrate, nu atît pentru curajul și vitejia cu care luptase, cît mai ales pentru loiali-tatea pe care o dovedise în orice împrejurare. Se legase de acest „colos uman“ — cum îl numea adesea — și, deși ar fi trebuit să-i fie sclav, Menan-dros îi era, mai mult decît oricare altul, prieten. Și asta pentru că medicul de renume nu concepea nicicum noțiunea de sclavie. Deși cetățean al unui stat sclavagist, la rîndul său stăpîn de sclavi, Hipocrate nu-i stima decît pe acei proprietari care-i considerau pe sclavii lor Oameni. Pe ceilalți, care-i tratau ca pe niște obiecte oarecare, îi socotea ex-ponenții unei mentalități primitive, înapoiate. Așa se explică faptul că în casa lui Hipocrate Menan-

dros găsea afecțiune, mâncare și băutură și posibilitatea de a se odihni într-un așternut curat. Menandros, uriașul cu suflet de copil, răspundea acestui tratament prin mult atașament și credință, cu alte cuvinte printr-o mare dragoste. Îl apăra pe Hipocrate de prietenii-dușmani și îl ferea de lingușirile lor veninoase. Și asta nu pentru că Hipocrate nu s-ar fi putut apăra și singur. Dar el așa socotea că e de datoria lui. Păzea poarta ca un cerber și nu dădea nimănui voie să intre decât anunțat. Or, Hipocrate, când afla despre cine e vorba, și dacă era cazul, rostea răspicat: „nu sînt acasă!” Și cel în cauză nu putea trece decât peste cadavrul lui Menandros, ceea ce practic era imposibil.

Amfitrioana casei din Kos era Getia — o femeie tînără și frumoasă de pe meleagurile pontice. Fusesse adusă tot ca sclavă, dar Hipocrate, aflat la o vîrstă destul de înaintată, a socotit-o ca pe o fiică și i-a dat puteri depline în casă — cum s-ar spune i-a dat casa pe mînă. Getia nu i-a înșelat încrederea, devenind cu timpul o gazdă perfectă, extrem de plăcută și prevenitoare față de toți cei care treceau pragul căsuței din Kos — prietenii-prieteni. Tot ea rostuia, cu pricepere și devotament, masa și tot ce ținea de gospodărie.

Într-o dimineață, în fața porții de fier din Kos adăstă un copil. După chip nu-i dădeai mai mult de zece primăveri, dar după corpul scund și burduhănos ai fi zis că are mult mai mult sau că e un om în toată firea, mărunț la stat.

Băiatul se ținea cu mîna de stomac și gîfîia din greu, ca o căprioară hăituită de cîini la vînătoare. Ajunsese aici și se vedea cît de colo că voia să intre la ilustrul Hipocrate. Hector, cîinele cel mare și oficial al curții — singurul de altfel —, imens și cu dinți puternici, că s-ar fi încumetat la nevoie

să lupte și cu leul din Nemea, începu să latre înfricoșător. Copilul, care nu era altul decât Alunel al nostru, se înspăimîntă de-a binelea. Dar la acest lătrat, apărură ca la comandă Menandros — stăpîn pe măsura dulăului —, care-și potoli animalul.

Apoi, uriașul, dînd cu ochii de copil, se minună foarte și îl întrebă ce caută. Copilul îi răspunse, dar vorbea o limbă necunoscută lui Menandros. Acesta îl prinse de mină, dar Alunel scoase un geamăt, încît Menandros, văzînd abia acum că are de-a face cu un copil, slăbi strînsoarea. Ba îi dădu drumul de tot, însă cu un gest care nu admitea replică îl goni de acolo.

Alunel își dădu seama că nu-și poate continua drumul. Cu uriașul nu se putea măsura în nici un fel, chiar dacă acesta avea o singură mină. Apoi,

mai era și cîinele acela feroce. Se prefăcu așadar că pleacă, gîndindu-se în sinea lui că în casa doctorului nu va putea pătrunde decît poate prin vicleșug, ascuns în pîntecele unui cal troian, dacă l-ar fi avut la îndemînă. Dar poate că aici nici calul troian n-ar fi valorat două parale.

Tot gîndind cum să facă, cum să dreagă, se trezi în fața gardului de fier, dinapoia casei. Simți că durerea de stomac l-a mai părăsit; asta îl va ajuta mult la escaladarea grilajului înalt.

În momentul acela apărură însă Hector — cîinele cel mare și fioros care păzea curtea și casa din Kos. Alunel, paraliza de frică, simți în gîtlej ceva ca un nod, de neînghițit. Teama nu-și mai avea însă rostul în fața acestei situații extreme. Se lăsă în voia soartei și a cîinelui Hector, pe care la acea

oră nu știa cum îl cheamă, dar căruia-i simțea răsuflarea întretăiată de mișcările limbii scoase afară de un cot.

Cîinele era însă acum neașteptat de pașnic. Îl privea cu ochi blînzi și parcă întrebători: „Ce cauți tu aici, copile? Ce vrei să afli și ce aștepți de la cei ai casei?”

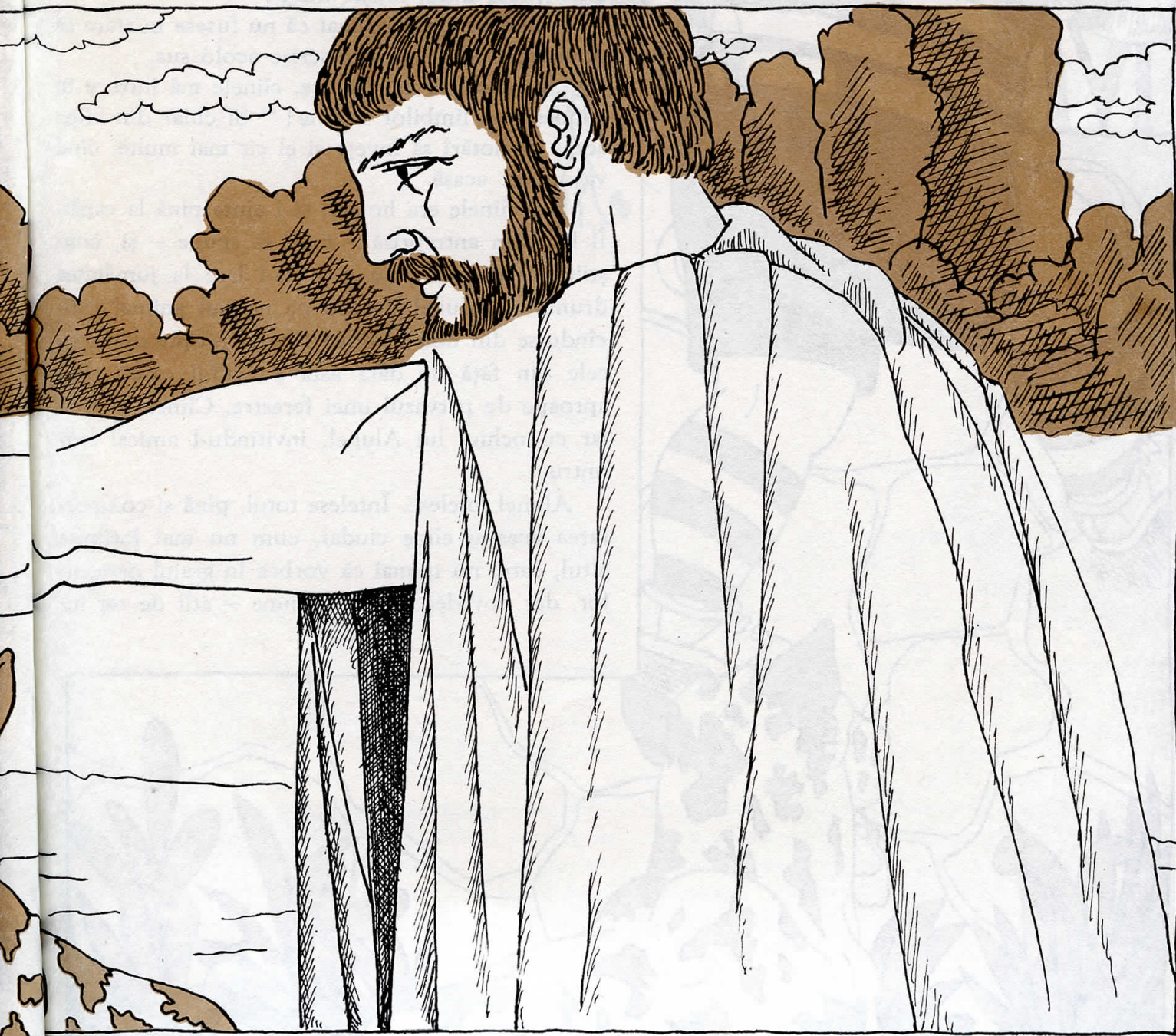
Alunel nu știa ce să creadă. În clipa aceea se hotărî să încerce cîinele. Începu prin a-i vorbi cu blîndețe, arătîndu-i cu mîna pîntecele lui voluminos, care, nu știu prin ce minune, căpătase forma pepenelui.

„Aha, păru a zice cîinele, ai nevoie de maestrul Hipo!”

„Maestrul Hipo? O, desigur, de aceea m-am încumetat pînă aici!”

Cîinele însă gîndea mult mai repede decît Alunel. Se înălță cu labele din față pe grilajul de fier și îi făcu băiatului cu ochiul, în semn că vrea să-l ajute.

„Minunat cîine!” — gîndi Alunel. Și, cățărîndu-se în spatele puternicului dulău, ajunse de-i puse piciorul pe cap și se săltă, sărind dincolo, în grădina împodobită cu flori și arbuști, drept în spatele căsuței despre care auzise atîtea și pe care, în sfîrșit, o putea atinge. Un zid obișnuit, din piatră, fără nimic miraculos în el. În partea de sus erau scrise niște cuvinte care se repetau și, după cum observă Alunel, ele făceau înconjurul casei, ca un brîu. Silabisii pînă unde se termina prima propoziție și începea repetarea. Nu le înțelese însă sensul, fiind scrise într-o limbă necunos-

cută, dar se strădui să le memoreze mecanic: „*Parva domus, magna quies*“.

Pe când stătea așa, cu capul pe spate, citind și recitind cele scrise, Hector reapăru lângă băiat. De data asta Alunel nu mai avea de ce să se teamă. Doar Hector îi fusese complice în escaladarea gardului. Cîinele însă începu să vorbească, fapt care îl ului complet pe copil. Nu mai întâlnise așa ceva decît în povești. Era o experiență a doctorului Hipocrate, care stăruise asupra lui Hector pînă într-atît, încît îl umanizase puțin, învățîndu-l limbajul oamenilor. Îi dăduse chiar și lecții de greacă și latină. Rămase uimit, nevenindu-i să-și creadă urechilor, cînd auzi cu cîtă claritate i se adresă cîinele:

— Ține minte, băiete, acolo scrie în limba latinilor, vecinii noștri dinspre apus, scrie negru pe alb: „Casă mică, liniște mare!“

Alunel se simți rușinat că nu fusese în stare să priceapă o iotă din cele scrise acolo sus.

„Ei, fir-ar să fie, își zise, cîinele mă întrece în cunoașterea limbilor străine!“ Și chiar din clipa aceea se hotărî să învețe și el cît mai multe, cînd va ajunge acasă.

Dar cîinele era hotărît să-l ajute pînă la capăt. Îl luase în antrepriză — cum se spune — și, conștiincios din fire, nu voia să-l lase la jumătatea drumului. Alunel îl văzu pe uriașul animal ridicîndu-se din nou în două labe și proptindu-se cu cele din față de data asta pe zidul casei, pînă aproape de pervazul unei ferestre. Cîinele îi făcu iar cu ochiul lui Alunel, invitîndu-l amical înăuntru.

Alunel înțelese. Înțelese totul, pînă și comportarea acestui cîine ciudat, cum nu mai întâlnise altul, care, nu numai că vorbea în graiul oamenilor, dar dovedea și înțelepciune — atît de rar în-

tilnită chiar la semenii noștri. Nu mai zăbovi nici o clipă, mai cu seamă că stomacul începu din nou să-l supere. Of, crampele astea nesuferite! Se cățăra din nou, cu greu, pe spatele ciinelui, puse piciorul pe capul lui și, cum fereastra era deschisă, dintr-un salt fu înăuntru. Pînă să apuce să se uite prin încăperea în care intrase, îi mai aruncă o ultimă privire recunoscătoare lui Hector. Rămas jos, ciinele începu să dea din coadă, ca un ciine

sadea, dar în același timp îi făcu din nou cu ochiul, omenеște. Desigur, în felul său îl îndemna să meargă mai departe, pentru a-l găsi pe maestrul Hipo, luîndu-și totodată și rămas bun. De vorbit, nu mai vorbi. Probabil se lămurise că băiatul nu-i înțelegea în nici un chip graiul, pe care el, ciine fiind, putea să-l rostească omenеște, într-o limbă necunoscută însă lui Alunel. Și poate și pentru a nu-l pune în inferioritate pe noul său prieten.

„Această țară minunată
Unde se află ai mei frați,
O, Getia, e situată
La Dunăre și la Carpați!“

Încăperea în care pășise Alunel — nu pe ușă, cum era normal, ci pe fereastră, cum era foarte firesc în situația lui — era destul de mare. Aruncându-și ochii de jur împrejur, băiatul înțelese că se afla în camera de lucru a maestrului Hipo, în laboratorul acestuia. Zeci de eprubete și baloane de sticlă, borcane cu felurite substanțe vădeau acest lucru. Alunel venise mînat de un gînd și socoti în sinea lui că ajunsese chiar în locul salvării sale. Poate nu mai era nevoie să stea de vorbă cu doctorul Hipocrate, de vreme ce aici se găseau doctoriile sale. O va lua pe aceea care să-l lecuiască de durerile pe care le simțea în pîntece. Dar care era oare acest miraculos medicament? Dacă avea să ia orice, la întîmplare, s-ar putea să aleagă din greșeală o substanță otrăvitoare, care să nu-i aducă alinarea, ci să-l doboare de-a binelea. Porni totuși să le cerceteze pe rînd. Îi atrase atenția în chip deosebit un lichid de

culoare albastră, de toată frumusețea, aflat într-un balon de sticlă. Acesta părea că fierbe. Vru să-l cerceteze mai de aproape, așa că întinse mîna spre el. Dar în clipa aceea ușa se deschise și în încăpere își făcu apariția o femeie foarte frumoasă și tînără. Alunel rămase cu mîinile încheștate pe balonul de sticlă și cu ochii ațintiți asupra ei. Aceasta, văzîndu-l, îi strigă aproape speriată:

— Ia mîna imediat de pe balonul de sticlă!

Alunel se supuse. Se opri nu numai pentru că ghicise interdicția în tonul femeii, dar constată cu uimire că înțelegea și limba pe care o vorbea ea. Văzînd că a luat mîna de pe balonul de sticlă, femeia — care nu era alta decît Getia — se înșenină, ca și cum ar fi scăpat de o mare greutate. Răsufală ușurată și se apropie de băiat:

— Nu-ți fie teamă, nu vei păți nimic, numai să-mi spui cine ești, de unde vii și ce vrei!

Deși încurajat de vorbele femeii, Alunel se îmbujoră la față. Și avea și de ce, că doar intrase cam nepoftit, hoștește, în această casă. Se grăbi așadar să răspundă tinerei — care după înfățișare părea stăpîna casei —, pentru a spăla cît de cît rușinea ce îl cuprinsese. Vocea însă îi tremura de emoție, ca a unuia ce era prins asupra faptului. Abia după ce Getia se apropie și mai mult și îi puse mîna pe frunte, mîngîindu-l, teama și emoția lui Alunel se risipiră ca prin farmec, făcînd loc unei liniști necesare pentru a putea vorbi:

— Eu sînt Alunel și vin din România! Atît apucă să spună. Fu însă rîndul femeii să se minuneze:

— Alunel? N-am mai auzit un asemenea nume! Și nici despre o asemenea țară n-am auzit! Îmi vine să cred că nici nu există și că poate ai greșit tu numele ei . . . poate vrei să spui Roma sau . . .

— Nu, România! — întări Alunel. Țara aceasta e străbătută de Dunăre și Carpați.

La auzul acestor cuvinte, femeii îi sclipiră ochii:

— Da, poate ai dreptate, și eu sînt de la Dunăre și Carpați. De pe acele meleaguri minunate am fost adusă aici. Dar ținuturile de care vorbești sînt locuite de neamul puternic și viteaz al geților și dacilor, neam tracic destoinic. Eu însămi mă numesc Getia, adică fiica geților!

Alunel se dumiri pe loc de ce înțelegea limba pe care o vorbea această femeie. Alte lucruri însă îi rămîneau nelămurite. Cum de ajunsese el pe aceste meleaguri și cum de-l căuta pe maestrul Hipo, despre care știa că trăise în antichitate?! Poate că visa, în vis orice fiind posibil. Dar nu, el trăia o realitate, fără putință de tăgăduit — cel puțin așa avea impresia. Nu mai zise nimic. Nu mai căută s-o contrazică pe Getia. Părea o ființă pe cît de frumoasă, pe atît de bună, așa

încît, neînțelegînd nici el prea bine ce se petrece, se grăbi să-i răspundă la ultima întrebare, și anume ce căuta el acolo.

Începu prin a-i istorisi Getiei de-a fir a păr, fără a ascunde ceva, tot ce se petrecuse cu el de cînd îl căuta pe medicul Hipocrate. Vorbea pe nerăsuflăte, pentru a apuca să-i spună tot ce avea pe suflet și a se dezvinovăți în felul acesta cît mai repede. Ascultîndu-l, Getia nu avea nici un temei să se îndoiască de spusele lui, întrucît recunoscuse în ele și strășnicia cu care păzea Menandros casa, nelăsînd pe nimeni să intre la maestru, cît și blîndețea înțeleaptă a lui Hector, care ajuta pe oricine să iasă din necaz.

După ce Alunel isprăvi de istorisit peripețiile prin care trecuse, rămase totuși puțin descumpănită. Era nedumerită în ceea ce privește scopul vizitei sale. Așa că-l întrebă din nou cărui fapt se datora prezența lui acolo.

Alunel răspunse simplu și copilărește:

— Păi... am aflat că cel mai renumit doctor e maestrul Hipo.

— Asta așa e! încuviință femeia.

— Și cum pe mine mă doare stomacul de nu mai pot, am venit la dînsul să-mi dea un leac.

Femeia surîse. Părea că începe să înțeleagă. Acum totul se lega de povestirea anterioară. „Apoi — gîndi — cînd te doare stomacul, capul și mă-seaua, nu mai ții seama de nimic“. Totuși, nu-l slăbi pe Alunel cu întrebările.

— Prea bine, Alunele! Dar aici, în laborator, ce cauți?

Vorba ei era mîngîietoare, blîndă. Felul cum îi rostea numele dovedea că nu era deloc supărată de faptul că Alunel pătrunsese în casă într-un chip atît de bizar și că nu-l mai bănuia de nimic rău, absolvindu-l de orice vină. Numai dorința

de a ști totul în legătură cu băiatul o îndemnă să continue întrebările...

— Spune-mi, te rog, ce căutai la globul acela de sticlă?

— Nu numai la glob. Căutam cu atenție la toate doctoriile. Încercam să găsesc un leac împotriva durerii de stomac. Când am dat cu ochii de licoarea aceea albastră, care parcă fierbe, m-am minunat. N-am știut ce poate fi și de aceea am pus mîna pe glob.

— Cred și eu, zise Getia. E într-adevăr ceva miraculos. E „doctoria supremă“, vindecătoarea tuturor bolilor, opera cea mai de preț a maestrului Hipo!

— Leac pentru orice?

— Da, absolut pentru orice vătămătură! Maestrul a muncit ca să obțină această „doctorie supremă“ timp de 30 de ani. A luat din natură tot ce a găsit mai bun, mai potrivit planurilor sale. A amestecat totul cu grijă. A pus pe deasupra ceva din priceperea lui, din mintea lui iscusită, din inima lui nobilă. Dar maestrul Hipo este departe de a fi mulțumit. Socotește că mai trebuie făcut ceva, că ceva îi scapă, că trebuie să mai chibzuiască și la alte amestecuri pentru obținerea formulei definitive.

— Interesant, zise Alunel. Și cum se numește această licoare?

— „Elixirul optimismului“... , rosti Getia visătoare.

— N-am auzit pînă acum despre așa ceva, zise Alunel senin. Știam numai de elixirul vieții, al tinereții...

— Acestea sînt înșelătoare. Pentru că, după cîte știi, viață veșnică nu există. Orice om e dator cu o moarte. Nici tinerețe veșnică nu există. Anii nu iartă și nu cruță pe nimeni. Fața se zbîrcește, ochii își pierd strălucirea, părul devine de nea, forța mădulelor slăbește. Pe cînd „elixirul

optimismului“ înseamnă totul. Cine soarbe din această licoare, care nu e o băutură vrăjită, ci omenească — pentru că e făurită de un om —, capătă încredere în sine, în forța lui. Un astfel de om nici nu va muri, nici nu va îmbătrâni. Iată, eu, Getia, voi pieri într-o zi și nimeni nu-și va mai aminti de mine. Dar maestrul Hipo va trăi veșnic prin moștenirea pe care o lasă oamenilor. Tinerețea? Nu există tinerețea sau bătrânețea vârstei. Există tineri-bătrâni, care nu-și leagă viața de un ideal, de nimic, trăiesc ca niște ființe amorfe, fără nici un țel, fără vreun sentiment care să-i anime. Există doar tinerețea spiritului. Așa se explică de ce doctorul Hipo n-are vîrstă. El e tînăr mereu, mai tînăr cu fiecare zi ce trece. Și va rămîne așa, întru nemurire!

Alunel nu-și putu opri o vorbă admirativă:

— Ce frumos vorbești, tanti Getia! Și tu ești nemuritoare?

Femeia tresări. Nu cunoștea cuvîntul „tanti“. Dar îi răspunse:

— Nu, Alunele, eu nu sînt în nici un caz nemuritoare, ți-am mai spus-o! Toate aceste vorbe nu-mi aparțin. Izvorul lor trebuie căutat în învățătura maestrului Hipo, numai acolo se ascunde adevărata înțelepciune. Eu doar le-am învățat de la el și am căutat să le pricep rostul. Apoi tresări din nou, de parcă își amintise de ceva:

— Știi, eu n-am voie să spun nimănui toate aceste lucruri, dar tu...

— Înțeleg că-i un secret, așa că n-am să spun nici eu nimănui, tanti Getia!

Din nou Alunel folosea cuvîntul „tanti“. De data aceasta pe Getia n-o mai surprinse. Dar nici nu-l întrebă pe băiat ce înseamnă. Din felul cum îl pronunța, înțelese că trebuie să fie un cuvînt de alint.

Alunel continuă însă să-și exprime nedumeririle:

— Aș vrea să știu și eu ce se întâmplă cu ciinele care m-a ajutat. N-am întâlnit niciodată un ciine care să vorbească...

— Omenește, nu?

— Da! În ochii strălucitori ai lui Alunel se citeau emoția și curiozitatea, una mai puternică decât alta.

— E tot opera maestrului Hipo. Hector — așa îl cheamă pe ciine — e elevul cel mai disciplinat al maestrului. Îi dă lecții de dicțiune.

Dar aste vorbe nu-l dumiră mai mult pe Alunel. Îl încerca chiar o sfilă, așa încât cele câteva clipiri repezi ale ochilor fu singurul semn că aștepta mai multe lămuriri. Dar Getia își întrerupse brusc spusele:

— Mai mult nu știu nici eu, dar mâine tot o să te conduc la maestrul Hipo, și atunci o să afli din gura lui ceea ce te interesează.

— Mâine?! Vorba lui Alunel vădea că e cam speriat. Mâine?! Dar pe mine mă doare stomacul acum, mă doare teribil!

Femeia îl privi în tăcere, îngustându-și întocmai ca o pisică pupilele:

— N-am ce-ți face, băiete! Maestrul Hipo se culcă devreme, cum se lasă soarele. Cîteodată se scoală tîrziu, în miez de noapte, pentru a privi stelele și a citi lucruri însemnate în sclipirea lor. Dar acum e noapte neagră, acoperită de nori, așa că maestrul va dormi dus pînă la revărsatul zorilor. Se scoală devreme pentru a se apuca de treabă. Are atîtea lucruri de făcut!...

Alunel se minună în sinea lui: „cum poate cineva să se culce atît de devreme, pe cînd eu, pînă nu văd filmul la televizor, nu pot adormi?!“

N-avea ce face. O mai iscodi totuși pe Getia, socotind că poate doctorul o fi uitat ceva de făcut și s-ar mai putea scula. De fapt, preocuparea lui se concentra în întrebarea care îi stătuse tot timpul pe buze:

— Dar, tanti Getia, maestrul Hipo a servit masa în seara aceasta?

Getia surise:

— Maestrul Hipo nu servește niciodată masa de seară. Se mulțumește cu o ceașcă de ceai, plină ochi și îmbietoare, preparat din „elixirul optimismului“.

Cum înțelept sună dictonul
Străbunilor noștri romani:

„Labor improbus...” a dat tonul,
Mai sînt și „hectori” năzdrăvani!

A lunel avu o noapte grea. Nu putu să doarmă deloc, deși patul pe care i-l așternuse Getia era curat și foarte confortabil. Pentru prima oară cînd nu ceruse nimic de-ale gurii. Nu pentru că ar fi vrut să urmeze exemplul doctorului Hipo, care înainte de culcare se mulțumea doar cu un simplu ceai, ci pentru că stomacul continua să-l doară. Avea impresia că dacă ar mai fi gustat ceva, acel ceva era suficient să producă o adevărată explozie: i-ar fi explodat stomacul, ca un balon umflat peste măsură.

Se zvîrcoli în pat și atunci cînd apăru „alba” se sculă degrabă, se îmbracă și se așază pe pat în așteptare. Stomacul îl mai lăsase, dar nu se putea spune că durerile încetaseră cu totul. Cînd, deodată, o muzică încîntătoare, care venea dinspre grădină, îl făcu să se scoale și să alerge spre fereas-

tră să vadă ce se petrece. Și pe cine văzu? Pe doctorul Hipo în persoană — nu putea fi îndoială, dacă se gîndea la spusele Getiei; bine legat și musculos, gol pînă la jumătatea trupului, acesta executa exerciții de educație fizică. Dar nu le executa mecanic. Dintr-un fel de harpă, Menandros scotea acele acorduri pline de armonie pe care le auzise Alunel. În tactul muzicii, doctorul Hipo se mlădia ca un dansator de mare clasă și executa acele exerciții, întocmai ca un tînăr sprinten și agil. Atunci îl văzu Alunel pentru prima oară pe doctor și înțelese cîtă dreptate avusese Getia să spună despre el că e tînăr și nemuritor.

Rămase așa, cu ochii ațintiți la doctor, pînă cînd se stinseră și ultimele acorduri; deodată, cu chipul luminat de o bucurie lăuntrică, maestrul începu să alerge în jurul casei. Alerga zdravăn,

ca un tînăr, cu picioare sigure și sprintene, ca de căprioară. La un moment dat, dispăru din privirile băiatului. Alunel mai rămase la fereastră, pînă ce doctorul reapăru pentru a face al doilea tur în jurul casei; dar după al treilea, nu-și mai făcu apariția. Între timp, soarele se ridicase bine pe boltă și Alunel se desprinsese de la fereastră, în clipa în care își făcu apariția în cameră Getia. Alunel simți că durerile de stomac l-au păsărit, înlocuite fiind tot mai stăruitor prin semnele foamei. Îi împărtăși Getiei ce simțea. Zadarnic însă, aceasta spunîndu-i că nu poate să-i ofere nimic ca să-și astîmpere foamea, pînă ce nu-l va vedea maestrul Hipo.

La auzul acestor cuvinte, ochii lui Alunel se luminară. „În sfîrșit — gîndi el — îl va vedea doc-

torul Hipo, care-l va lecu! După aceea va putea să mănînce după pofta inimii. Cine știe ce bunătăți are doctorul în cămara lui . . . sau în bucătărie . . . În sfîrșit, este salvat!“

— Tanti Getia, du-mă, te rog, la maestrul Hipo!

— Acum nu se poate, spuse liniștită femeia, maestrul lucrează cu Hector! Ducîndu-și degetul în dreptul buzelor țuguiate, făcu semnul binecunoscut prin care îl rugă să nu facă zgomot. Getia îl luă de mîna și-l purtă după ea prin cîteva camere, pînă ce ajunseră în fața unei încăperi cu luminator, de unde se vedea ca-n palmă locul unde doctorul îl instruia pe Hector.

Alunel se simțea ca într-o lojă de teatru, de unde asista la un spectacol cu totul neobișnuit.

Doctorul făcea împreună cu câinele faimoasele exerciții de dicțiune. După cele șoptite de Getia și după câte putea să-și dea și singur seama, cuvintele erau latinești. Se minună, doar erau într-o insulă grecească! Nu o mai întrebă nimic pe Getia. Ce s-o mai întrebe? Tot ce i se întâmpla de când sosise aici era nemaipomenit. Dacă, totuși, visa?

Exercițiul de dicțiune era făcut cu simplitate — elevul era doar un patruș. Fiecare cuvânt era despărțit în silabe, apoi în literele componente. Maestrul Hipo, cu mult simț pedagogic, pronunța cât mai clar fiecare literă, cu gura deschisă sau întredeschisă, după felul ei, și câinele o repeta după puterile lui. Cu toate că foamea nu-i dădea pace, Alunel se strădui să urmărească lecția.

— L, rosti la început doctorul. Și câinele repetă fidel litera L. În același stil pronunța mai departe litera A, apoi B, apoi O, în sfârșit R. Pentru că se terminase cuvântul, doctorul îl rosti în întregime: LABOR. După care îi ceru lui Hector să-l repete și el. La început câinele îl reproduse cu multă greutate. Mai mult lătra, decât rostea. Dar doctorul îi ceru să-l repete mereu și câinele făcea eforturi deosebite — desigur din dragoste și devotament față de mentorul său —, străduindu-se să-l pronunțe cât mai frumos. Și, într-adevăr, reușea din ce în ce mai bine. Când doctorul socoti că Hector pronunța destul de bine primul cuvânt, trecu la literele care alcătuiau cuvântul următor. Și Alunel se minună de câtă răbdare dădea dovadă maestrul în aplicarea metodei menite să-l facă pe câine să pronunțe cât mai frumos. La capătul acestor titanice strădanii, Alunel auzi cu uimire pe Hector cum pronunța,

destul de corect și omeneste, următorul dicton latin: „*Labor improbus, omnia vincit!*“ Ce însemna oare aceasta? Dar Getia, care ghicise nedumerirea băiatului, îi traduse imediat: „Munca stăruitoare, învinge totul!“ Adică toate greutățile.

Alunel înțelese. Câinele era nu numai instruit, ci și educat în același timp, doctorul alegându-i cu grijă zicala, în așa fel, încât să fie plină de învățăminte.

Apoi, maestrul Hipo bătu din palme și apără, deodată, Menandros cu harpa sa. La un semn al lui Hipocrate, Menandros începu să cânte o melodie, alta decât aceea pe care Alunel o auzise cu puțin timp înainte: era mai puțin unduioasă, cu sunete mai prelungi și mai plină de dor. La auzul harpei, Hector începu și el să „cânte“, redând melodia cu sunete guturale, după puterile lui, dar corect. Izbutea „să cânte“ aproape omeneste. Apoi, deodată, la un semn al doctorului, om și câine încetară cântecul.

Doctorul Hipocrate se îndreptă spre Hector și îi spuse:

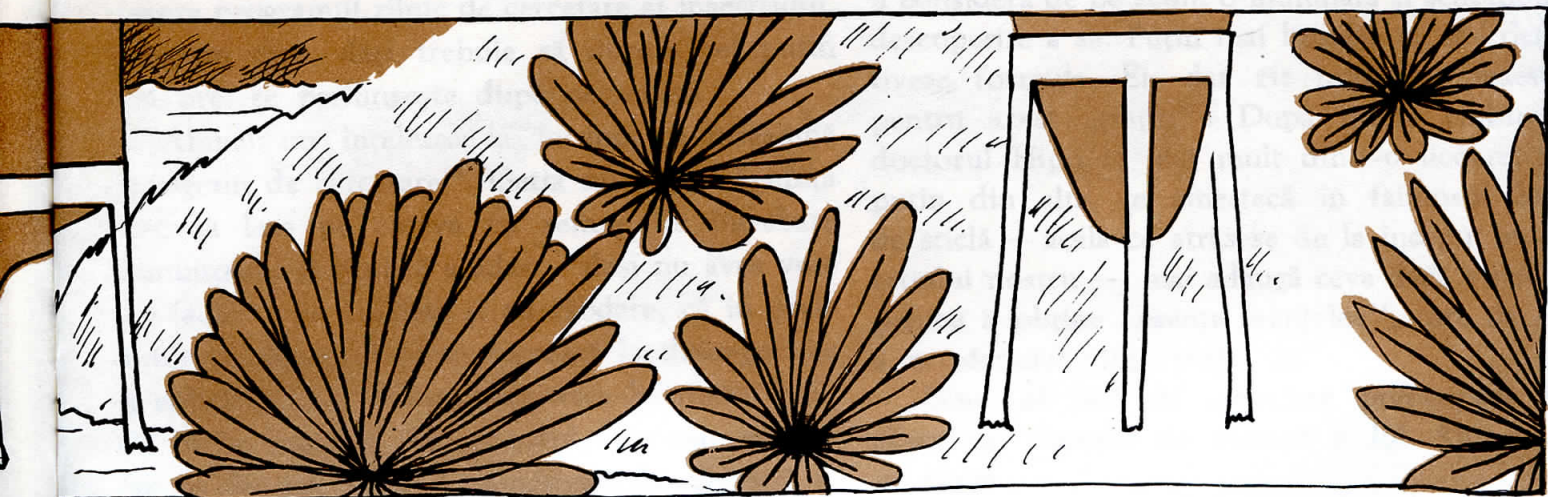
— Pentru mâine, ai de repetat dictonul și cântecul!

Hector înțelese. Se ridică în două labe și atinse cu botul mâna lui Hipocrate, în semn de respect.

— Mulțumesc, maestre Hipo!

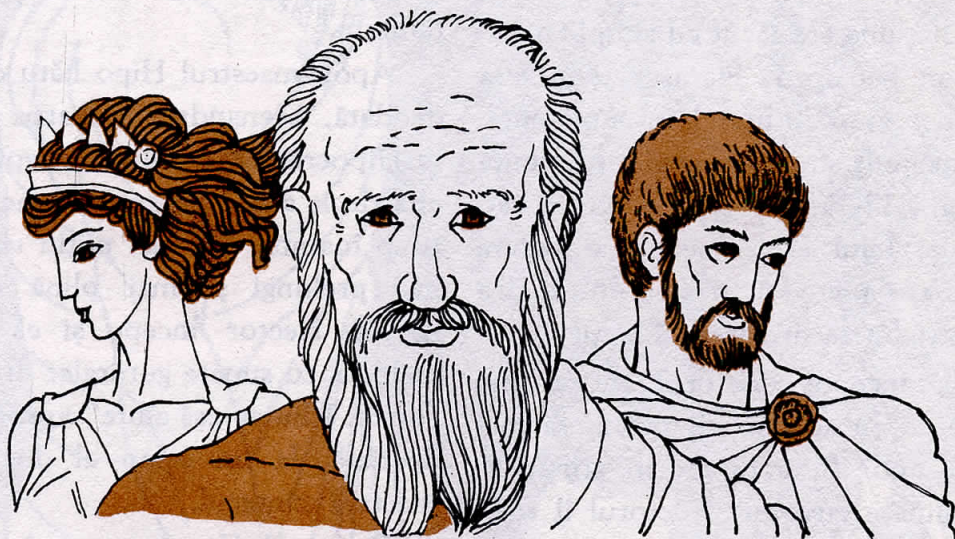
Și Alunel înțelese și el că acest dicton, pe care câinele îl rostise perfect, era rodul unui exercițiu îndelungat. Și că, probabil, la sfârșitul fiecărei lecții, Hector îl repetă ca semn de respect și recunoștință.

Doctorul păru mulțumit, deși nu trădă acest sentiment prin nici un zîmbet. Se întoarse și

părăsi încăperea. Menandros și cîinele ieșiră și ei, dar prin partea opusă. Trecură pe lîngă Alunel, și cîinele, simțindu-i prezența, îi făcu cu ochiul și rosti sentențios ; „*Labor improbus, omnia vincit !*“

Era prima dovadă că învățase lecția de minune și că acum, ivindu-i-se ocazia, nu făcea altceva decît să înceapă repetarea ei, după cum îi ceruse mentorul său.

Cînd foamea rău îl chinuiește
De nu mai crede-n vreo minune,
Maestrul Hipo îl primește
Și diagnosticul i-l pune.

Alunel nu avu parte pînă la ora prînzului să se întâlnească sau măcar să-l mai zărească de departe pe doctorul Hipocrate. Getia refuzase categoric să-l ducă la maestrul Hipo după terminarea lecției cu Hector. Îi povestise însă lui Alunel despre programul zilnic de cercetare al maestrului, program care, deși trebuie să dureze cel puțin trei ore, se prelungește după necesități.

Alunel nu înțelesese la început ce înseamnă „program de cercetare“. Getia nu era însă ființa care să lase pe cineva cu semne de întrebare chinuitoare. Îi explică așadar — deși nu avea voie s-o facă —, pe îndelete și cu răbdare, că în orele dimineții doctorul Hipo lucrează la descoperirea și aplicarea unor leacuri împotriva diferitelor boli. Că fierbe buruieni de tot soiul, din care extrage esențe de tot felul, le amestecă, le filtrează și

iar le fierbe, pînă ce obține acele licori cu efecte adesea miraculoase. Dar cea mai importantă preocupare a maestrului Hipo este legată de „elixirul optimismului“. Cea mai mare parte a timpului și-o consacră acestui elixir, pe care, de-l va obține, îl consideră de pe acum o minunată și senzațională descoperire a sa. Puțin mai lipsește ca să-i definească formula. Ei, dar cît muncește maestrul pentru acest „puțin“! După multă chibzuială, doctorul Hipo ia mai mult dintr-o licoare, mai puțin din alta, le amestecă în faimosul balon de sticlă — acela ce atrăsese de la început atenția eroului nostru —, mai adaugă ceva dacă e nevoie, pentru a obține „esența esențelor“, care de fapt e o părticică din creația sa.

Sigur că față de asemenea preocupare ce-l absorbea, durerea de stomac a lui Alunel era un fleac.

De-abia acum se dumiri Alunel de ce a început din nou să-l doară stomacul. Dacă la început îl dureau că mîncase prea mult și cu lăcomie, acum, dimpotrivă, îl dureau pentru că era flămînd. Cele două acțiuni contrare conduceau către același efect: mîncarea prea multă apăsa asupra pereților stomacului, provocînd o durere violentă și senzația că puțin îi lipsește ca să explodeze; absența mîncării, pe lîngă faptul că îl ducea în pragul pieirii prin inaniție, îi crea senzația că ceva îi roade stomacul, că acesta parcă macină în gol. Ce mai, nu mai putea fi salvat de la ulcer pentru multă vreme! (Prăpăstios, Alunel ajunsese cam departe cu imaginația.) Era tot o durere, uneori înăbușită, dar alteori parcă avea dinți ascuțiți. Tăia neostoit, ca un ferăstrău, în pereții stomacului. Și, totuși, asta era situația! Rămas singur, în așteptarea întîlnirii cu salvatorul său — ilustrul medic Hipocrate —, se trînti pe patul în care dormise noaptea trecută și începu să numere deznădăjduit, fără speranță și perspectivă, clipele.

Cine știe cît să fi trecut? Nici chiar Alunel n-ar fi putut ține cu exactitate socoteala. Deodată, ușa se deschise și în prag apăru Hector. Nici Getia, nici Menandros. Cîinele Hector! Bunul și înțeleptul Hector! Îi făcu din nou cu ochiul — acum lui Alunel îi devenise familiar acest stil. Nu glăsui însă nimic de data aceasta. Semnul cu ochiul spunea totul: sosise în sfîrșit clipa mult așteptată de Alunel.

Se luă așadar după cîine și parcurse cîteva încăperi și un culoar, care acum nu-i mai erau străine lui Alunel, că începuse să le cunoască. Ajunseră în fața unei uși mari, de culoare roșie, în spatele căreia știa că se află laboratorul pe care îl vizitase de curînd în calitate de oaspete nepoftit (de fapt pe aici ieșise, că de intrat...).

Cu labele din față, Hector deschise ușa, făcându-i din nou semnul binecunoscut, cu sensul că poate intra. De data aceasta însoți însă invitația de o impecabilă rostire a dictonului abia învățat: „*Labor improbus, omnia vincit!*“

Alunel nu mai știa cum să interpreteze acum dictonul. Că doctorul muncește cu îndârjire și nu trebuia să-l rețină prea mult? Sau, poate, Hector își repeta doar lecția, demonstrând încă o dată că este ascultător și perseverent? Ori, poate, încerca în felul acesta să-l sfătuiască să insiste pe lângă doctor cu rugămintea de a-l asculta și a-l îngriji?

Pătrunseră în laborator. Maestrul Hipo se afla lângă balonul de sticlă ce conținea „elixirul optimismului“. Era concentrat, absorbit complet de munca lui, părînd că nu le observă prezența.

Alunel păși cu sfială pînă în mijlocul odăii, foarte aproape de locul unde se găsea doctorul Hipo, de partea cealaltă a mesei. Părea vădit încurcat. Atenția concentrată cu care doctorul Hipo urmărea ce se întîmplă în balonul de sticlă îl făcea absent la ce se petrece în jur, atitudine care începu să-l irite pe Alunel, parcă îi sporea durerea de stomac. Nu știa cum să-și facă simțită prezența. Observă acum că durerea era accentuată de enervarea ce-l cuprinsese. Poate era numai emoționat. I se părea o veșnicie pînă avea să ia contact cu doctorul, să schimbe primele vorbe. Mai tăcu un timp, dar deodată se hotărî. Tuși nervos, anunțîndu-și în acest fel prezența, apoi zise tare și răspicat:

— Bună ziua, maestre Hipo!

Atunci, ca la o comandă, doctorul ridică repede capul și-și fixă privirea asupra lui:

— Ai venit?

Înseamnă că Getia avusese grijă să-i vorbească despre el, gîndi băiatul.

— Am venit! răspunse Alunel.

— Atunci, apropie-te!

Copilul făcu întocmai și, cînd fu lîngă doctor, acesta îl luă de mîină și îl conduse către un pat alb, pe care în noaptea trecută nu-l observase, fiind preocupat de flacoanele și eprubetele cu licori colorate.

— Și zici că te doate stomacul?

Alunel știa acum, fără nici o îndoială, că Getia îi netezise cu înțelegere și afecțiune drumul, lui nemairămînîndu-i altceva de făcut decît să răspundă la întrebările puse de maestrul Hipo.

— Da, mă doare, și încă foarte tare, din ce în ce mai tare!

— Zău? Asta nu e bine! Atunci, așază-te pe pat să te consult!

Vorba doctorului era blîndă și prietenoasă. Vorbea grecește. Dar Alunel înțelegea totul perfect, deși niciodată nu auzise pe cineva vorbind această limbă. Ciudat, dar ce era singura ciudățenie pe care o observa de cînd poposise aici? De fapt, nu-l mai mira nimic, aproape se obișnuise. Se supuse, așadar, și se culcă pe pat. În clipa aceea simți ațintiți asupra sa mai mulți ochi. Cînd intraseră, oare, Getia și Menandros?! Și Hector îl privea. Acesta se așezase jos, pe covor — așa cum stau de obicei cîinii cumînți —, lîngă patul de consultații.

Dar doctorul Hipo nu-l mai lăsă pe Alunel pradă nedumeririlor. Îi ceru să-și tragă tricoul

și să-și dezvelească stomacul, ceea ce Alunel se grăbi să facă.

Atunci doctorul Hipo își începu nobila sa misiune, cu toată conștiinciozitatea, ca unul ce nutrea mult respect pentru ființa umană, în slujba căreia își pusese cunoștințele sale și, pe deasupra, mult suflet. Ridicase medicina la rangul de artă. Tot ceea ce făcea doctorul Hipo făcea temeinic. Se concentra așadar la maximum asupra pacientului său și-l consultă cu cea mai mare minuțiozitate. Mai întâi îi cercetă stomacul, că doar durerile de stomac îl chinuiau pe Alunel. Începu să-l apese — adică să-l palpeze, așa se spune — cu blîndețe, dar insistent. Alunel începu să geamă, doar i-o da prin gînd „chinuitorului” său că ar fi momentul să-l lase în pace. Dar doctorul

nu părea impresionat de sunetele înăbușite și vaietele pe care le scotea Alunel. Le socotea mai degrabă smiorcăieli și alintări fără temeii. Pînă nu-și termină treaba, nici nu se gîndi să dea înapoi, de dragul acestui băietan care-i căzuse pe cap hodoronc-tronc.

După un timp, pe care nimeni din cei prezenți nu se străduise să-l măsoare, doctorul își încetă apăsările și tatonările. Fața lui, umbrită de îngrijorare, nu prevestea nimic bun. Și parcă pentru a se convinge că temerile lui erau întemeiate, își trecu apăsarea asupra pieptului, apoi a mîinilor și picioarelor. În sfîrșit, ajunse la cap. Îi ceru lui Alunel chiar să deschidă gura și să scoată limba. Pătrunse cu privirile în gît, apoi îi cercetă limba să vadă dacă e sau nu încărcată. Urmare

dinții, cercetați și ei cu multă atenție. La sfârșit veni și rîndul ochilor. Îi ceru lui Alunel să-i deschidă cît mai mult, să-i rotească într-o parte și în alta, în așa fel, încît să-i poată cerceta pupilele. Își puse la urmă urechea pe pieptul băiatului, în dreptul inimii, rugîndu-l să respire și să tușească, îi luă pulsul și cîte și mai cîte...

La capătul acestei lungi și anevoioase examinări, fața doctorului se întunecă și mai mult. Grăi cu severitate și asprime în glas:

— Nu-mi place! Nu-mi place chiar deloc! Băiete, tu ești bolnav de-a binelea!

La auzul acestei sentințe, care după tonul cu care fusese rostită semăna mai degrabă cu o condamnare la moarte, Alunel se cutremură:

— Dar ce am, doctore Hipo?

— Ce ai? Ei, dar ce nu ai! Cele patru umori ale tale, pe care le-am cercetat, au cam luat-o razna. Întregul corp ți se găsește în dezechilibru!

Alunel înțelegea spusele doctorului Hipo, dar nu pe de-a-ntregul. Nu știa, de pildă, ce sînt acelea „umori“, care, după părerea maestrului Hipo, o luaseră razna. Dar doctorul Hipo completă imediat:

— Din cauza acestui dezechilibru, te-ai îngrășat și ai ajuns obez. Grăsimea, la rîndul ei, e mama tuturor relelor. Mersul ți-e greoi, venele îngroșate, circulația sîngelui anevoioasă, respirația ți-e greoaie, articulațiile rigide, privirile înceteșate, parcă n-ai fi un copil de vîrsta ta, ci un moșneag. Ai înțeles?

— Nu, doctore!

— Adică nu știi de ce te doare stomacul?!

— Ba da, știu! Acum mă doare din cauza foamei. Mi-e o foame de lup!

La auzul acestor cuvinte, doctorul Hipo, cît era el de sobru, se porni pe un rîs strașnic. Era

un rîs molipsitor, așa încît se porniră să rîdă cu hohote și Getia, și Menandros, chiar și cîinele Hector. Numai Alunel nu putea să rîdă, nu-i dădea mîna.

— Foame?! se minună doctorul, oprindu-se din rîs.

— Exact, încuviință Alunel, mi-e foarte foame, mereu am poftă să mănînc ceva!

— Pofta de mîncare mai treacă-meargă, dar tu ești lacom. Mănînci chiar dacă ești sătul, mănînci, cum se spune, în prostie!

— Asta cam așa e! recunosc Alunel.

— Și atunci cum vrei să nu te doară stomacul?!

— Nu, nu vreau să mă doară stomacul!

— Dacă nu vrei, trebuie să ai voință și să ții regim!

— Regim?!

— Desigur, regim, și încă foarte sever! Alunel se cutremură din nou. De data aceasta mai abtîr

ca înainte. Gîndul că va trebui să țină un regim strict, să se abțină de la mîncărurile lui preferate sau chiar mai puțin preferate îl înnebunea.

Dar doctorul îi întrerupse firul gîndurilor:

— De mîine, începem tratamentul!

— Tratamentul?!!!

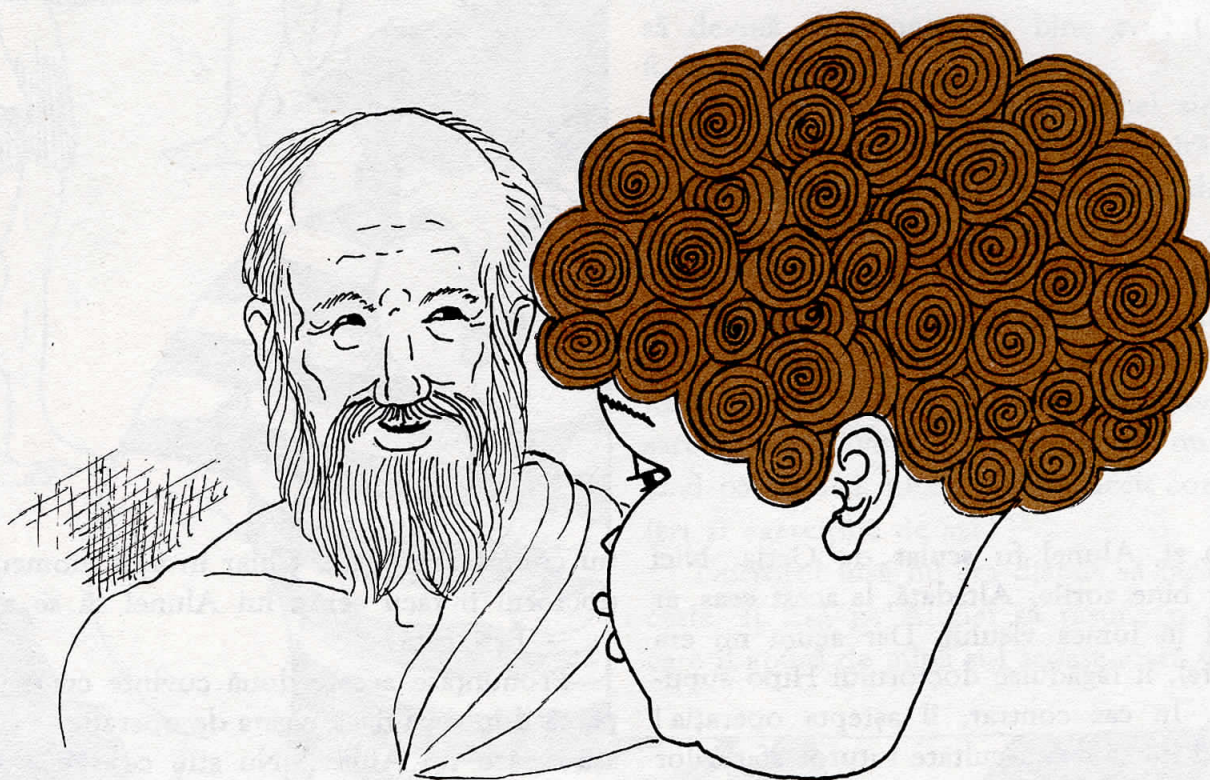
— Cel mai sever cu putință! Dacă în cîteva zile nu dă roade, va trebui să te operez!

La auzul acestui cuvînt, Alunel se înspăimîntă de-a binelea:

— Operație?! Sînt gata de orice sacrificiu, să respect orice regim, doctore, numai operație să nu-mi faceți!

Doctorul Hipocrate zîmbi și Alunel abia atunci observă ce dinți albi și sănătoși avea.

— Vom vedea de cîtă voință ești în stare să dai dovadă!

Să-ncepi programul, cum s-ar spune,
După preceptele lui Hipocrat' —
În el sînt numai lucruri bune,
De nu-l respecti, este păcat!

A doua zi, Alunel fu sculat de Getia. Nici nu mijiseră bine zorile. Altădată, la acest ceas, ar fi fost încă în lumea visului. Dar acum nu era chip. Dealtfel, îi făgăduise doctorului Hipo supunere totală. În caz contrar, îl aștepta operația! Era interesul lui să dea ascultare tuturor sfaturilor doctorului, la capătul cărora nădăjduia să se facă „sănătos“.

Care nu-i fu mirarea, însă, cînd Getia nu-l conduse în camera de consultație de ieri — adică în laboratorul maestrului Hipo —, ci în grădină. Acolo, îl aștepta chiar acesta în persoană. Se afla în același loc în care îl văzuse cu o zi înainte Alunel, de sus, de la fereastră. Doctorul, vioi, vesel, cu ochii radiind sănătate și tinerețe, îi ieși în cale.

Alunel era cît pe aci să-l întrebe pe acest om minunat cîți ani are. Dar se răzgîndi, de teamă să

nu comită vreo gafă. Chiar în acel moment, însă, doctorul îi făcu semn lui Alunel să se apropie:

— Ești gata?

Pronunțase aceste două cuvinte cu o voce de parcă îl întreba dacă e gata de operație — cel puțin așa-i păru lui Alunel. Nu știu ce să-i răspundă. În cele din urmă, Alunel îi dădu cel mai simplu răspuns, care nu-l angaja cu nimic:

— Da, doctore, sînt gata!

La un semn al doctorului, Menandros, care apăruse din senin, începu să cînte din faimoasa lui harpă. În sunetele acesteia, maestrul Hipo începu să execute exercițiile de gimnastică din ziua precedentă. Îi strigă însă și lui Alunel:

— Fii atent la mine, și execută aceleași mișcări!

Alunel se supuse și se strădui, pe cît putu, să-l imite pe noul său mentor. Nu-și dădea seama în ce măsură izbutește, dar faptul că la terminarea

exercițiilor doctorul nu i-a spus nimic era semn că reușise cât de cât.

Glasul maestrului Hipo se auzi însă din nou:
Ține-te după mine!

Și începu să alerge în jurul casei, așa cum îl văzuse Alunel în dimineața trecută. Ei, atunci era numai spectator, pe când acum situația se schimbă! Trebuia să se țină după doctor, care era sprinten ca un tinerel, în timp ce pe el abia îl țineau picioarele și gîfîia din greu, ca o locomotivă.

Într-un târziu, când se opriră, doctorul era senin și avea o mină foarte odihnită și proaspătă. Pe fața lui Alunel se adunaseră broboane mari de nădușeală și abia mai putea să respire.

— Nu-mi place, conchise doctorul! Nu-mi place chiar deloc! Nici nu știi și nici nu poți să alergi!

— Asta cam așa e! recunosc Alunel. Și îi veni în minte cu nespusă părere de rău vremea când se hotărîse să pășească în lumea sportului și să devină campion. „Ce bine era! Ce bine ar fi fost dacă...”

În clipa următoare însă Alunel simți un gol teribil în stomac și durerile îi reveniră. Își aduse aminte că doctorul nu-i dăduse voie, deocamdată, să mănînce nimic. Îi promisese doar că în ziua următoare — adică cea în care se găseau — avea să-i dea ceaiuri, cu gust acrișor și aromitor, menite să-l lecuiească de dureri și să-i spele stomacul. „Dar ce, să-i sature lui foamea niște ceaiuri?! Să-i sature, vorba vine, că nici ceaiuri nu văzuse de când pășise aici, nimic altceva decît consultația de ieri și exercițiile de azi!”

Doctorul însă nu era dispus să facă vreo concesie. Îl lăsă pe Alunel să răsufle o clipă, după care îl apucă de mîină și-l scoase afară din grădină.

Plecă împreună cu el pe cîmp, la plimbare. Îi spuse firesc:

— Dacă după exercițiul prelungit și alergare, ca și după plimbarea ce-o vom face nimic nu se va schimba la tine în bine, va trebui să ne gîndim la altceva . . .

„Operația“, își spuse Alunel.

— Vezi tu, reluă doctorul, natura însăși trebuie ajutată ca să te poată ajuta la rîndul ei. Ea îți oferă cu generozitate aerul proaspăt care-ți fortifică plămîinii și îți stimulează respirația, îți oxigenează creierul și te ajută să judeci rațional; tot ea îți pune la îndemînă tot felul de plante cu efect miraculos asupra organismului. Totul e să știi, la rîndul tău, cum să folosești leacurile oferite de ea,

cum s-o ocrotești, pentru a putea fi darnică și în viitor. În mijlocul naturii te simți mai puternic și mai activ, împrumuți parcă ceva din forța arborilor, din limpezimea cerului, din măreția munților . . .

Doctorul Hipo vorbea frumos și convingător. Alunel era impresionat și-l asculta cu atenție în timp ce mergeau pe cîmpul întins, parcă fără sfîrșit. Uitase de picioare. Nu-l mai dureau ca în alte dăți cînd făcea un drum mai lung. Se simțea ușor ca un fulg.

— Plimbarea — continuă maestrul Hipo — e un leac admirabil împotriva amorțelii. Cu cît mai lungă, cu atît mai eficace . . . Știi, eu sînt un umil slujitor al naturii.

— Slujitor al naturii?! Zău că nu înțeleg nimic!

— Ai să înțelegi, dacă mă vei asculta cu atenție. Să știi că natura este cel mai iscusit vraci. Ea poartă toate leacurile pământului și ale apelor. În conurile și mugurii de brad sălășluiește rășina aromată, din care eu prepar un sirop contra tusei. În feluritele ierburi ale pământului se ascund leacuri vindecătoare. Totul e să înveți să le deosebești de cele otrăvitoare, să știi să le culegi la vremea potrivită, să le usuci cum trebuie și câte și mai câte sînt de învățat. Aerul ozonat al înălțimilor e balsamul plămînilor. Și marea cea întinsă și adîncă ajută, în felul ei, respirația, creșterea și întărirea corpului. Te-ai zbunguit vreodată în valuri, așa,

ca un pește? Ele masează mușchii și ți-i oțlesc. Plimbările în aer curat sînt adevărate doctorii ale trupului, pe cînd exercițiile fizice, disciplinarea lui. O, cîte aș mai putea adăuga despre această minunată protectoare a omului, care este natura!... Nu știi dacă acum ai înțeles de ce sînt slujitorul, adeptul ei. Toate prescripțiile mele oglindesc o îndelungată observare a naturii, se înfăptuiesc în sînul naturii, cu ajutorul ei nemijlocit. Dealtfel, am uitat să-ți spun ceva foarte important: și noi oamenii facem parte din natură, sîntem una dintre formele ei de manifestare. Rupți de natură nu putem realiza nimic!

Profitînd de o clipă în care maestrul Hipo tăcu, Alunel își permise, cu sfială, să-l întrebe și el ceva:

— Doctore, totuși nu înțeleg prea bine lecția pe care mi-ai oferit-o. Eu aș vrea să știu un lucru care, recunosc, mă frământă: dacă urmez întocmai preceptele dumneavoastră, mai e nevoie să mă operez?

Doctorul Hipo zîmbi:

— Nu mă pot pripi, n-a sosit încă timpul să-ți răspund. Nu-s de ajuns numai exercițiile fizice sau numai plimbarea. În situația ta mai e nevoie și de un regim alimentar. Mai ales regimul alimentar te va ajuta foarte mult... și multe altele!...

Masă mare, dar săracă,
O teribilă dietă,
Alunel nu se împacă:
„Vai, ajung la siluetă!“

Ziua următoare îl puse pe Alunel față în față cu regimul alimentar: ceaiuri, supe de zarzavat, pesmeți bine rumeniți, salate de plante sau legume și lapte de capră. Doctorul Hipo avea cinci capre sprintene, pe care le mulgea când el, când Getia. Dădeau un lapte aromat, gras și puțin dulceag. În plus, în casa doctorului Hipo se găseau și ouă proaspete, ouate de cele câteva găini ale modestei gospodării. Ce mai încoace și încolo, un regim aproape în întregime lacto-vegetarian!

Alunel se scula cam flămînd de la masa supra-vegheată cu grijă de doctorul Hipo, care nu admitea nici o abatere. Tot ce se servea era cîntărit și măsurat după principiul său: „nimic în plus, nimic în minus!“ Porțiile puteau fi numite, pe drept cuvînt, porții „à la maestrul Hipo“. Alunel băgă

de seamă de la început că și ceilalți comeseni — adică Getia și Menandros — erau supuși aceluiași regim alimentar. Era ușor de observat — mai ales de lacomul Alunel — dacă unul ar fi mîncat mai mult, pentru că toți erau așezați la aceeași masă. Excepție făcea numai ciînele Hector, și nu într-un totul. Nu se putea spune despre el că-i chiar un comesean, dar nici prea departe de această cinste nu era. Cît mînceau cei ai casei, Hector, așezat cu botul pe labe, în apropierea scaunului doctorului, își aștepta rîndul. Dealtminteri, totul se petrece în mijlocul naturii — maestrul fiind consecvent în principiile sale —, la o masă durată în lemn, sub un splendid boschet de leandru și iederă, așa că Hector se odihnea chiar în iarbă moale și mătăsoasă ce-i înconjura din toate părțile. Doctorul Hipo hotărîse că cea

mai gustoasă și sănătoasă masă este cea care se desfășoară în aer liber, totul contribuind și la o digestie mai bună. De când venise și mai ales de când se afla în grija doctorului Hipo, Alunel schimbase foarte puține cuvinte cu Getia. Și asta, numai în timpul când doctorul era absorbit de munca lui, în laboratorul plin de eprubete și balonașe de sticlă. Cît despre Menandros, acesta era foarte tăcut. Nu vorbea decît dacă era întrebant. Oricum, lui Alunel nu-i era la îndemînă în preajma lui și dealtminteri nici nu simțea nevoia să-l întrebe ceva. Distanța rece pe care i-o impusese, la prima lor întîlnire, Menandros – cerberul doctorului Hipo – lăsase pesemne urme.

Alunel credea că măcar la masă va găsi un prilej pentru a schimba o vorbă – bineînțeles nu cu Menandros. Dar de unde! La masă nu vorbea nimeni! Doctorul Hipo interzisese discuțiile purtate în timpul mesei, și asta nu dintr-o toană.

– Dacă mîncăți și vorbiți în același timp – le spusese doctorul – aerul pătrunde nefiresc, pe gură, și-l veți „înghiți“ odată cu alimentele. Veți arăta ca niște balonașe, din cauza gazelor, și veți sughița întruna. Numai la începutul mesei se auzi glasul lui Hector, care le ură tuturor, foarte omenește și convingător: „poftă bună!“ Se vede că învățase aceste două cuvinte într-o lecție mai veche, de vreme ce le pronunța acum fără greș. Prin repetiție, deveniseră ceva reflex. La urarea lui Hector, toți au răspuns într-un glas: „mulțumim!“ După care doctorul le făcu semn că pot începe să mănînce. Din acel moment, nimeni nu mai avea vîie să scoată un cuvînt, pînă la sfîrșitul mesei. Dealtfel mîncarea, în porțiile statornicite de medic, era așezată pe masă de la început. Dar, așa cum am văzut, masa era

sobră. Alunel nu se sătura deloc și ducea dorul bucatelor copioase. Unde era cotletul de porc sau pieptul de pui fript? Unde erau sarmalele și plăcintele? Se topiseră undeva, în negura timpului. El trebuia să se supună acum regimului alimentar stabilit de doctorul Hipocrate. Și la ce bun? Stomacul nu-l chinuia mai puțin și nici nu vedea cum îl vor lăsa durerile cu acest regim stupid. Ar fi vrut să spună și el ceva, o vorbă de protest, dar întâlnea figura severă a doctorului Hipo și vorba i se oprea în gât.

La sfârșitul mesei, doctorul se ridică primul. Atunci, glasul lui Hector se auzi din nou, într-o rostire perfectă: „să vă fie de bine!“ Toți îi mulțumiră. Apoi, doctorul hotărî ce se cuvenea cîinelui. Alunel observă că regimul cîinelui diferea numai prin faptul că nu era servit la masă, împreună cu ceilalți, ci într-o strachină, așezată jos pe iarbă. Ochii mirați ai lui Alunel îl obligară pe doctor să-l lămurească:

— Nu trebuie să forțăm natura cîinelui! El nu poate ține lingura sau furculița. Nu trebuie să-i schimbăm felul său firesc de a mânca!

Cînd văzu însă că mîncarea cîinelui este aidoma celei pe care tocmai o mîncaseră ei, Alunel nu-și mai putu ascunde nedumerirea și-i spuse doctorului:

— Bine, doctore Hipo, dar n-am mai văzut un cîine care să fie supus unui regim vegetarian. Fără un os bun de ros, cîinele nu e cîine!

Doctorul Hipo surîse, cu surîsul acela al lui, care spunea întotdeauna atît de multe:

— Dar cîine care să vorbească ai mai întîlnit, Alunele?

Scormonitor, află secretul
Din Elixirul minunat,
Dar cînd să-l folosească, bietul,
Fu despărțit de Hipocrat'.

Intre una din zile, Alunel și doctorul Hipo porniră din nou la plimbare. Atunci, sub un cer de cristal care te îmbia la drumeție, Alunel îndrăzni să-l întrebe pe doctor ceva care îl frămînta întruna, cam de cînd poposisese în casa acestuia:
— Ce este „elixirul optimismului“, maestre Hipo?

La auzul acestei întrebări, ochii doctorului se măriră în chip neobișnuit. Căpătară o culoare cenușie. Trădau amărăciune, dar și minie:

— Getia ți-a spus despre „elixir“, nu-i așa? N-avea voie să vorbească nimănui despre acesta!

Alunel își dădu seama că făcuse o gafă. Încercă s-o dreagă cum putu mai bine, pentru a nu arunca totul în seama Getiei.

— Da și nu. Am intrat, ca un hoț, în laboratorul dumneavoastră și singur am dat de balonul de sticlă. Pusesem mîna pe balon și, ca să-l salveze, Getia, care m-a surprins, a trebuit să-mi spună

despre ce este vorba. A fost nevoită să trădeze secretul!

— Hm, făcu doctorul, doar atît ți-a spus? Numai denumirea preparatului?

— Numai atît — minți Alunel —, altfel dacă știam despre ce e vorba nu vă mai întrebam acum despre „elixir“.

Glasul doctorului deveni mai cald, dar parcă mai păstra o umbră:

— Și de ce te interesează?

— Sînt curios să aflu cît mai multe despre cercetările dumneavoastră. Și vreau să știu dacă acest „elixir“ mă va putea vindeca și pe mine de durerile de stomac, fără să mai trebuiască să mă operați!

La auzul unor astfel de vorbe, ochii doctorului căpătară o culoare deschisă, azurie, iar glasul i se înmuie, devenind mai prietenos:

— În definitiv, trebuie să-ți spun și ție, doar ai devenit unul de-ai casei!

— Așa este, doctore Hipo, trebuie să ai încredere în mine! Nu voi divulga nimănui secretul!

— Bine, fie! Atunci, taci și ascultă!

— Sînt numai ochi și urechi!

— Ei da, văd și eu, urechi ai, ochi de asemenea, dar ca să înțelegi totul trebuie să vezi și să auzi nu numai cu ochii și cu urechile, ci și cu mintea. Mai întâi să știi că „elixirul optimismului“ nu e propriu-zis o invenție. El există, face parte din natură și-i este de mare trebuință omului, ca apa ce potolește setea, ca aerul pe care-l respiră, ca bucatele ce astîmpără foamea!

La auzul acestui ultim cuvînt, stomacul lui Alunel scrișni de durere. Parcă niciodată nu simțise că-l bîntuie o foame mai crîncenă. Dar doctorul Hipo continuă, fără să se sinchisească de foamea lui.

— „Elixirul optimismului“, spuse el accentuînd această denumire magică, ține locul oricărei nevoi, potolește orice durere, cu condiția să-i înțelegi esența, adică alcătuirea și menirea lui. El există așa cum există omul! De fapt, eu n-am făcut altceva decît să distilez diferite esențe — daruri ale naturii.

— Și dacă sorb o linguriță din „elixir“ mă fac bine?

— N-ai înțeles încă despre ce este vorba! Ca să te faci bine nu trebuie să sorbi din „elixir“ nici o picătură. De fapt, „elixirul“ meu nu este gata încă... Pentru că eu adaug mereu, de cîțiva ani încoace, noi și noi elemente. Ele fierb mereu și se contopesc, creînd esențe. Dar esența înseamnă putere... din ce în ce mai multă putere... Cu cît adaug noi elemente, forța „elixirului“ crește, devine un simbol al puterii! Cînd toate elementele naturii vor fi cuprinse în acest „elixir“, eu vreau să măsoar cu această esență a esențelor puterea supremă a optimismului. Pentru că, de fapt, nu „elixirul“, ci optimismul este vindecător de boli. Iar optimismul nu se află în preparatul miraculos, ci în noi, oamenii — în mine, în tine, în Getia, în Menandros; într-o anumită măsură, chiar și în Hector, pe care eu îl învăț să vorbească omenește. Vorba omenească îl va ajuta să se comporte ome-

nește. Să știi, comportarea omenească a unui cîine este superioară comportării cîinești a unui om. Sînt sigur, voi izbuti cu Hector, căruia i-am dezvoltat însușirea de a fi bun și simțul datoriei! El își făcea și înainte datoria de a apăra casa, dar acum o face cu mijloace omenești. De cînd a început să se umanizeze, nu mai sfișie și nu mai mușcă pe nimeni.

În acea clipă, Alunel îl revăzu în închipuirea sa pe Hector ajutîndu-l să pătrundă în casa doctorului, în ziua sînd sosise el acolo. Pe măsură ce deprindea vorbirea lor, Hector devenea din ce în ce mai bun și mai prietenos cu oamenii.

— Și știi de ce am izbutit? Pentru că trezesc în cîine și încrederea în posibilitățile sale, optimismul. Iar puterea optimismului e nemăsurată. Dar acum trebuie să mă ocup și de tine. În cazul tău, nu doctoriile sînt binefăcătoare, ci încrederea că vei izbuti. Ai și început, de fapt, să primești

o parte din componentele „elixirului“ meu: plimbările, exercițiile fizice în aer liber, regimul alimentar. Vei reuși, cu siguranță, dacă vei fi optimist!

În sfîrșit, de-abia acum înțelegea Alunel despre ce este vorba. Într-adevăr, Getia nu-i divulgase secretul în întregime sau, mai bine zis, nu-i spusese ceea ce era esențial ca să înțeleagă taina „elixirului“. Ar fi voit să-i spună și doctorului concluzia la care ajunsese, pentru a o dezvinovăți complet. Dar se răzgîndi. Alunecă spre altă întrebare. Și aceasta tocmai pentru că, întorcîndu-se de la plimbare, începuseră să se zărească dealurile sub care se afla căsuța doctorului:

— Și cînd va fi gata „elixirul“? Cînd se va putea măsura puterea optimismului cu el?

— Cam greu de spus. Pentru aceasta mi-ar trebui încă ani întregi din viață . . . , poate chiar toată viața!

— Știi ceva, maestre, această meserie — de doctor, vreau să spun — este unică și măreață. Aș vrea să mă fac și eu doctor, pe onoarea mea!

Felul cum spuse Alunel aceste vorbe, plin de înșuflețire, îi plăcu mult doctorului și-i stîrni interesul.

— Și de ce vrei să te faci doctor?

— Știu eu? Poate ca să vă continui opera!

— Opera mea?! Nu știu dacă am izbutit să creez o operă. Totuși, dacă ești hotărît să devii doctor, va trebui să înveți, va trebui să înveți mult!

Lui Alunel îi veni în minte unul dintre preceptele de odinioară, menite să facă din el un sportiv: „Exercițiul îl face pe maestru!” Va trebui așadar să depună eforturi, eforturi uriașe pentru a se pregăti.

Dar doctorul nu-i dădu pace:

— Dacă vrei să devii doctor și să-mi continui opera, dorința ta mă umple de bucurie. Dar pentru asta e necesar — chiar de ți se va părea cam devreme — să-ți dăruiesc ceva, ceva de care vei avea neapărat nevoie. Îți voi aduce chiar acum.

— Și ce anume vrei să-mi aduci, doctore?

— În primul rînd, vreau să-ți aduc scrierile ce cuprind toate învățăturile mele de pînă acum; ele alcătuiesc un tot care poartă denumirea de „Corpul hipocratic”. Ți le las ca să le poți studia cu atenție. E foarte necesar pentru formarea ta ca doctor. Apoi, îți voi aduce și „Jurămîntul”.

— Care jurămînt, doctore?

— „Jurămîntul lui Hipocrate”. Să nu crezi că sînt lipsit de modestie, dar bătrînii cetății au hotărît să-mi poarte numele. Și asta pentru că e întocmit de mine, de-a lungul multor serii de liniște sau zbuluciu al gîndului. Toți cei care vor pași pe acest drum anevoios, dar nobil —

așa socotesc eu medicina —, cînd vor ajunge la capătul său și vor deveni slujitori ai mei întru binele omului, vor trebui să depună acest jurămînt și, mai ales, să-l respecte cu sfințenie, cu mare sfințenie. Un doctor adevărat nu va putea călca „Jurămîntul lui Hipocrate“! Ai înțeles?

— Da, doctore, am înțeles!

Erau atît de aproape de casă, încît în pragul ei se puteau vedea Getia, și Menandros, și cîinele Hector. Doctorul îl privi din nou în ochi pe Alunel:

— Atunci, te-ai hotărît pentru profesiunea de doctor?

— Da, m-am hotărît!

— Bine! Așteaptă aici, să mă duc să-ți aduc „Corpul hipocratic“ și „Jurămîntul“!

Alunel se gîndi: „De ce să aștept aici?! Parcă doctorul ar refuza să mă mai primească în casă, ca și cum el ar face parte din altă lume“... Căută să-și verifice această impresie:

— Dar de ce să aștept aici, doctore?!

— E mai bine așa!

În clipa aceea Alunel avu sentimentul că dacă doctorul pleacă, se va desprinde din locul acela și nu-l va mai vedea niciodată. Va dispărea pentru

totdeauna din viața lui. Încercă s-l oprească printr-un gest. Dar doctorul pornise fără să-și ia rămas bun, ca și cum avea de gînd să se întoarcă imediat, așa cum promisese, și să-i aducă scrierile de care îi vorbise.

Nu se întîmplă însă așa. Deodată, doctorul — abia ajuns în dreptul casei — începu să-i facă binecunoscutul semn de rămas bun. Nu, nu i se părea. Același gest începu să-l facă și Getia, și Menandros, pînă și Hector se ridică în două labe, dînd oarecare semne de agitație. Glasul lui se auzi clar, aproape omenește: „*Labor improbus, omnia vincit!*“ Era ca un ultim sfat de bun rămas...

Alunel voi să alerge spre ei, să-i ajungă și să intre din nou în casa aceea, care, cu tot regimul sever, îl primise cu atîta dragoste. Dar, ciudat, totul începu să se miște și apoi să alerge, să alerge uimitor de repede. Se părea că aleargă casa din Kos, doctorul Hipo, Menandros, Getia, Hector... Dar nu alergau ei. Alunel era cel care se depărta vertiginos. Părea că trece peste ani și secole, în timp ce prietenii lui rămîneau pe loc, departe, din ce în ce mai departe, pînă ce dispărură complet...

— Nu vă supărați, aș dori să știu și eu ce oraș este acesta. Nu-și făcea iluzii în privința răspunsului sau mai bine zis nu era convins că-l va pricepe. Dar, spre marea lui uimire, acesta îi răspunse imediat, parcă mai mirat decât Alunel însuși:

— Cum, unde te afli?! De bună seamă în marele, neegalatul și sfântul nostru oraș, Buhara. Fie lăudat numele Profetului!

„Așadar la Buhara, își spuse Alunel, asta e pe undeva... prin Asia! Nu, hotărât, nu trebuie să mă mai mire nimic!“

Băiatul pricepu, în sfârșit, că trăiește o experiență ieșită din comun, în care spațiul și timpul, în înțelesul lor obișnuit, parcă își pierduseră rostul știut. Totul era posibil, chiar și ajungerea pe ne-gîndite în acest oraș necunoscut, unde oamenii vorbeau o limbă pe care, ciudat, el o pricepea — o limbă universală... și câte și mai câte...

— Mulțumesc, nene!

Negustorul îl iscodi cu o mirare crescîndă:

— Dar de unde vii, copile, parc-ai fi picat din lună?!

— De unde vin? Din București, din România!

Bătrînul dădu din umeri. Nu auzise în viața lui despre un asemenea oraș și o atare țară. Încercă totuși să se dumirească:

— De la Roma? Din Evropia?

— Nu, România! preciză din nou Alunel.

Negustorul dădu iar din umeri — de data asta a renunțare. Era semn că nu-l mai interesa nici băiatul și, cu atît mai puțin, nici de unde venea el.

În acest timp, însă, tot privind bunătațile de pe taraba neguțătorului, Alunel simți cum îl apucă foamea. Erau acolo tot felul de acadele colorate, plăcinte, bucăți de turtă dulce, halviță, prăjiturile

În Buhara se trezește.
Cine oare-l va-ngriji,
Că stomacu-l chinuiește?
Ibn-Sina Abu Ali!

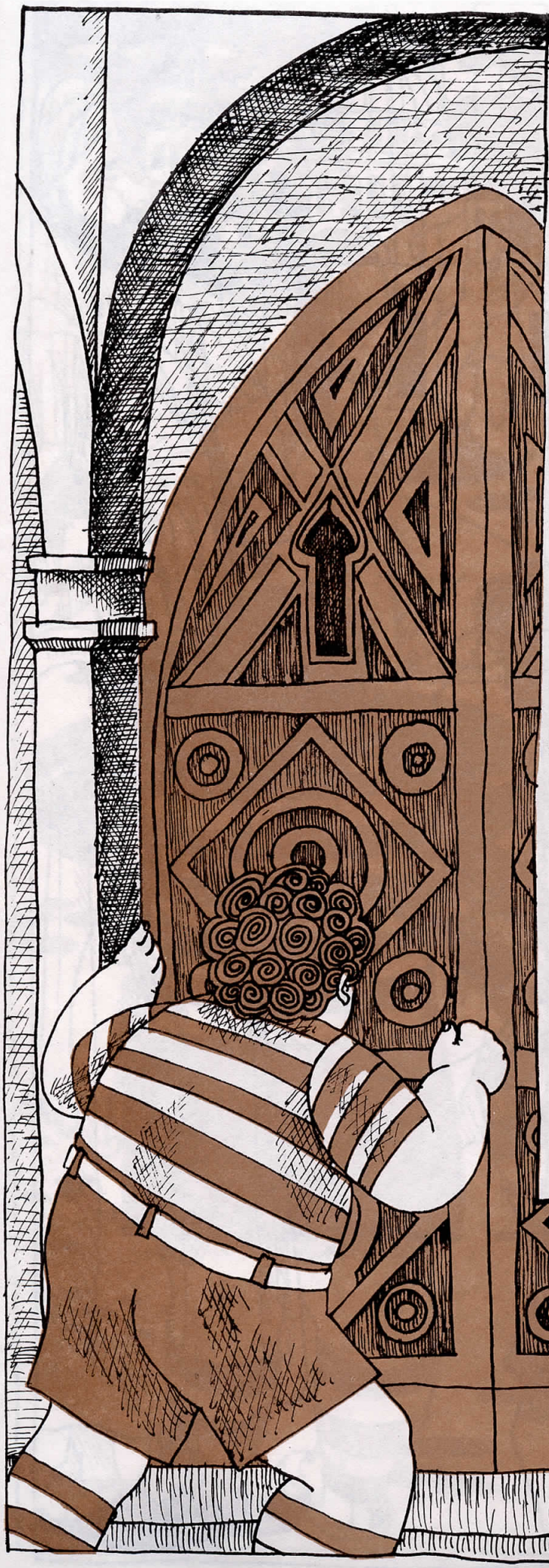
Cînd se dezmetici din vîrtejul ce-l purtase nici el nu știa pe unde, Alunel văzu, cu mirare, că se găsea într-un oraș ciudat, cu lume multă și case curate, cum nu mai văzuse niciodată. Era atît de uimit de noul peisaj, complet diferit față de cel pe care abia îl părăsise, încît o porni la întîmplare prin furnicarul de oameni care mișunau încoace și încolo. Ajunse astfel într-o piață, unde aglomerația era și mai mare, iar pe tarabele înșirate cît vezi cu ochii se vindeau tot felul de minunății. De-abia acum Alunel își dădu seama ce îl surprinsese la primii oameni întîlniți: îmbrăcămintea lor. Purtau turban pe cap, șalvari și cămăși lungi albe, iar în picioare, un fel de papuci cu vîrfurile înălțate și terminate cu ciucuri multicolori. Femeile purtau un voal alb pe față, lăsînd să se vadă doar ochii negri, care luminau ciudat chipul lor puțin măsliniu.

„Dar ăștia trebuie să fie arabi, gîndi Alunel, făcînd apel la cunoștințele sale de cultură generală. Așadar, zilele petrecute la maestrul Hipo nu fuseseră decît un vis? ! ! ! Sau poate visa și acum? ! ! ! Nu se poate! Totul era atît de clar, încît nu putea fi decît realitate! “

Totuși, nu-și putea imagina cum de ajunsese acolo, printre acei oameni atît de ciudați, cu felul lor de viață nu mai puțin ciudat.

Sub impulsul unor astfel de gînduri, se strecură printre tarabe și se hotărî să vorbească unui negustor, încercînd să se dămirească totuși unde se află și ce se petrece cu el. „Dar cum să se adreseze acestor oameni, care vorbeau altă limbă? Cum să-l priceapă aceștia? “

Și totuși se hotărî să încerce. Se îndreptă către un neguțător mai în vîrstă, căruia i se adresă direct:

fiei, științelor naturii, medicinei, marele cărturar al tuturor perșilor, Ibn-Sina Abu Ali? !

Despre acest cărturar vestit, pînă la data aceea, Alunel nu avea știre. Dar despre perși auzise. „Așadar mă găsesc în vestita țară a Persiei, iar Buhara este cu siguranță în această țară “.

Acum își explica și îmbrăcămintea oamenilor, și tîrgul acela, și casele, și totul. Îl întrebă din nou pe negustor, care vădit își cam pierduse răbdarea :

— Și știi, nene, unde locuiește acest medic vestit... Ibn...? Mai mult nu putu spune, că nu putuse reține decît atît din acel nume lung și greu de memorat pentru el.

— Dar cine nu știe unde stă marele gînditor Ibn-Sina Abu Ali? ! Vezi moscheea de colo? Și arată cu mîna spre ieșirea din piață. Ieși din piață, ajungi la moschee și, chiar în spatele ei, este o casuță. Poți s-o recunoști dintr-o mie, alcătuirea ei e foarte armonioasă. E casa doctorului Ibn-Sina Abu Ali. De data aceasta, Alunel se strădui să rețină numele în întregime. Și-l spuse de cîteva ori în gînd, ca să nu-l uite, și își dădu seama că sună melodios: Ibn — Sina — Abu — Ali... Ibn — Sina! Abu — Ali!

— Mulțumesc, nene! Atît mai zise și se grăbi spre casa indicată. Simți în urma lui oftatul de ușurare al bătrînelului, ca și cum ar fi scăpat de o grea povară. Sub impulsul promisiunii făcute, că se va duce la medic, și nu în altă parte, și pentru a spulbera pe deplin bănuielile neguțatorului — care desigur îl urmărea cu priviri neîncrezătoare —, se îndreptă spre locul arătat de acesta. Strecu-rîndu-se prin mulțime, reuși să iasă din piață, străbătu drumul pînă la moschee și ajunse în fața acesteia. Strălucea în soare de parcă era poleită cu

cu susan și miere, gogoși, rahat . . . O, din toate ar fi mâncat ! Dar cu ce să le cumpere ? N-avea o para chioară la el. Dar în același timp simți și o teribilă durere de stomac. De fapt, dacă se gîdea bine, durerea de stomac nu-l părăsise deloc. Și cauza o știa prea bine : era pîrdalnică și nesuferita foame ! În clipa aceea uită tot ce-i promisesse doctorului Hipo, faimosul părinte al medicinii, și so-coti în sinea lui că tot ce-l învățase acesta și toate canoanele la care îl supusese nu fuseseră decît minciuni. Minciuni și fățarnicie ! „S-o creadă el, gîndi Alunel, că un om se poate face bine cu aerul cerului și florile cîmpului ! Mîncarea e sfîntă, ce mai încoace și încolo ! “

Văzîndu-l cum trage cu ochiul la bunătățile lui și le soarbe din priviri, neguțătorul deveni bă-nuitor. „Prea mult zăbovește în fața tarabei mele, gîndi acesta ; dacă are bani, să cumpere ! Dar dacă este un hoț, din cei care mișună pe-aci, și-l tot întreabă vrute și nevrute cu gîndul ascuns să fure vreo acadea și-apoi s-o șteargă, să-și piardă urma în mulțimea pestriță a bazarului ? “ . . .

Nici nu-l mai privi pe copil, era cu ochii țintă la cele înșirate pe tarabă. Alunel, ghicindu-i parcă gîndurile, se grăbi să-l lămurească :

— Ascultă, nene, eu sînt bolnav, mă doare stomacul de nu mai pot !

— Zău, spuse negustorul, și de ce nu te duci la medic ? !

„Iar s-a găsit cineva să mă trimită la medic ! Mie mi-ar trebui acum mîncare, cît mai multă mîncare, pentru a mă face bine ! “ Dar pentru a scăpa de bănuiele, zise :

— Cunoști vreunul pe aici, nene ?

— Dacă cunosc ? Și bătrînelul începu să rîdă. Dar cine n-a auzit de faimosul maestru al filozo-

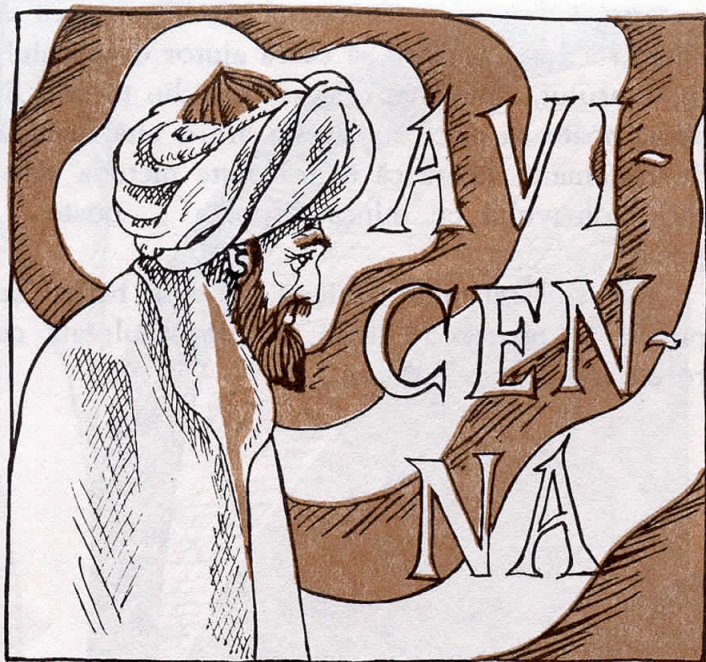
aur. Înconjurînd-o degrabă, se găsi îndată în fața unei căsuțe modeste, dar care strălucea de curățenie. „Cu siguranță că aceasta e casa lui Ibn-Sina Abu Ali“ — își spuse băiatul. Se deosebea de celelalte prin aceea că semăna mai mult cu o locuință din zilele noastre. „Probabil, gîndi Alunel, la asta s-o fi referit și negustorul, cînd îi spusese că o poate recunoaște dintr-o mie“.

Așadar tot către un doctor se îndrepta, deși nu mai credea în slujitorii medicinei. Dar un resort

nevăzut, independent de voința lui, îi porunca să bată la această poartă, să ceară ajutor doctorului, cărturarului, celui mai de vază om din ținut. „Și apoi, poate că doctorul acesta are o altă metodă de tratament. Poate că el folosește metoda săturării bolnavului cu mîncare, poate... poate... poate...“

Resortul cel tainic acționă. Se trezi bătînd cu putere în poarta de lemn, frumos sculptată cu rozete de diferite mărimi.

Alunel este uimit
Cîte știe Avicenna,
Dar ar fi mai mulțumit
De i-ar rezolva problema.

Nu răspunse nimeni. Atunci Alunel își luă inima în dinți și intră pe poartă într-o curtică modestă, dar plină cu flori, așa cum era și aceea a doctorului Hipo. Parcurse vreo doi-trei metri și se găsi în fața unei uși care ducea în casă. Bătu cu putere, dar nu răspunse nici de data asta nimeni. Sub impulsul curiozității, dar mai ales sub acela al durerii de stomac ce continua să-l chinuie, Alunel intră. Merse pe un culoar și la capătul acestuia dădu peste altă ușă. De data asta renunță să mai bată — gîndind că tot nu-i va răspunde nimeni — și intră grăbit în încăpere. Dădu cu ochii de un bătrînel cu barbă albă și lungă, cu ochii verzi parcă, enigmatici, care, așezat la o masă, scria de zor, total absorbit. De jur împrejur erau așezate cărți mari și grele. Alunel nu știa ce puteau conține aceste cărți, dar bănuia că erau tomuri

științifice, iar cel care le citea și mînuia pana în acel moment nu putea fi altul decît vestitul Ibn-Sina Abu Ali, cel care trebuia să-l vindece.

Bătrînelul era însă cufundat în munca lui. Scria cu atîta ardoare, încît parcă din pana lui ieșeau scînteii miraculoase. Liniștea era atît de mare, că se auzea scîrțîitul penei pe hîrtie. Nu-l băgă în seamă pe Alunel, nu-i simțise încă prezența. Sau poate așa i se păru copilului. Ca să se facă auzit, Alunel începu să tușească tare și să-și dregă glasul. În clipa aceea, fără să-și ridice ochii de pe foaia de hîrtie, Ibn-Sina Abu Ali îl întrebă brusc:

— Ce vrei de la mine, străine?

Și atunci Alunel fu sigur că de la început, de cînd intrase, învățatul îl simțise. Poate de cînd ajunsese în curte sau în fața casei. Gîndurile i se învălmășeau, nu mai păstrau vreo orînduială, și

tare avea nevoie să și le adune. Trebuia să-i dea un răspuns acestui om, un răspuns cât mai concis, dar care să cuprindă cât mai bine ce voia el. Fiind la el acasă și trezindu-se cu un străin care a intrat nitam-nisam, Ibn-Sina Abu Ali ar fi putut oricând să-l socotească drept un hoț sau un soi de răufăcător. Se hotărî să-i spună tot adevărul. Dar mai întâi să se convingă că acesta era omul de care avea nevoie. Deși săvârșea o necuviință, nerăspunzând direct la o întrebare pusă, curiozitatea îi dădu brînci și se trezi întrebînd:

— Dumneavoastră sînteți vestitul Ibn-Sina Abu Ali?

De data aceasta cărturarul ridică ochii spre el și păru dispus să lase pentru o clipă treaba.

— Da, eu sînt!

Toate granițele de limbă dispăruseră așadar și aici. Alunel se înțelegea cu „vestitul“ în... limba română!

— Dar, continuă acesta, în limba latină — limba în care au scris Horațiu, Ovidiu, Tacitus și Titus Livius și în care și-a spus cuvîntul oratorul Cicero..., în sfîrșit, în acea limbă venită de la Roma — mi se spune Avicenna. Simplu: Avicenna!

Alunel fu bucuros de această simplificare. Într-adevăr, numele acesta sonor era mai sobru și parcă mai la îndemînă. Deși se obișnuise și cu celălalt — greu, dar nu imposibil de reținut. Se gîndi însă la limba latină pe care el n-o știa, dar care lui Hector — cîinele doctorului Hipo — începuse să-i devină tot mai familiară. Tentația de a-l mai întreba ceva — foarte important pentru el — îi întrerupse gîndurile:

— Atunci, vestite Avicenna, dumneata ești renumitul medic, vindecător al oamenilor?

Avicenna îl privi cu ochii lui pătrunzători, care acum parcă băteau mai mult în albastru decât în verde:

— Celebrul medic? ! Află băiete că eu sînt mai întîi de toate filozof ! Pentru că filozofia este mama tuturor științelor ! Fără să gîndești logic, nu te poți diferenția de animale. Apoi, spuse în continuare, fără să gîndești profund, să vezi în timp și în spațiu ceea ce oamenii de obicei nu văd, nu poți deveni un înțelept, un filozof. Eu sînt filozof în adevăratul înțeles al cuvîntului. Am pătruns tainele cerului și ale pămîntului, ba chiar și pe cele ale oamenilor !

— Atunci de ce, dacă dumneata pătrunzi atît de ușor în gîndurile oamenilor, m-ai întreat ce caut aici ? Trebuia să știi, să ghicești măcar !

Avicenna îl privi pe Alunel vădit încurcat. Nu se aștepta la o asemenea observație ad-hoc, așa că răspunse evaziv :

— Te-am întreat așa . . . , să văd ce-mi spui. Dar, după cît observ, nu mi-ai răspuns pînă acum. De fapt, știu de ce ai venit la mine !

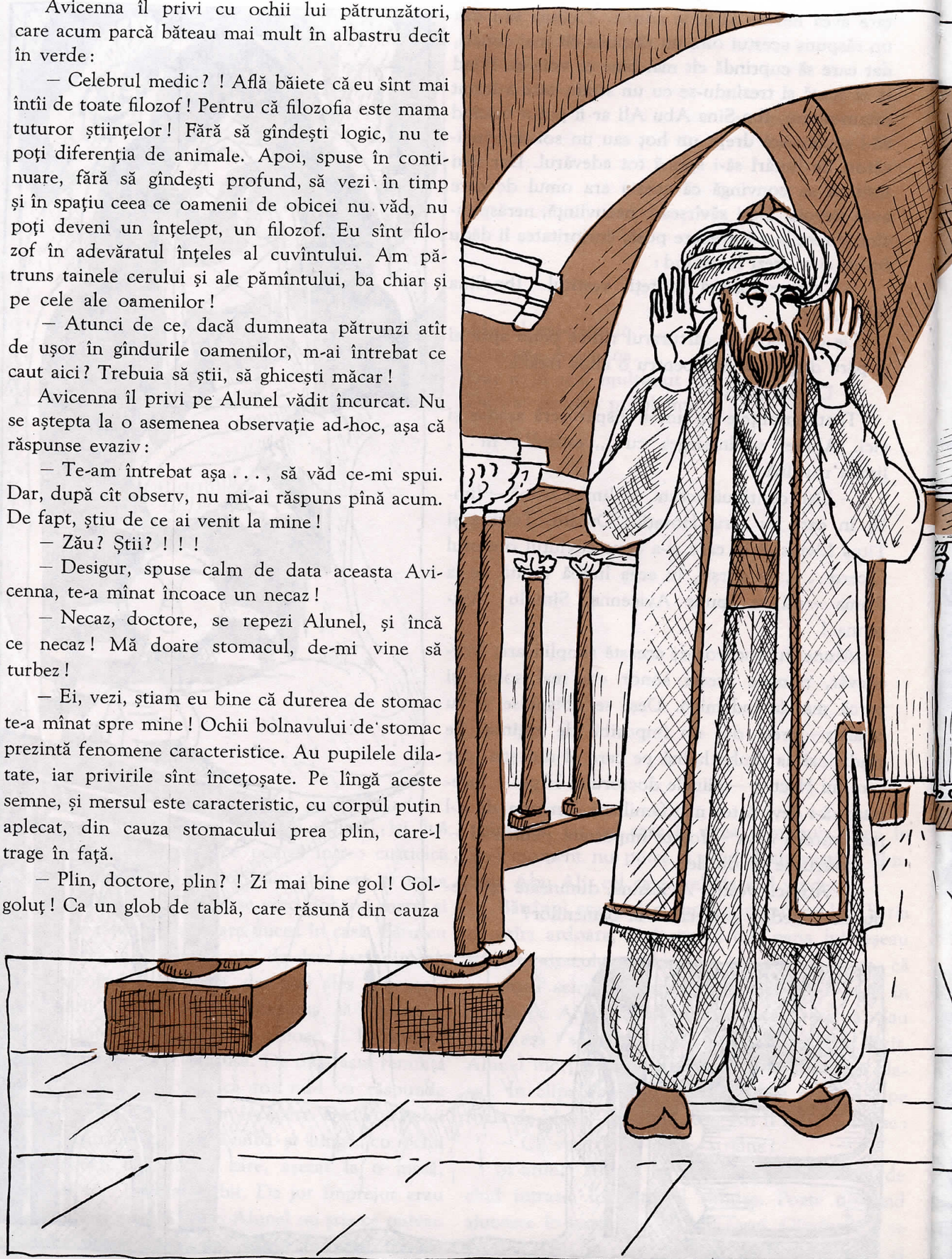
— Zău ? Știi ? ! ! !

— Desigur, spuse calm de data aceasta Avicenna, te-a mînat încoace un necaz !

— Necaz, doctore, se repezi Alunel, și încă ce necaz ! Mă doare stomacul, de-mi vine să turbez !

— Ei, vezi, știam eu bine că durerea de stomac te-a mînat spre mine ! Ochii bolnavului de stomac prezintă fenomene caracteristice. Au pupilele dilatate, iar privirile sînt încețoșate. Pe lîngă aceste semne, și mersul este caracteristic, cu corpul puțin aplecat, din cauza stomacului prea plin, care-l trage în față.

— Plin, doctore, plin ? ! Zi mai bine gol ! Gol-goluț ! Ca un glob de tablă, care răsună din cauza

golului din el. Parcă ar fi gol de cel puțin două săptămîni!

— Mda, făcu Avicenna. E bine că ai venit la mine, eu cercetez și natura, și aceasta în strînsă legătură cu practicarea medicinei. Sînt sigur că am să te lecuiesc!

— Prea bine, doctore, fă dumeata, te rog, ceea ce n-a izbutit să facă, deși a încercat, doctorul Hipocrate! Poate i-a lipsit timpul necesar...

La auzul acestui nume, Avicenna făcu ochii mari, de parcă ar fi fost și el marcat de semnul caracteristic bolnavilor de stomac. Îl privi pe Alunel cu circumspecție:

— Hipocrate ai zis?

— Exact, maestru Avicenna!

— Ai citit cărțile lui? Ai găsit ceva sfaturi pe care le-ai urmat și ele n-au dat rezultatul așteptat? S-ar putea, pentru că sfaturile și prescripțiile lui sînt astăzi în parte depășite. Eu am mers însă mult mai departe!

— Nu, dimpotrivă, n-am citit scrierile lui, pentru că n-a mai avut vreme să mi le aducă. Tocmai se pregătea s-o facă, dar s-a stîrnit din senin un vîrtej de vînt, care m-a smuls de lîngă binefăcătorul meu. Dar am aflat cîteva sfaturi chiar din gura lui. Ne-am despărțit de curînd.

Avicenna făcu ochii și mai mari. Îl întrebă, pentru a se convinge dacă băiatul este sau nu în toate mințile:

— Maestrul Hipocrate, maestrul măștrilor, marele învățat al antichității?!

— Da, chiar el! Maestrul Hipo!

La auzul acestor cuvinte, Avicenna izbucni în rîs. Un rîs puternic, dar nervos. În cele din urmă, se opri din rîs și-l privi pe Alunel cu grijă:

— Să nu te superi, băiete, nu cred ce-mi spui, maestrul Hipocrate e mort de 12 secole!

Apoi au uitat de Hipocrate. Avicenna era un maestru la fel de renumit și socotea că îi este mult mai la îndemână să vorbească despre opera lui, decât despre a altuia. Mai ales că Alunel îl provocase, întrebându-l ce scrie.

— Ce scriu? Ce nu scriu? Toate domeniile mă interesează, băiete. Nu există ceva care să nu-mi trezească interesul, să nu mă preocupe. E adevărat că am avut și eu măestri de seamă, de la care am avut ce învăța. De pildă, cel mai mare maestru al meu a fost Aristotel.

— Aristotel?! Pe Alunel era cât pe-acți să-l pufnească râsul. I se părea foarte caraghios acest nume pe care nu-l mai auzise pînă atunci. Dar Aristotel cine a mai fost?

Avicenna făcu o grimasă, impresionat neplăcut de ignoranța pe care o dovedea băiatul.

— Se poate să nu știi?!?! Aristotel a fost cel mai mare filozof și cărturar al antichității!

— Atunci înseamnă că a murit!

— Firește, și încă de mult!

— Și atunci... cum ai putut să înveți de la el?!

Acum situația era cam aceeași cu aceea în care se găsisese Alunel cînd venise vorba de doctorul Hipocrate, numai că acum cel care căzuse în cursă era Avicenna.

— I-am citit doar cărțile, am învățat multe lucruri din ele. Firește, nu puteam să învăț de la el direct, de vreme ce a trăit în altă vreme!

Era o aluzie directă la el, care-i povestise că a stat de vorbă cu doctorul Hipocrate. Deci îl

credea mincinos. Dar Alunel, prefăcându-se că nu înțelege, își repetă întrebarea:

— Și totuși ce scrii, maestre Avicenna?

Ochii lui Avicenna dobîndiră din nou o culoare verzuie — trecerea asta de la o nuanță la alta îl uimea pe Alunel — și-i răspunse băiatului cu multă însuflețire:

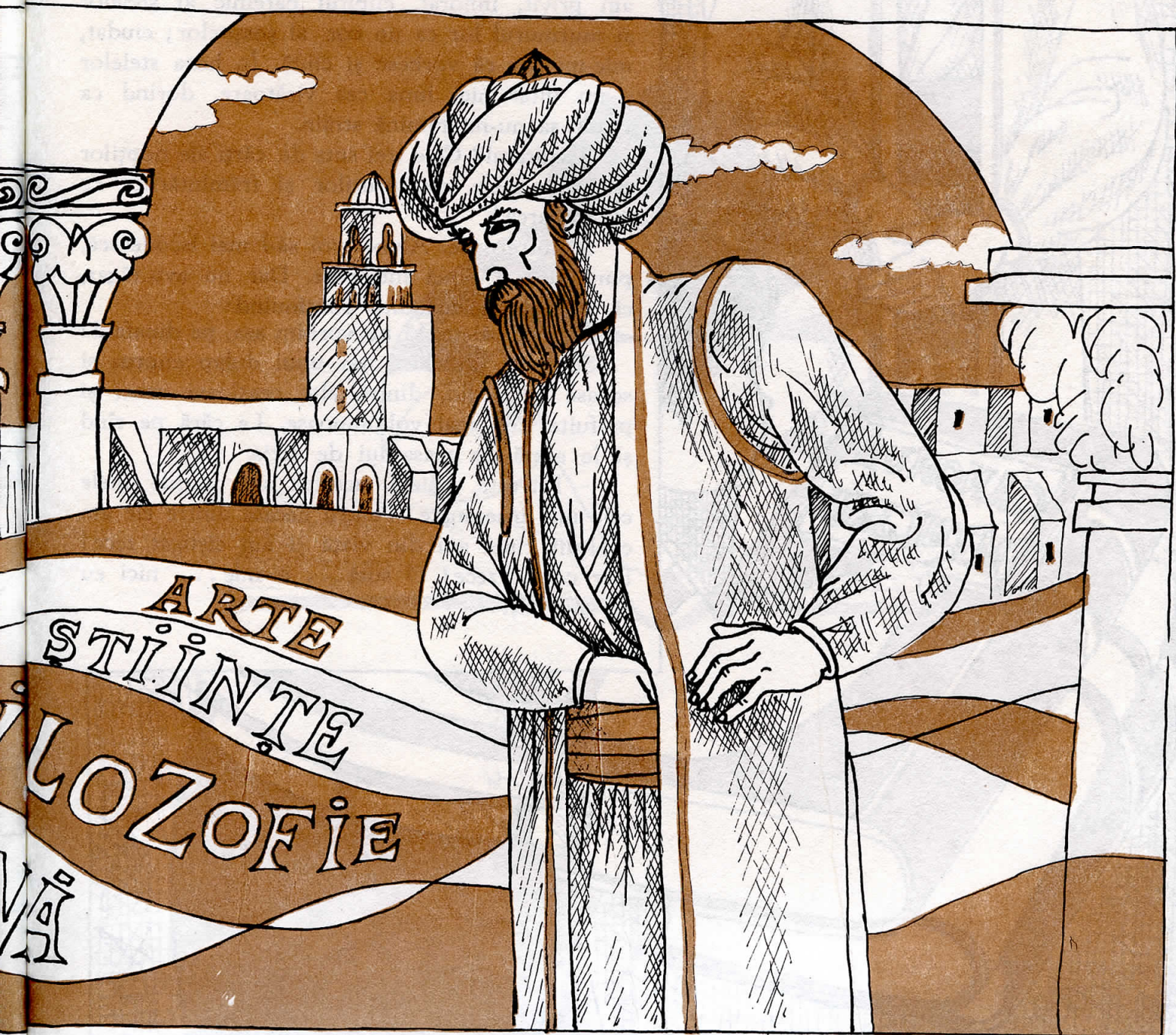
— Am scris vreo trei sute de cărți, băiete. În ele am închis o viață întreagă. Viața mea. Plină de muncă asiduă, de-a lungul multor zile și nopți, fără-ncetare, grăbit să adun în pagini tot ce cunosc și am aflat, ce am putut să deslușesc și să înțeleg de la natură și din sufletul oamenilor... Știi, și natura, și oamenii sînt la fel de învolburați. M-am grăbit să le citesc gîndurile și să le cuprind

în scrierile mele, ca să nu se uite, pînă nu e prea târziu și nu mă ajunge înserarea morții.

Alunel observă că Avicenna vorbea foarte frumos, ca un poet. Mai mare dragul să-l auzi grăind. Nu se mai sătura să-l asculte și de aceea îl asaltă cu alte întrebări:

— Toate cărțile sînt numai din domeniul medicinei?

— Cum poți să pui o asemenea întrebare?! Doar ți-am spus că nu sînt numai medic. Ca filozof, am căutat să înțeleg rostul și sensul vieții, care este adevărata fericire și adevărata durere. Însuși adevărul și chiar minciuna le-am supus unei analize strașnice, pentru a le găsi esența. Ca cercetător al naturii, am pătruns în lumea minunată și infinită a plantelor, m-am interesat de culorile atît

de variate ale florilor, de frumusețea, gingășia și prospețimea lor, greu de cuprins în cuvinte. M-am aplecat asupra fiecăreia dintre ele ca să-i ghicesc destinul, după cum am cercetat viața arborilor și a frunzelor, a ierbii din câmpie. M-am interesat apele, cu strălucirea lor de smarald lichid, care șerpuiesc pe mari întinderi, am pătruns în peșteri, am mers în munți pentru a găsi pietre rare și prețioase. M-a interesat activitatea vulcanilor, ca să înțeleg astfel cum s-au format munții și de ce se cutremură pământul. Am studiat viața animalelor, a atîtor specii ale pământului, de la cele mai mici pînă la cele uriașe. M-a interesat să surprind în toate căutările mele mișcarea și viața. Dar n-am privit numai pământul. Mi-am sumețit ochii spre bolta cerească. Am scrutat soarele să-i înțeleg izvorul de căldură, iar noaptea am privit, înfiorat, clipitul părelnic al stelelor și murmurul lor ca un cor al șoaptelor; ciudat, mie-mi par că vorbesc și cîntă. În hora stelelor n-am uitat nici luna cea visătoare, dorind ca nimic să nu-mi rămînă străin.

Rezultatul? Cele trei sute de cărți ale nopților și zilelor mele, ale visurilor și frămîntărilor ce mă încearcă!

Se întrerupse. Alunel voi să-l mai iscodească, punîndu-i o nouă întrebare. Dar nu avu răgaz, că auzi glasul melodios continuînd:

— Stai, băiete, să nu vorbim așa, pe dinafară!

Se sculă, deschise ușa unui dulap enorm și scoase de acolo, dintre alte ceasloave mari și prăfuite, trei mai voluminoase. Le cără pe rînd și le așază pe masa lui de scris.

— Privește, băiete, acestea sînt cărțile mele cele mai însemnate! Pentru fiecare dintre ele am cheltuit cinci ani din viață și am cîștigat zece! Dar ce zic zece? O sută... o mie..., nici eu nu știu cîți!

Alunel își aruncă pe rînd ochii asupra lor. Pe una scria „*Kitala al-Sifa*“. Avicenna îl lămuri că asta înseamnă „Cartea tămăduirii“.

Auzind cuvîntul „tămăduire“, Alunel tresări. Dar Avicenna îi indică o a doua carte, pe care băiatul citi alt titlu — „*Daviş-name*“, titlu pe care de asemenea Avicenna se grăbi să-l traducă prin „Cartea cunoaşterii“. În sfîrşit, la a treia carte inima lui Alunel tresări cu speranţă. Pe ea scria, negru pe alb, „Canonul medicinei“.

O prinse în mîna şi începu s-o răsfoiască. Pe ea erau tot felul de semne, din care Alunel nu pricepea o iotă. Dar nu erau numai semne, ci şi desene, care mai de care mai curioase şi enigmatice.

Avicenna, ghicindu-i neputinţa de a le descifra, îl privi cu un aer de superioritate, mîndru

în acelaşi timp de opera sa. Alunel nu-i dădu răgaz să speculeze prea mult această situaţie. I-o întoarse imediat, cu un aer de vădită curiozitate şi interes:

— Ascultă, maestre Avicenna, în cărţile astea ale dumitale se găseşte şi leacul teribilei dureri de stomac ce mă chinuie?

Avicenna zîmbi.

— Nu ţi-am spus că nimic din ceea ce e omenesc şi din tot ceea ce există pe această lume, în acest univers, nu mi-a rămas necunoscut? Or, omul şi tainele lui — atît cele fizice, cît şi cele morale — le-am dezvăluit cît am putut mai bine în aceste cărţi. Şi, mai întîi de toate, în „Canonul medicinei“ — cartea pe care ai onoarea să o răsfoieşti!

Avicenna îi propune
O soluție extremă:
„Operația — îi spune —,
Nu mai e nici o dilemă!”

A lunel se duminise cu cine are de-a face. Dar ofensiva lui Avicenna abia începea. După ce-i trecu prin față tomurile pomenite — chintesența capacității sale creatoare —, Avicenna era acum dispus să ajungă la partea aplicativă a teoriilor sale, la ceea ce însemna pentru el dovada practică a posibilităților sale. Așa încât, îl anunță pe Alunel că vorbiseră destul și că a venit vremea să-l consulte, pentru a ști exact ce are și cum trebuie tratat. Auzind aceste vorbe, Alunel răsuflă ușurat, dar imediat se înnegură de îngrijorare. „Este bine — gândi el — că Avicenna mă va consulta. De aceea am și venit la el. Nu ca să-i ascult teoriile lui savante și pălăvrăgelile. De astea sînt sătul. De altceva nu mă pot sătura eu, de mîncare, asta îmi lipsește! Depinde însă cum vede Avicenna salvarea mea...”

Gîndul îi fu întrerupt de Avicenna, care acum vorbea răsplat, autoritar — felul de a vorbi al medicilor:

— Întinde-te pe pat și dezvelește-ți toracele!

Alunel se crispă, dar imediat își veni în fire: „Nu, n-am de ce să mă tem. Este firesc ca Avicenna, pentru a mă putea consulta, să folosească metoda obișnuită a palpării. Așa că se grăbi să execute îndemnul lui. Se lungi pe pat și își trase tricoul în sus, dezgolindu-și toracele.

O clipă îi veni în minte durerea pe care o simțise pe cînd îl palpa maestrul Hipo. Dar și această temere îi fu spulberată curînd. Avicenna avea altă metodă de palpăre, nedureroasă. El repezea lovituri de palmă scurte, dar directe, asupra diferitelor părți ale toracelui, care dădeau naștere unor zgomote caracteristice, corespunzătoare

toare fiecărui organ. Apoi, după ce termină cu acestea, trecu la scurte bobîrnace, ca niște impulsuri-fulger, încît Alunel simți ceva ca o gîdilitură. Dar nici nu izbucni în rîs, nici nu protestă în vreun fel. Îl îngrijora verdictul, care urma să fie pronunțat curînd. Răbdă totul cu docilitate, pînă ce-l auzi pe Avicenna spunînd:

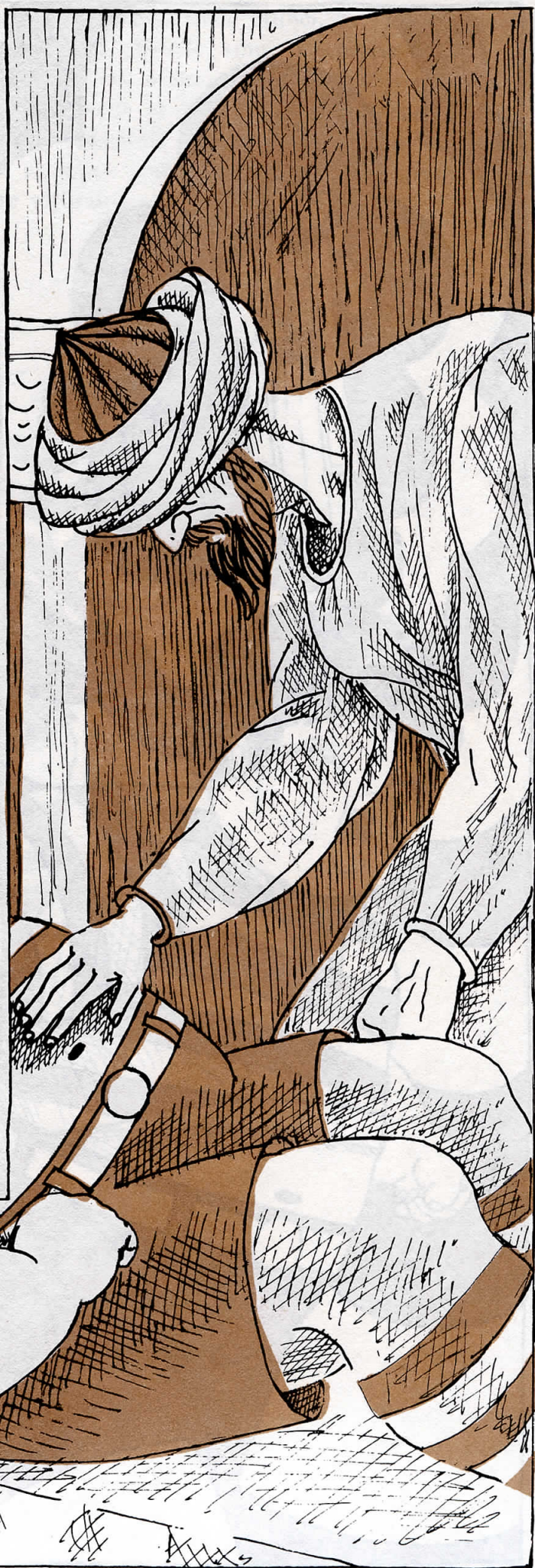
— Stomacul tău, băiete, este masiv, greoi, umflat, buhăit, balonat, umplut ochi de mîncare!

Stupoare! Avicenna, deși îl cercetase cu alt soi de metodă, ajunsese la aceeași concluzie ca și maestrul Hipo. Și aceeași concluzie implica, după părerea lui Alunel, nu încurajarea de a mîncă după poftă pentru umplerea golului biciuit de foame, ci, dimpotrivă, regimul alimentar și eforturile fizice, prescrise și de maestrul Hipo.

Iar stupoare! Nimic din toate acestea! Glasul lui Avicenna deveni cît se poate de sever, potrivit sentinței aspre și definitive, împotriva căreia nu mai era nimic de făcut:

— Ascultă, băiete, te voi opera, te voi opera imediat! Orice amîinare te poate duce la un dezastru: burta îți poate plesni, și atunci nu mai e nimic de făcut!

Vorba căzu ca un trăsnet. Alunel îngheță de-a binelea. La orice se aștepta, la recomandarea regimului alimentar, a exercițiilor fizice sau chiar la ... operație. E drept, operația i se părea o soluție extremă, rezervată situației în care nu mai era nimic de făcut, dar la o operație făcută imediat nu se gîndise. Aceasta însemna sfîrșitul! În acel moment, îl cuprinse frica. O simțea cum crește și pune stăpînire pe el, paralizîndu-i orice voință de a rezista, orice putere de a se împotrivi. Dar Avicenna adăugă:

— Fii liniștit, am să te adorm înainte de a te opera! Am un preparat extras din plante, o licoare dintre cele mai bune la gust, dar și foarte tare, încît vei cădea într-un somn adînc. Și în timp ce eu te voi opera, ai să cazi într-o stare de euforie, de visare, încît n-ai să simți și n-ai să știi nimic. Ai să te trezești operat, vindecat.

Alunel se gîndi că nu e chiar atît de rău dacă nu va simți nimic și licoarea o avea și gustul dulce. În acest timp, Avicenna nu stătea degeaba. Mîinile lui începură să apese stomacul lui Alunel, fără să țină seama de faptul că pe obrazul băiatului apăru o grimasă de durere, continuînd totodată să-i vorbească:

— Să n-ai nici o grijă, te voi tăia frumos și te voi coase la loc, cu multă atenție, așa fel ca în cel mai scurt timp să nu se mai cunoască mare lucru! Am cuțite de toate felurile, tăioase și bine ascuțite.

Toate ca toate, dar Avicenna — deși se socotea bun psiholog — nu putu să-și dea seama că tocmai aceste cuvinte, aruncate la sfîrșit, avură un efect hotărîtor asupra pacientului său. Auzindu-l pe Avicenna rostindu-le, Alunel simți aievea duritatea metalică și rece a unei lame de cuțit pătrunzîndu-i în carne. Atunci, toropeala ce pusese stăpînire pe el se preschimbă în dorința arzătoare de a ieși cît mai repede din casa savantului, de a scăpa prin orice mijloc de operație. Simți cum îi revin forțele, se smulse aproape din mîinile lui Avicenna, se sculă și, sărind în picioare, își trase tricoul. În clipa următoare ajunse la ușă, o deschise și apoi, cît ai zice pește, ajunse în spatele moscheei.

Simțea cum în urma lui — n-ar fi putut aprecia cam cît de departe sau de aproape — creștea umbra lui Avicenna, care îi porunca să nu fugă,

să rămână, că doar el, renumitul fiu al Orientului, poate să-l opereze și să-l vindece de durerile ce-l chinuie.

Alunel pricepu că la Avicenna era în joc orgoliul său profesional, crunt rănit prin fuga sa neașteptată. Dar ținea prea mult la pielea lui, ca să cedeze stăruințelor pline de ambiție ale

învățăturii. Dar tocmai atunci, pe cînd fugea așa de-i sfîrșiau călcîiele, simți o senzație ciudată, pe care sigur, își amintea foarte bine, o mai trăise. Totul începu să alerge cu repeziciune, în sens invers, imaginile îndepărtîndu-se din ce în ce, iar el, prins într-un vîrtej, se simți purtat spre alte țărîmuri.

Din nou în plină aventură,
În Cordoba a nimerit
Și, după multă tevatură,
Cu Averroes s-a-nțilnit.

Treptat, vârtejul se potoli și, când totul dobîndi stabilitate, Alunel observă că se află într-un ținut necunoscut. Totul era altfel decît în locurile pe care abia le părăsise. Nu era nici atît de cald ca în Buhara. Dar, luînd mai bine seama, Alunel găsi și unele asemănări — de pildă felul în care erau construite casele aceluia oraș. Se gîndi din nou că poate visează, nu era posibilă o succesiune de evenimente și de peisaje atît de rapidă. Ciudat însă, ținea minte totul, fiecare întîmplare trăită într-o deplină realitate. De pildă, acum, vedea cu multă claritate casele, piața, oamenii îmbrăcați pestriț, mergînd care încotro. Băgă de seamă că mulți dintre ei erau arabi. „Așadar — se gîndi băiatul — mă găsesc tot la Buhara sau, oricum, tot prin apropiere. Nu m-a purtat prea departe vârtejul acela nebun ce se stîrnise din senin“.

Dar acum n-avea nici un rost să mai stăruie în astfel de gînduri. Trebuia negreșit să caute să se orienteze, să afle unde se găsește.

I se întîmplă însă ceva nemaipomenit. Nici n-apucă să caute pe cineva care ar fi putut cîț de cîț să-l lămurească unde nimerise, că și apărură în fața lui un bătrînel. Apariția lui neașteptată și înfățișarea sa îl făcură să tresară, mai să-i sară inima din piept: bătrînelul semăna izbitor cu Avicenna. În primul moment, crezu că e chiar acesta, dar după un timp, privindu-l mai cu luare aminte, constată anumite deosebiri, greu de remarcat la o primă vedere. Nu, nu era Avicenna, acum era sigur! Totuși, prudent, fugă i se părură mai sănătoasă. Degeaba, era prea tîrziu. Bătrînelul se și înfipse în fața lui, țintuindu-l cu privirile:

— Pe mine mă cauți, așa este?

— Nu chiar . . . , băgui Alunel. Dealtfel nici nu știu cu cine am onoarea . . .

— Nu știi cu cine ai onoarea?! Ei, asta-i bună! Dar pe ce lume trăiești, băiete?! Eu sînt Ibn-Roșd Abul-Valid Mohammed!

Alunel simți că i se pune un nod în gît. „Ce nume complicat, mai greu de reținut decît cel al lui Avicenna! Oricum, Ibn-Sina Abu Ali era un nume mai acătării. Așadar — gîndi băiatul cu spaimă — dădui peste un prieten al lui Avicenna, trimis poate pe urmele mele să mă prindă!“ Și teama începu să crească, punînd stăpînire pe el. Își luă inima în dinți și îl întrebă pe bătrînel:

— Stimate . . . Ibn . . . Ro . . . — stătu o clipă să se gîndească și să reconstituie numele în întregime. Întelegînd întocmai ezitarea lui Alunel, bătrînelul îl scoase din impas:

— În latinește mi se spune Averroes.

— Atunci, stimat domnule Averroes, vreau să știu dacă sînteți prieten cu stimabilul Ibn-Sina Abu Ali, pre numele său latinesc Avicenna?

Averroes zîmbi:

— Prieten?! E un fel de-a spune. Sînt adeptul unora dintre teoriile lui, de fapt un continuator al operei sale. Dar eu am păreriile mele cu privire la tot ce ne înconjură. E adevărat că și eu sînt adeptul lui Aristotel, și aceasta poate că ne unește în anumite păreri. Cum s-ar zice, gîndirea noastră are un izvor comun. Dar de unde ai auzit despre Avicenna?

— Păi, zise Alunel, de foarte puțină vreme, preț de vreo oră, de cînd alerga după mine să mă prindă!

Averroes făcu ochii mari:

— Să te prindă?! Termină, băiete, cu astfel de lucruri! S-ar zice că ai o imaginație bogată, dacă

nu cumva . . . Avicenna e mort de aproape 200 de ani! Alunel nu mai zise nimic. Ce-ar mai fi putut spune? Nici nu putea să-l contrazică pe Averroes fără a trezi bănuiele din cele mai neplăcute, nici nu putea crede că Avicenna era mort de aproape 200 de ani, că doar adineauri se oprise din fugă, urmărit de umbra învățatului. Mai cuminte era să continue dialogul întrerupt, că doar nedumeririle lui nu erau mai puțin însemnate. Una dintre ele, mai ales, îi trezea o vie curiozitate:

— Stimate Averroes, ce vă face să credeți că eu vă căutam tocmai pe dumneavoastră?

— E firesc, băiete, zise Averroes, mi-a fost de-ajuns să-ți zăresc fața chinuită. Și apoi, ca medic, e de la sine înțeles că știu să citesc pe chipul bolnavului cauza suferinței sale. Se vede cât de colo că durerea de stomac și-a pus amprenta pe fața ta!

Alunel se lămuri.

— Așadar sînteți medic!

— Desigur, vestitul Averroes, medic și filozof! Alunel era acum dumirit: scăpase de Avicenna și dăduse peste urmașul său, cu nimic mai prejos decît el și, deci, mai puțin periculos. Căută să-și păstreze calmul și, cu voce scăzută, îl întrebă:

— Cum se numește orașul acesta, măestre?

— Orașul acesta? Dar de pe ce lume vii, băiete?! Și cum de-ai ajuns într-un oraș căruia nici nu-i știi numele?!?!

Alunel amuți. Vedeă bine că orice ar fi spus, tot nu va fi crezut. Plin de mîndrie, Averroes îi răspunse în sfîrșit la întrebare:

— Te afli în cel mai frumos oraș al Spaniei, vestitul și pitorescul Cordoba!

Și în ultimul minut
Alunel este salvat
De-un grăsun necunoscut,
Cu un zîmbet minunat.

Dar întâmplările începură să se succedă acum cu repeziciune și să capete o cu totul altă înfățișare. Alunel se aștepta ca medicul Averroes — care îi citise pe figură boala de stomac — să-l înhațe și, potrivit meseriei sale, să încerce să-și facă datoria, adică să-l consulte și — Alunel nu se îndoia — să-l opereze. Dacă Averroes era, așa cum spusese, un urmaș al lui Avicenna, avea să recurgă la același mijloc de tratament — odios după părerea lui Alunel —, adică la operație.

Pradă acestor gânduri, Alunel socotea că tare ar fi nimerit să scape și de Averroes, așa cum scăpase și de Avicenna — prin fugă. Dar chiar în acel moment, când Averroes probabil se pregătea să-l înhațe, cu gândul să-l ducă la el acasă și să-l opereze, Alunel văzu cum în spatele cărturarului crește o umbră mătăhăloasă, prinzînd însă repede

contur uman. Grăsunul purta în mînă un fel de baghetă, ce părea aurită. Cu o mișcare ușoară a baghetei îi făcu un semn discret lui Alunel, indicîndu-i un drum ce se deschidea în dreapta lui și pe care băiatul nici nu-l observase pînă atunci. Se și grăbi să apuce pe acest drum și — stupoare — în acel moment Averroes dispăru ca prin farmec.

Alunel rămase cu gura căscată de mirare, mai ales că ciudatul personaj îi surîdea fermecător, cu multă prietenie. „Cine să fie oare acest enigmatic binevoitor? Nu mi se întinde oare o cursă? Dacă este cumva omul doctorului Avicenna, trimis după mine?” Nu-l mai văzuse niciodată și totuși parcă îi era cunoscută figura lui. Potrivit obiceiului pe care și-l formase în timpul atîtor peripeții, nu mai stătu prea mult pe gânduri și i se adresă direct:

— Cine ești tu, străine?

Cel pe care-l numise „străin“ se strîmbă într-un chip cu totul caraghios și răspunse mirat:

— Cum, nu mă cunoști?! Dar nu citești, băiete? Sînt unul dintre cele mai populare și mai îndrăgite personaje din cărțile destinate copiilor de toate vîrstele!

Atunci, cînd omul cel gras începu să vorbească, cu o voce puțin graseiată, Alunel se luminea la față, uimindu-se și el cum de nu-l recunoscuse de la început:

— Vă rog să mă iertați, v-am recunoscut, dar nu eram sigur. Nu mă așteptam să vă găsesc aici. Dumneavoastră sînteți baronul Münchhausen!

— Exact, spuse persoana rotofeie, cu fața numai zîmbet, eu sînt celebrul, unicul și neegalatul Münchhausen!

— Două lucruri nu pot să pricep, baroane! zise Alunel.

— Și anume?

— Mai întîi cum de te afli acum, aici, deci în acest timp și în acest loc? Mai apoi, de ce m-ai scăpat la țanc și cu atîta pricepere de vestitul Averroes?

Münchhausen stătu puțin să se gîndească. Se vedea cît de colo că pune la cale ceva, că chibzuiește o născocire. În cele din urmă îi răspunse lui Alunel cu mult calm, așa cum îi era felul și așa cum obișnuia în orice situație, oricît de încurcată. Avea pe buze un zîmbet ușor ironic și totodată șugubăț, care te dispunea oricît ai fi fost de necăjit. Răspunsul pe care-l dete în cele din urmă fuse după chipul și asemănarea sa:

— Dacă poți să-mi răspunzi cum de-ai apărut tu acum, aici, atunci îți pot explica și eu prezența mea pe aceste meleaguri.

Cum Alunel nu-i putu spune ce căuta el acolo, tocmai în Spania însorită, la Cordoba, și mai ales în epoca lui Averroes, baronul scapă basma curată, nemaitrebuind nici el să dea vreun răspuns. Trecînd ușor peste acest „scor“ de unu la unu, grăsunul îi răspunse prompt la cea de-a doua întrebare:

— Băiete, află că eu, baronul Münchhausen, iau apărarea tuturor năpăstuiților. Mi-am dat seama imediat că te afli în primejdie și că Averroes ți-a pus gînd rău. Voia una și bună: să te opereze, și asta pentru o banală durere de stomac. Și atunci mi-am zis: „Acționează! ce mai stai pe

gînduri?“ Bine că ai priceput la timp semnul pe care ți l-am făcut cu bagheta. Ți-am arătat „cărarea salvării“ !

Alunel era din ce în ce mai uimit. Știa că baronul nu duce lipsă de fantezie, care la el era din cale-afară de bogată. „Dar — gîndi băiatul — de unde știa dolofanul, cu atîta precizie, că el se va găsi în acel loc, la acea oră și că Averroes avea de gînd să-l opereze pentru... durerea de stomac ? ! ! !“

Era atît de uimit, încît nici nu mai știu ce să spună. Profitînd de tăcerea lui, baronul se dezlanțui pe dată, ca unul ce nu ducea niciodată lipsă de idei, entuziasm și mai ales de vorbe, cît mai multe vorbe. Turuia în ritmul unei mitraliere și replica din partea cuiva, în acel moment, ar fi

însemnat un act de mare temeritate. Iată ce-i spuse :

— Te sfătuiesc să-ți revii de pe urma acestei întâmplări și să plecăm cât mai repede din acest loc. S-ar putea ca Averroes să găsească și el „cărarea“ și să ne urmărească. Și atunci...

— Și atunci? repetă aproape fără să vrea Alunel.

— Atunci ar trebui să folosesc din nou bagheta mea miraculoasă, de data asta pentru a-l pune în încurcătură. I-aș deschide o mie și una de cărări în față, încît n-ar mai nimeri nici drumul spre propria-i casă. Desigur, cărările ar fi amăgitoare,

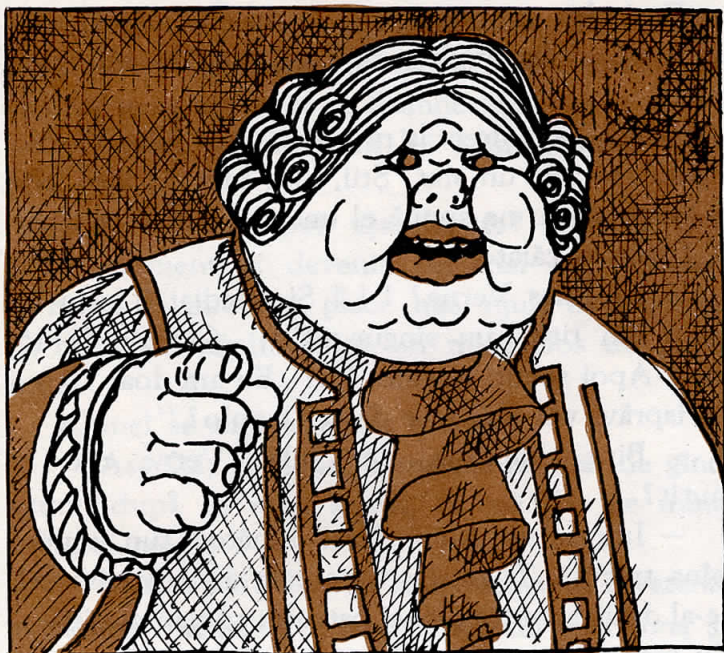
cu mult mai amăgitoare decît erau pentru calif cele 1001 de povești ale Șeherezadei, spuse în cele 1001 de nopți, de care sînt sigur că ai auzit. Bineînțeles, pe tine te-aș purta mai departe pe „cărarea salvării“, cea lipsită de pericole, dar și fără întoarcere...

— Cum fără întoarcere? biigui Alunel, bîntuit de o bănuială sumbră.

În loc de răspuns, baronul Münchhausen zise căscînd plictisit:

— O, dar ar fi prea complicat și apoi nu merită osteneala! Cu fiecare act miraculos pe care îl face, bagheta își consumă puterea și luminile.

Baronul Münchhausen pornește
Către o lume semănînd cu el,
Pe Alunel îl amăgește
C-ar urma un nobil țel.

Baronul îl luă de mîină pe Alunel, purtîndu-l spre tărîmuri necunoscute. Băiatul nu se mai minuna de nimic. Se aștepta la tot felul de întîmplări năstrușnice. Acum știa că totul este posibil. Putea să ajungă cu ușurință dintr-o țară într-alta, dintr-o epocă în alta, să se întîlnească cu cei mai feluriți și iluștri oameni. Din cînd în cînd își arunca privirea spre baron, voind parcă să surprindă ceva anume pe chipul său. Doar atît putu să observe: grăsunul era liniștit și nu dădea vreun semn de oboseală. La un moment dat, nu se sfi să-l întrebe:

— Baroane, ai putea să-mi spui unde ne găsim acum ?

— De bună seamă, frățioare, îi răspunse acesta graseind mai mult ca oricînd, ne aflăm pe teritoriul veselei Franțe !

— Dar bine, baroane, n-a trecut nici un ceas de cînd ne găseam pe teritoriul nu mai puțin veselei Spanii ? ! ! !

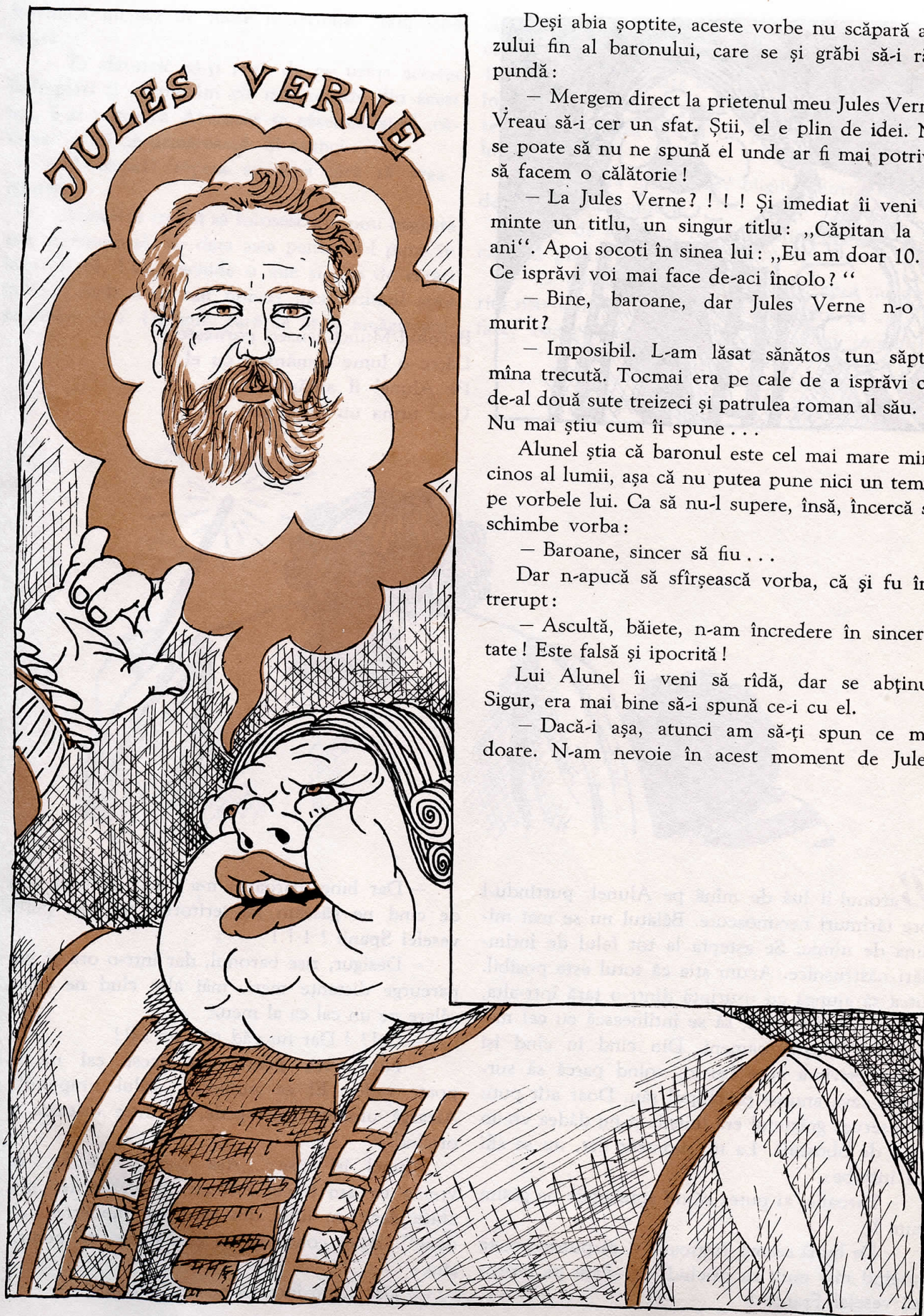
— Desigur, zise baronul, dar într-o oră se pot parcurge distanțe mari, mai ales cînd ne aflăm călare pe un cal ca al meu.

— Cal ? ! Dar nu văd nici un cal !

— Nu-l vezi, pentru că acest cal nu se poate vedea. El se numește „calul timpului“. Aleargă uimitor de repede, te duce oriunde și oricînd.

Alunel își zise: „Așa trebuie să fie, de vreme ce am trecut Pirineii pe nesimțite, mai abitir decît cu unul din cele mai moderne avioane“. Apoi continuă, cu glas scăzut, ca pentru sine:

— Dar acum încotro ne-om îndrepta ?

Deși abia șoptite, aceste vorbe nu scăpară auzului fin al baronului, care se și grăbi să-i răspundă:

— Mergem direct la prietenul meu Jules Verne. Vreau să-i cer un sfat. Știi, el e plin de idei. Nu se poate să nu ne spună el unde ar fi mai potrivit să facem o călătorie!

— La Jules Verne? !!! Și imediat îi veni în minte un titlu, un singur titlu: „Căpitan la 15 ani“. Apoi socoti în sinea lui: „Eu am doar 10... Ce isprăvi voi mai face de-aci încolo?“

— Bine, baroane, dar Jules Verne n-o fi murit?

— Imposibil. L-am lăsat sănătos tun săptămîna trecută. Tocmai era pe cale de a isprăvi cel de-al două sute treizeci și patrulea roman al său... Nu mai știu cum îi spune...

Alunel știa că baronul este cel mai mare mincinos al lumii, așa că nu putea pune nici un temei pe vorbele lui. Ca să nu-l supere, însă, încercă să schimbe vorba:

— Baroane, sincer să fiu...

Dar n-apucă să sfîrșească vorba, că și fu întrerupt:

— Ascultă, băiete, n-am încredere în sinceritate! Este falsă și ipocrită!

Lui Alunel îi veni să rîdă, dar se abținu. Sigur, era mai bine să-i spună ce-i cu el.

— Dacă-i așa, atunci am să-ți spun ce mă doare. N-am nevoie în acest moment de Jules

Verne. Și nici de vreo mare călătorie. Sînt obosit și înfometat. Mai ales înfometat. Am o foame de lup, că te-aș mîncă și pe dumneata !

La aceste vorbe, ochii lui Münchhausen sclipiră :

— De ce nu spui așa, băiete? Află că din acest moment ai devenit cel mai bun prieten al meu ! Și mie îmi place mai mult decît orice pe lume să mîncînc. Sînt un mîncăcios de mîna întîi.

Alunel se uită la el cu interes :

— Ascultă, baroane, înseamnă că n-ai de gînd acum, după ce m-ai salvat, să mă dai pe mîna vreunui medic !

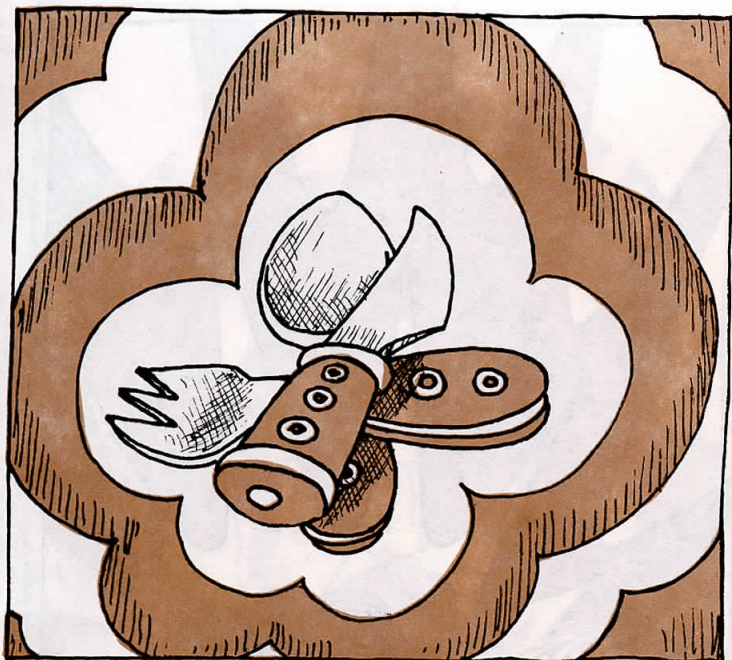
— Medic zici? Dar eu sînt dușmanul inveterat al tuturor medicilor. Aceștia nu știu decît una și bună: *regim alimentar* ! Și o a doua, tot atît de bună: *efort fizic organizat* ! Vai de bieții oameni care încap pe mîna medicilor !

— Uraaa !!! exclamă Alunel. Dar destule vorbe ! Acum poate că ar fi cazul să mîncăm ceva. Iar a început să mă doară stomacul, și asta numai pentru că sînt nemîncat.

Münchhausen se gîndi o clipă, apoi zise :

— Atunci schimbăm ruta. Nu mai mergem la Jules Verne, care mîncă destul de sobru. Te duc eu la doi maeștri într-ale gastronomiei, care știu să mînce bine și care ne vor oferi toate bună-tățile.

Mieros, baronul îl alintă
Pe-nfometatul Alunel,
Și cu emfază îl prezintă
Lui Gargantua și Pantagruel.

Eu emfază, țuguindu-și buzele afectat, Münchhausen făcu prezentările:

— El este Alunel. Ei — magnificii Gargantua și Pantagruel.

— Gargantua și Pantagruel? Parcă am mai auzit de numele acestea... Și privi la cei doi uriași care se găseau în fața lui.

— Parcă ai mai auzit? ! Dar sînt celebri, dragul meu! Ei l-au făcut cunoscut și pe scriitorul Rabelais. Lor le datorează renumele. Nerecunosătorul Rabelais, însă, care n-a făcut altceva decît să istorisească isprăvile lor, s-a lăudat că i-a inventat. Cînd colo, după cum vezi, ei există cu adevărat, sînt vii! Trăiesc din plin, acționează, mănîncă.

Mai ales mănîncă. Sînt mari mîncăcioși!

La aceste vorbe, însă, Gargantua se strîmbă năzuros:

— De ce ni l-ai adus pe piticul ăsta, maestre?

Toate ca toate, dar Alunel nu putea îngădui o asemenea ofensă:

— Pitic ai zis, Gargantua? Am zece ani și cincizeci de kilograme! La vîrsta dumitale voi fi un colos:

Lui Gargantua îi plăcu răspunsul:

— Dar de mîncat știi să mănînci?

— Ba bine că nu! Am o poftă de mîncare, că aș înfuleca toate bunătățile lumii!

— Atunci e în regulă!

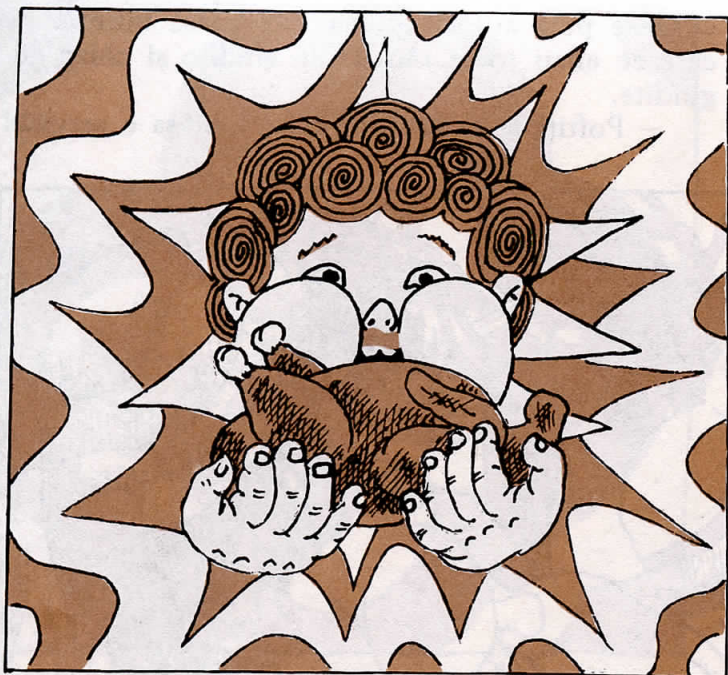

— E în regulă! consimți și Pantagruel.
— V-am spus eu? E teribil puștanul! Întări și baronul. Cît ai zice pește, Gargantua trase o perdea — abia acum observată de Alunel — care as-

cunsesse pînă atunci privirilor o masă întinsă, pe care se aflau toate bunătățile gîndite și chiar negîndite.

— Pofțiți la ospăț, domnilor! Masa e servită!

Se-opinteste într-un pui,
Ca un corb flămînd la pradă,
Nu s-ar plînge nimănui —
Ar mânca și marmeladă!

Începură să mănînce. Care mai de care mai mult și mai bine, pe întrecute și pe măsura fiecăruia. Alunel era totuși în vădită inferioritate față de cei doi coloși. O vreme, la începutul mesei, le făcu față. După atîta post, se-nțelege, pofta lui de mîncare era mai vie ca oricînd. Apoi îi fu rușine de comeseni să dea înapoi, că doar masa asta nu era o masă oarecare, o masă obișnuită, ci o probă practică, un fel de examen, pe care de-l trecea cu bine se dovedea demn de a fi acceptat de grăsunii abia cunoscuți.

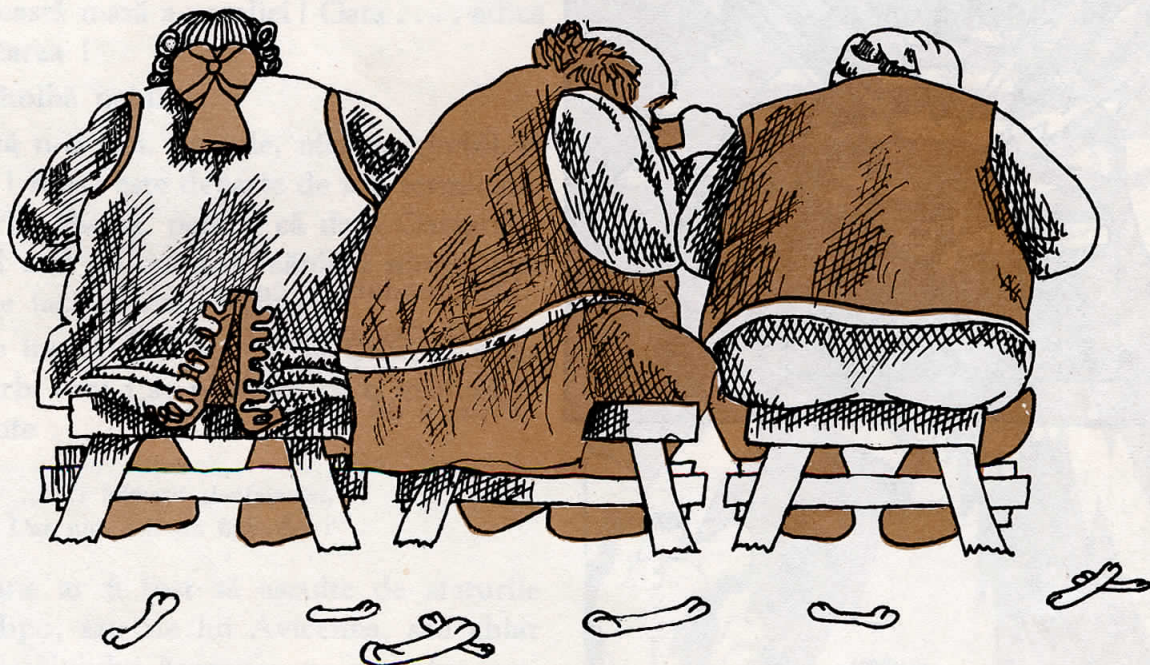
Aplecați asupra mesei, toți tăceau și înfulecau de zor. Nu știai ce să mănînci mai întîi: tot soiul de aperitive, de salate, înecate în maioneză și sosuri, supe, mîncăruri gătite savant, fripturi, cele

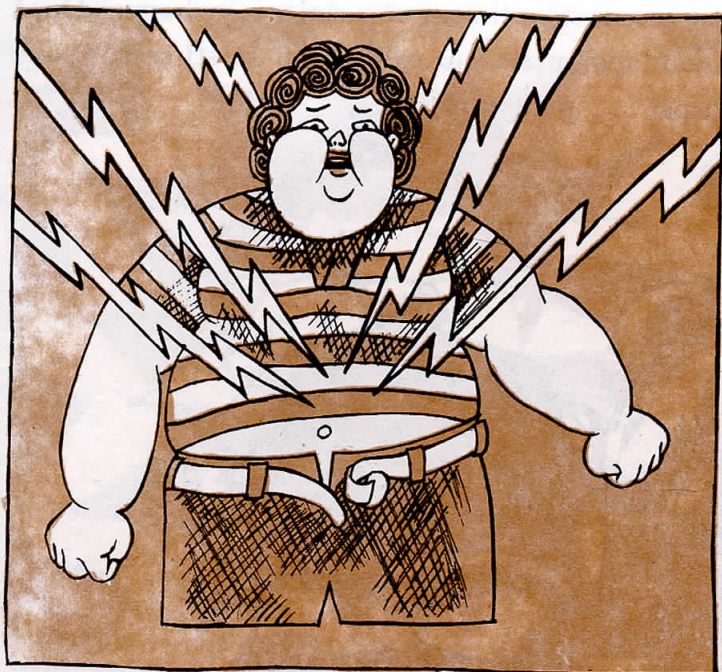
mai felurite brînzeturi, prăjituri, fursecuri, torturi, fructe, sucuri răcoritoare servite la răstimpuri, compoturi, ba chiar și vin, care strălucea rubiniu în carafele de pe masă.

La un moment dat, Alunel dădu semne de oboseală. Se cam săturase. Se uită cu coada ochiului la vecinii săi de masă și observă că aceștia înfulecau liniștiți și cu nădejde. S-ar fi zis că sînt abia pe la jumătatea mesei. Văzînd cum stau lucrurile, își zise că trebuie să mai facă și el un efort, să mai guste ceva. Nu se mai repezi la fripturi, ci la dulceturi și răcoritoare, bune de tăiat greața cînd mănînci prea mult. Dar nu mai fu chip să continue; dacă ar fi făcut-o — cine știe? — putea să plesnească. Socoti însă că nu-i de demnitatea

lui să abandoneze, așa că mai ciuguli cîte ceva, dar stomacul i se răzvrăti — acum refuza pînă și firimitura de pîine. Se opri și privi din nou la

comeseni. Continuau să mănînce în liniște. După toate aparențele, nu se grăbeau să sfîrșească acest ospăț... pantagruelic.

Dar deodată — ce păcat! —
 Simte că-i plin ochi stomacul,
 Nu mai e de-nfulecat,
 Prins e de dureri, săracul!

La un moment dat, Gargantua și Pantagruel începură să cînte cu glasul lor puternic și grav, de bași veritabili. Era semn că se săturaseră oarecum. La jumătatea mesei era binevenită o pauză, să-și mai tragă și ei un pic sufletul. Era cît se poate de nimerit un cîntecel vesel, cîntat cu voioșie în atmosfera de belșug. După ce vor sfîrși de cîntat, aveau să reia cu noi forțe și bună dispoziție lupta cu bucatele ce trebuiau mistuite toate de giganticele lor stomacuri.

În acest timp, molipsit de veselia comesenilor, baronul Münchhausen fluiera ușurel și plin de mulțumire o melodie inspirată parcă din toate cîntecele vesele ale lumii, care aducea și a gavotă, și a menuet, și a vals, după cum putea foarte bine să fie luată și drept... imnul studenților de la Heidelberg, în cele din urmă contopindu-se însă

cu cîntecelul voios al lui Gargantua și Pantagruel, cărora le ținea de minune isonul.

Numai Alunel se chinuia îngrozitor. Începuse din nou să-l doară stomacul. De data aceasta recunoscuse față de sine însuși că durerea nu se datora foamei lui permanente, niciodată ostoită, ci, dimpotrivă, îmbuibării, suprasațietății. Stătea chircit, cu figura crispată, de parcă i se înecaseră toate corăbiile. Văzîndu-l așa, Münchhausen îi arse un pumn în spate, socotind că așa îl va smulge din starea în care se afla. Luat prin surprindere — lovitura picată din senin, pe lîngă faptul că îl sperie, îi produse și durere, fiind destul de puternică —, Alunel îl privi în ciudat pe baron. Simțea că i se aburesc ochii de lacrimi, stare de spirit care contrasta vădit cu atmosfera de voioșie creată

de ceilalți comeseni. Articulă cuvintele monosilabic :

— Gata, baroane, gata !

— Cum, adică, gata ? ! Ce înseamnă gata ?

— Gata . . . , adică nu mai pot să fiu vesel, nu mai pot să rîd, într-un cuvînt nu mai este potrivit să stau la această masă a veseliei ! Gata . . . , adică gata cu mîncarea !

Baronul holbă ochii :

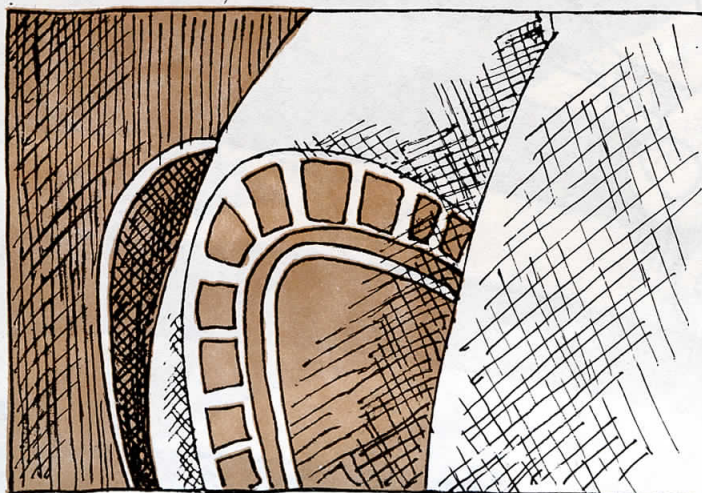
— Asta să n-o faci, dragule, nici cu gîndul să n-o gîndești ! Masa este departe de a fi terminată. Să nu ne strici cheful, pentru că dacă Gargantua și Pantagruel aud că nu mai mănînci nimic, sînt în stare să te facă fărîme, fărîme !

Alunel se îngrozi. La iuțeală își ticlui în sinea lui un proverb, care i se potrivea ca o mînușă în acele momente :

„Nici hămesit și-nfometat,
Dar nici atît de îmbuibat !“

. . . Ce bine ar fi fost să asculte de sfaturile maestrului Hipo, sau ale lui Avicenna, sau chiar de vorbele stimabilului Averroes, pe care abia avusesese cîntea să-l cunoască ! Nu s-ar mai fi aflat acum aici, chinuit de durerile ce-i sfredeau stomacul și, pe deasupra, pîndit de primejdia de a fi făcut praf și pulbere de coloșii Gargantua și Pantagruel.

Nu mai avu curajul să repete cuvîntul „gata“. Se gîndi că grăsunii, în verva lor, preocupați cu înfulecarea pe-ntrecute, nu vor mai băga de seamă că el nu mai poate face față bucatelor. Se înșelase amarnic. Deodată, firul baladei pe care tocmai o intonau Gargantua și Pantagruel se curmă. Înainte de a se stinge între ziduri, ecoul ei mai stăruie o clipă în încăpere. Era semn că de atîta cîntat uriașilor li se făcuse din nou foame. Mîinile dolofane

schitară gestul de a mai lua din bunătățile de pe masă, pe îndelete și după pofta inimii, dar gestul început se transformă într-unul de invitație, făcut mai întâi către baron și apoi către Alunel. Baronul nu așteaptă să fie îmbiat a doua oară. Avea încă destule goluri în stomacul său, adevărată magazie ce trebuia umplută. Alunel, simțindu-se încolțit și văzînd că n-are încotro, recurse la un vicleșug. Întinse o mîna lacomă și apucă o halcă de friptură de berbec, pe care se prefăcu că o duce cu poftă la gură. Dar pe la jumătatea drumului se opri. Numai mirosul și îi făcea rău, darămite s-o mai și mănince. Crezu că, aplecați cu lăcomie asupra bucatelor, uriașii nu-l vor observa.

Atunci i se întîmplă să cunoască un trădător, un trădător autentic. Acesta era chiar baronul

Münchhausen, bunul baron, baronul prieten, cel care, printr-o meșteșugită și sigură lovitură a baghetei fermecate, îl scosese într-o clipă din viața lui pe Averroes, sub pretextul că vrea să-l salveze. Binevoitorul Münchhausen i se adresa direct și cu o voce cît se poate de puternică:

— Nu trage chiulul, băiete! Pune mîna cu nădejde pe carne și mănînc-o toată!

Alunel amuți. Nu se așteptase la o asemenea purtare din partea baronului. Se gîndi o clipă că acesta poate anume spusese așa, dovedind celor doi că e destoinic să-l păzească și singur pe Alunel, așa că e cazul să-l lase pe seama sa. Zadarnice speranțe. Văzînd că nu începe să îmbuce, baronul continuă pe același ton:

— Dar ce ți-e, băiete? De ce nu măninci ?
Apoi se adresa celor doi uriași:

— Cinstiți Gargantua și Pantagruel, iubitul nostru prieten nu mai vrea să mănince !

Vorba baronului, deși mieroasă, căzu grea peste ospăț. Nu mai încăpea nici o îndoială cu privire la „bunele“ lui intenții.

La auzul acestor cuvinte, Gargantua și Pantagruel holbară ochii și rămaseră cu gurile căscate, mai-mai să le scape bucățile de friptură neînghițite încă. Nu le venea să creadă una ca asta. Pentru a se convinge, Pantagruel îi strigă aproape răstit lui Alunel:

— E adevărat, domnișorule, că nu mai vrei să măninci ?

Alunel se făcu alb ca varul la față. Nu știa ce să răspundă și, chiar de-ar fi știut, teama îl paralizase. Totuși răspunsul trebuia dat, și cât mai degrabă. Dacă recunoștea cinstit că nu mai poate să înghită nimic, se putea aștepta la orice. Așa, de pildă, după spusele baronului, putea să fie făcut fărîme, numai bune de aruncat la gunoi. Ca să dezmință afirmația baronului nu era treabă tocmai ușoară. Trebuia să facă și dovada că îi este încă foame, adică să continue să îndese în stomac. Nici una dintre soluții nu părea potrivită, ba a doua era chiar imposibil de realizat, pentru că, după cum știm, nu mai putea înghiți nici o firimitură, cât de mică. Așa că se hotărî să le spună deschis că nu mai poate. Și-apoi, ce s-o întâmpla cu el, s-o întâmpla !

Regreta nespuse că nu ascultase sfaturile raționale ale învățaților pe care îi cunoscuse și se luase după acest baron burduhănos, aventurier, arhicunoscut prin minciunile și purtările sale năstrușnice.

O singură cale i se părea potrivită: calea curajului. Alunel arboră o figură solemnă și, privindu-i

drept în ochi pe uriași, le spuse prefăcându-se oarecum supărat:

— Aflați, domnilor Gargantua și Pantagruel, că oricît m-ați îndemna să mai înghit ceva, să reiau opera de hrănire, nu mă veți putea convinge! Nu mai mănînc, și gata!

Alunel, văzînd că este
Acuzat cu multă ură,
Le înșiră o poveste,
De-i ies porumbei din gură.

Gargantua și Pantagruel trîntiră cu furie pe masă bucățile de friptură pe care tocmai se pregăteau să le ducă la gură. Fețele lor, pînă atunci radioase și pline de voioșie, se mohorîră. Simțeau că plesnesc de mînie și nu știau cum să și-o reverse mai năvalnic și cu efect asupra băiatului. Calm, cu o voce domoală, vorbi mai întîi Pantagruel. Oricine putea citi însă în acest calm aparent liniștea premergătoare furtunii. Vorba lui era ironică, mușcătoare:

— Ascultă, băiete, ce forță ți-a dat îndrăzneala de a te așeza la masă alături de noi, dacă știi că nu ești în stare să ne ții tovărășie cinstită? Pentru a merita acest hatîr — cred că știai asta — trebuia să faci dovada unei pofte de mîncare pantagruelice!

— Și gargantuană! interveni oarecum ofensat celălalt uriaș.

— Exact, și gargantuană, consimți Pantagruel. Și, dacă stau și mă gîndesc, chiar münchhauziană! Era vădit că voia să evite o nouă întrerupere.

Baronul dădu din cap a încuviințare. Dar Pantagruel nu mai vedea în fața ochilor din pricina mîniei ce-l cuprinsese. Glasul său, destul de strunit pînă atunci, bubui ca un tunet:

— Ce forță te-a mînat către masa noastră? Răspunde!

— Ce forță? Aflați că forța care m-a mînat încoace e pofta de mîncare! Mi-era foame, o foame de lup!

La auzul acestor cuvinte, Pantagruel amuți. Alunel, vorbind cinstit, îl atinsese fără să vrea la coarda sensibilă. Uriașul aruncă mai întîi o privire spre Gargantua, apoi spre baron și în cele din urmă spuse cu glas domolit:

— Ascultă, prietene, să nu-mi umbli cu vorbe meșteșugite. Dacă într-adevăr pofta de mâncare te-a adus la masa noastră, atunci bravo ție! Dar masa trebuie onorată. Nu contează atît intenția, cît faptele, dovezile.

Gargantua interveni și el:

— Mie mi-a plăcut băiatul din prima clipă. Cuvintele rostite adineauri, cînd a spus că „oricît m-ați îndemna . . . să reiau opera de hrănire . . .“ și așa mai departe, mi-au mers la inimă. Dovedeau că băiatul consideră actul hrănirii ca fiind o neasemuită operă de artă — cum de fapt este în realitate.

— Adevărat, întări și baronul cele spuse de Gargantua, s-a exprimat atît de frumos! Da, da, nici nu se putea denumire mai potrivită ca „opera de hrănire!“

Dar Alunel rămase surd la spusele baronului. Pentru el, acesta nu era altceva decît un trădător — o dovedise doar! Vorba lui nu-i mai părea plină de bunăvoință și salvatoare, ci plină de fățarnicie. Prinse însă curaj auzind vorbele pe care le rostiseră acum, la urmă, Gargantua și Pantagruel. Se hotărî să încerce să se salveze, folosindu-se de toată iscusința sa. Se gîndi să laude pofta de mâncare, ospetele, arta de a mânca — opera desăvîrșită a naturii umane — și, în final, să se scuze că un accident — blestemata de durere de stomac — îl împiedică să continue. Ba găsi nimerit să le făgăduiască și o revenire în mijloacelor, după ce-și va veni în fire și — atunci să te ții! — le va demonstra el ce e în stare cînd e vorba de . . . „opera de hrănire“. Compuse în gînd, la repezeală, și un „crez al mîncăciosului“, în versuri bineînțelese, așa, ca să poată desfăta urechile convivilor.

Își începuseră perorația salvatoare cu o voce caldă și mieroasă, întocmai ca baronul, socotind că astfel le va intra în voie:

— Cinstiți comeseni, nu vă fie cu supărare și să nu vă piară cheful și pofta de mâncare pentru unul ca mine. Eu am fost bine intenționat, însă am suferit un accident.

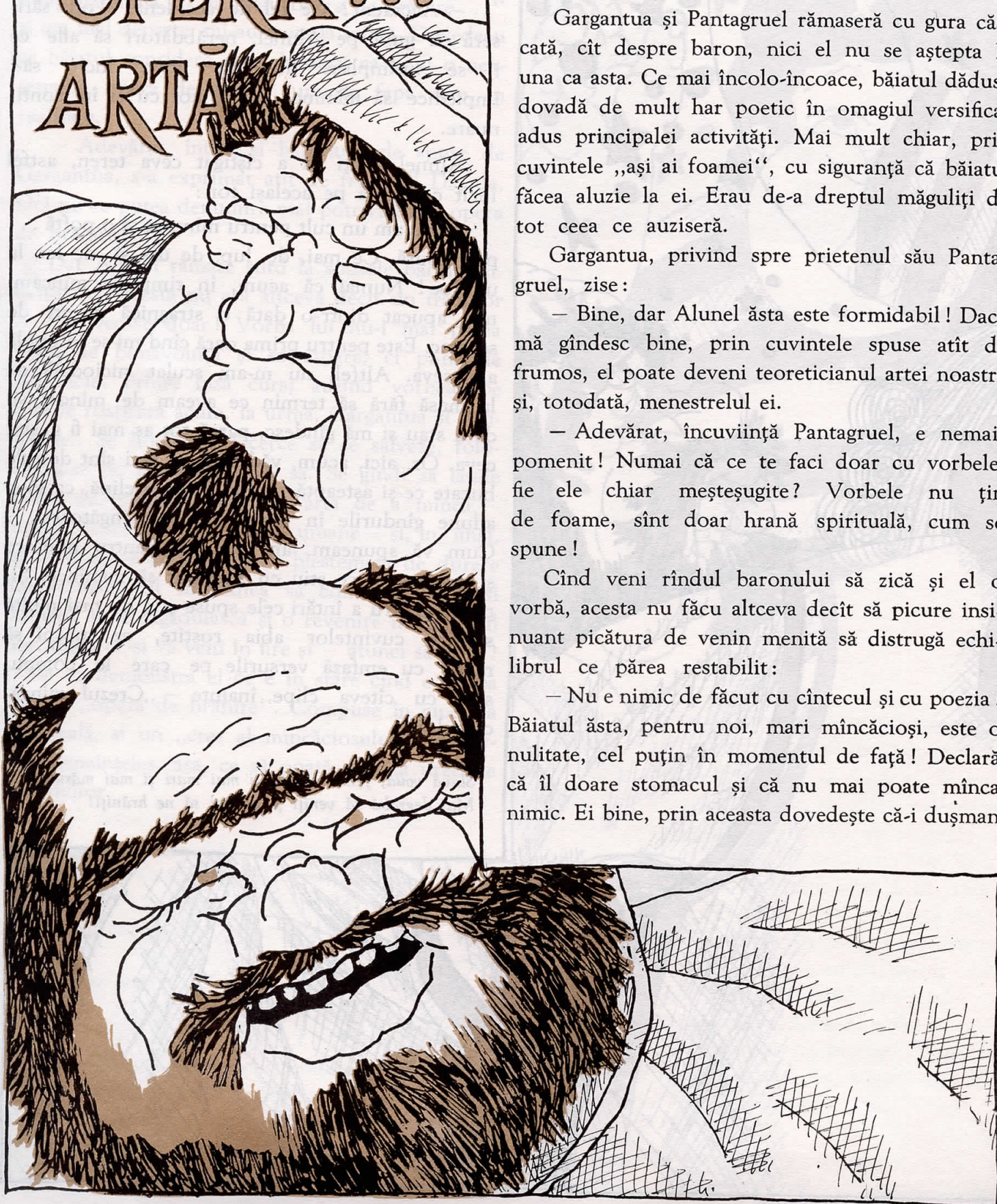
— Accident? Ce fel de accident? Toți sărise cu gura pe Alunel, nerăbdători să afle ce i se întâmplase atât de grav, încât să-l împiedice să mănince cot la cot cu ei în continuare.

Alunel simți că a câștigat ceva teren, astfel încât continuă pe același ton:

— Eu am un cult pentru mâncare și o poftă... pe măsură. Ce mai, de lup, de urs și de leu la un loc! Numai că acum, în timp ce mîncam, m-a apucat dintr-o dată o strașnică durere de stomac. Este pentru prima oară cînd mi se întâmplă așa ceva. Altfel, nu m-am sculat niciodată de la masă fără să termin ce aveam de mîncat și, dacă stau și mă gîndesc, parcă tot aș mai fi gustat ceva. Or, aici, acum, văd bine că mai sînt destule bucate ce-și așteaptă rîndul. Tăcu o clipă, ca să-și adune gîndurile în vorbe mai convingătoare... Cum vă spuneam, am un cult pentru mâncare și pentru cei ce știu cu adevărat să mănince. Și, parcă pentru a întări cele spuse și a da mai multă simțire cuvintelor abia rostite, se porni să recite cu emfază versurile pe care le compusese cu cîteva clipe înainte — „Crezul mîncăciosului“:

*Slavă vouă, feluri multe, și mai mari și mai mărunte,
Mai degrabă să veniți și pe noi să ne hrăniți!*

AȘI... OPERĂ... ARTĂ...

Răsufală, privi figurile celor trei, vrînd să surprindă efectul stihurilor lui, apoi continuă pe același ton, dar parcă mai aprins:

*Slavă vouă, ași ai foamei și ai poștei de mîncare!
Eu, în versuri și în cîntec, vă cinstesc pe fiecare.*

Gargantua și Pantagruel rămaseră cu gura căscată, cît despre baron, nici el nu se aștepta la una ca asta. Ce mai încolo-încoace, băiatul dăduse dovadă de mult har poetic în omagiul versificat adus principalei activități. Mai mult chiar, prin cuvintele „ași ai foamei“, cu siguranță că băiatul făcea aluzie la ei. Erau de-a dreptul măguliți de tot ceea ce auziseră.

Gargantua, privind spre prietenul său Pantagruel, zise:

— Bine, dar Alunel ăsta este formidabil! Dacă mă gîndesc bine, prin cuvintele spuse atît de frumos, el poate deveni teoreticianul artei noastre și, totodată, menestrelul ei.

— Adevărat, încuviință Pantagruel, e nemai-pomenit! Numai că ce te faci doar cu vorbele, fie ele chiar meșteșugite? Vorbele nu țin de foame, sînt doar hrană spirituală, cum se spune!

Cînd veni rîndul baronului să zică și el o vorbă, acesta nu făcu altceva decît să picure insinuant picătura de venin menită să distrugă echilibrul ce părea restabilit:

— Nu e nimic de făcut cu cîntecul și cu poezia! Băiatul ăsta, pentru noi, mari mîncăcioși, este o nulitate, cel puțin în momentul de față! Declară că îl doare stomacul și că nu mai poate mîncă nimic. Ei bine, prin aceasta dovedește că-i dușman

al artei noastre! Geaba vorbe frumoase, dacă n-au acoperire! Fapte, nu vorbe — asta am așteptat noi de la el și, când colo, dînsul umblă cu poezioare!

A fost suficient pentru ca Gargantua — cel care se entuziasmase de vorbele lui Alunel — și prietenul său Pantagruel — care se arătase și el dispus o clipă să-l creadă și, poate, să-l ierte — să se schimbe din nou la față. Furia le injectă privirile și le precipită vorbele:

— Ia te uită, domnule, cum încearcă băiatul ăsta să ne ducă pe noi cu vorbe mieroase, să ne lege la gard, cum s-ar zice!

— O clipă nu m-am gîndit să fac așa ceva. Eu am vrut...

— Destul! îl întrerupse brutal Gargantua. Ne-am lămurit ce fel de om ești. Te vom judeca pentru că ne-ai stricat cheful, batjocorind prin atitudinea ta acest festin și încrederea noastră!

— Să mă judecați?!

— Exact, așa cum ai auzit! Și-ți vom hotărî o pedeapsă pe măsura faptelor tale!

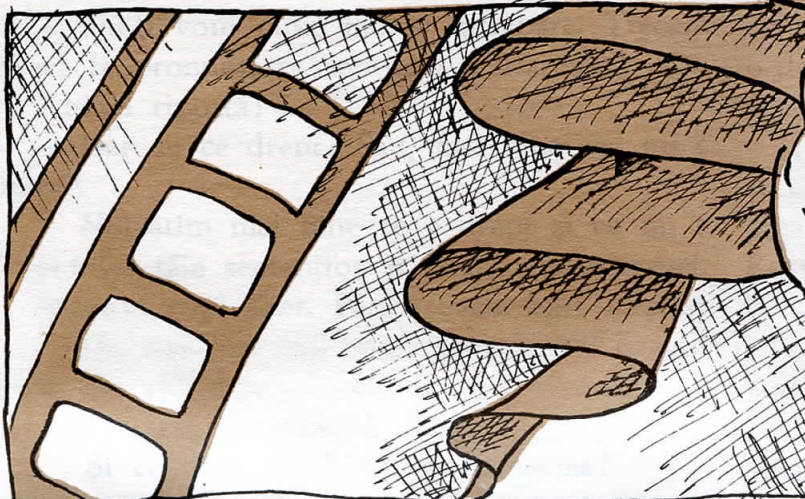
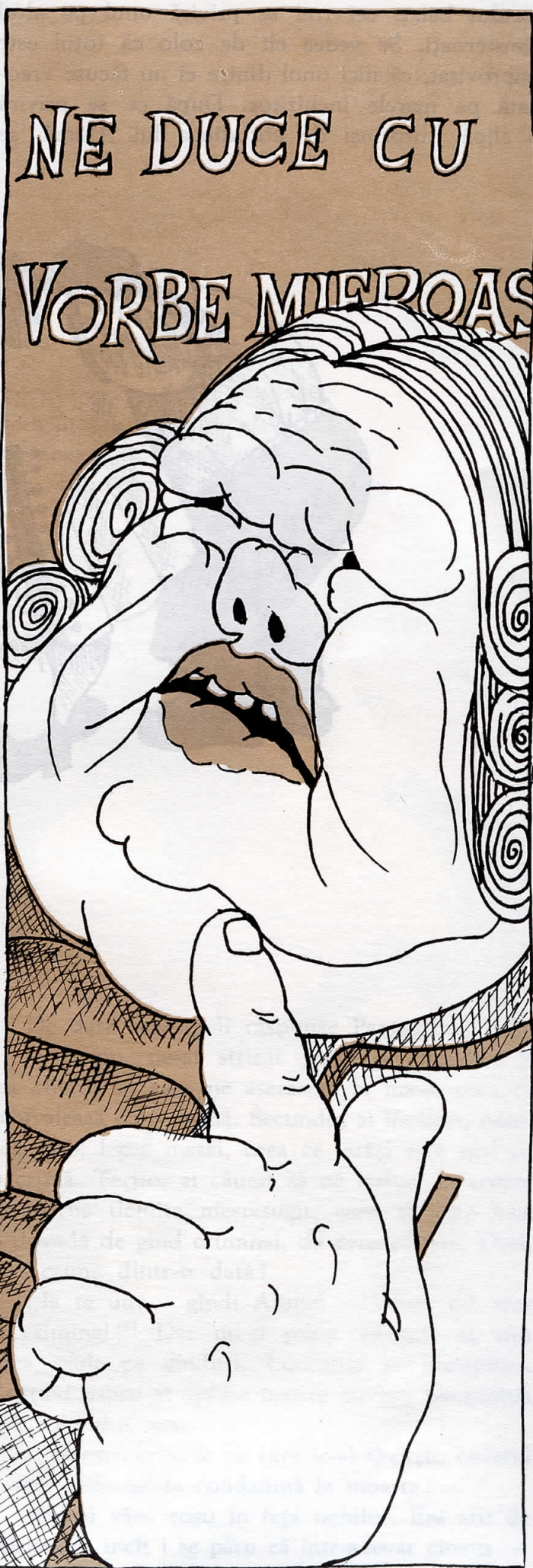
Alunel se cutremură, întocmai ca atunci cînd îl auzise pe Avicenna că vrea să-l opereze. Bravă totuși — singura soluție pe care o avea la îndemînă acum, după ce vorba bună nu-i adusese nimic:

— Și, mă rog, cine va alcătui completul de judecată?

— Noi, vezi bine că și numărul e tocmai cel cerut, doar sîntem trei!

— Bine, vă ascult. Începeți cu întrebările sau, mai bine zis, formulați-vă acuzațiile!

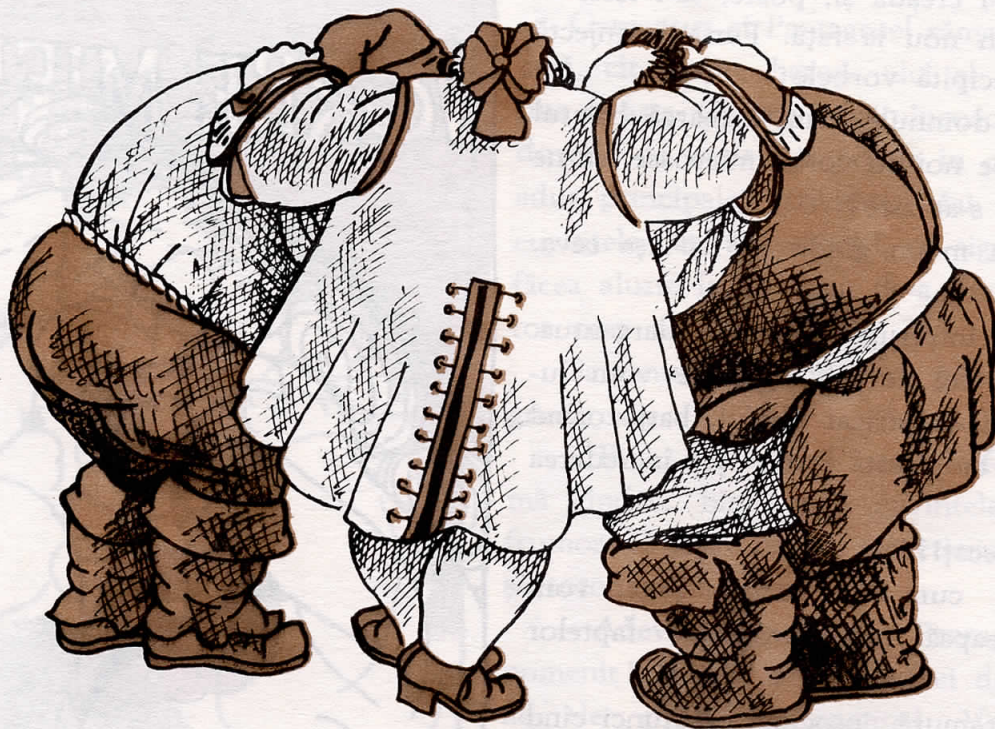
Cînd auziră și aceste vorbe din partea teme-

rarului băiat, cei trei se priviră unul pe altul consternați. Se vedea cît de colo că totul este improvizat, că nici unul dintre ei nu făcuse vreodată pe marele inchiizitor. După ce se priviră o clipă, surprinși de atitudinea lui Alunel, se

aplecară unul spre altul, sfătuindu-se cu vorbă de taină.

Alunel nu înțelegea ce puneau la cale, pentru că, așa cum am spus, vorbeau pe șoptite. Intuiția îi spunea însă că ticluiau o pedeapsă exemplară.

Secure grea, drept viziune,
Și-n închisoare aruncat,
În neagra sa detențiune
De Münchhausen este dublat.

Nu se înșelase. După aproape o oră de spovăială șoptită, cei trei adoptară o ținută solemnă, plină de importanță, și își dreseră glasurile. Gargantua, care părea președintele acestui ciudat complet, îl ținti pe Alunel cu o privire severă și rosti cu gravitate:

— Nu-ți vom pune nici o întrebare. Trecem direct la pronunțarea sentinței acuzatoare!

Alunel ripostă:

— Dar cu ce drept? Sau, mai bine zis, nu e drept!

— Noi știm mai bine ce e drept și ce nu e drept! i-o tăie sentențios și malițios Pantagruel.

Baronul clipi șiret. Părea foarte bine dispus:

— Da, noi știm mai bine! le ținu și el hangul celor doi coloși.

Lui Alunel îi venea să urle.

— Și ce vreți să-mi puneți în seamă?

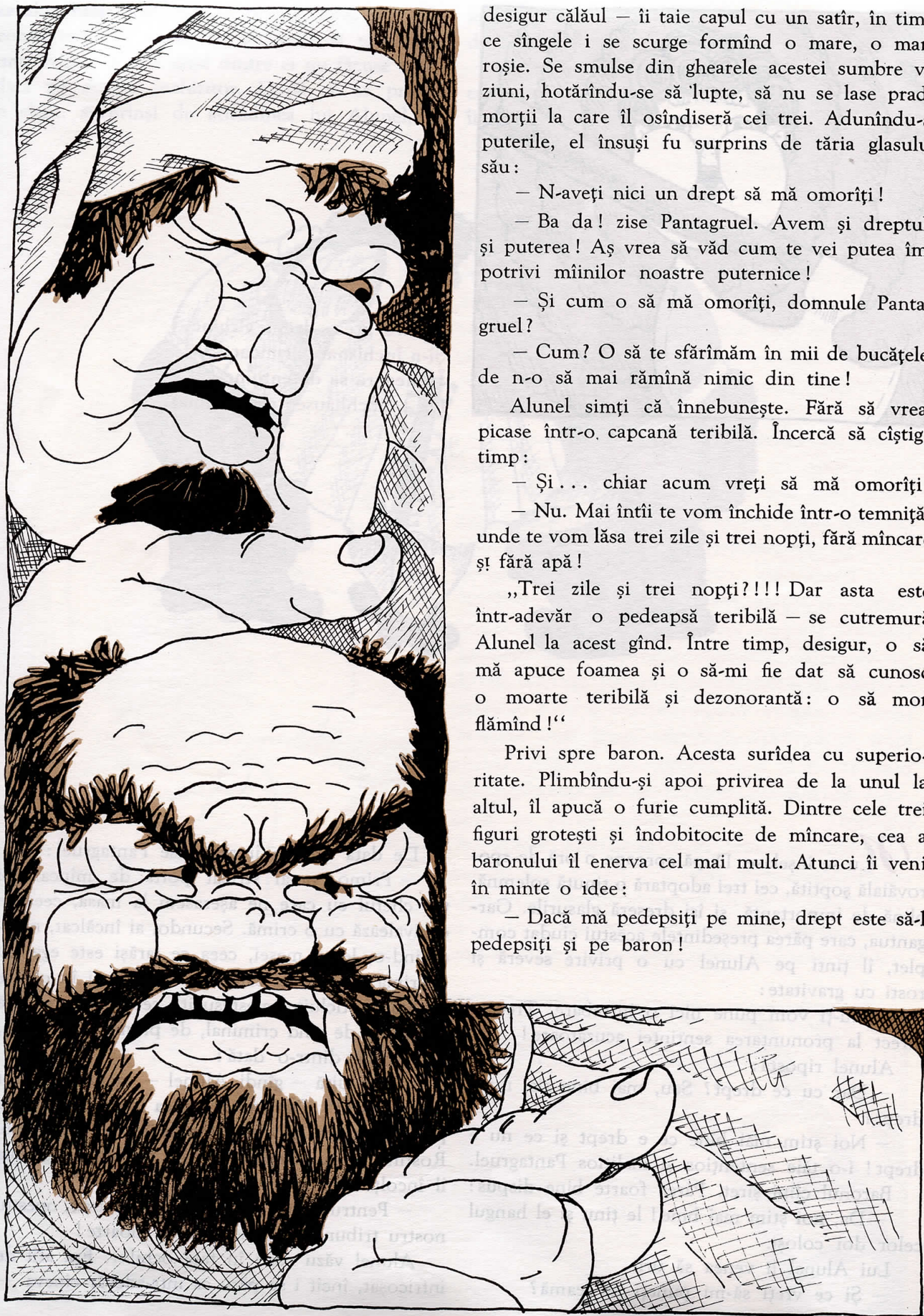
De data aceasta îi răspunse Pantagruel:

— Primo, ne-ai stricat pofta de mâncare și tot cheful cu care ne așezasem la masă, ceea ce echivalează cu o crimă. Secundo, ai încălcat, nescotind-o, legea mesei, ceea ce iarăși este egal cu o crimă. Tertio, ai căutat să ne induci în eroare cu vorbe ticluite meșteșugit, ceea ce este încă o dovadă de gând criminal, de premeditare. Deci, trei crime dintr-o dată!

„Ia te uită — gândi Alunel —, acum mă scot și criminal!“ Dar nu-și putea permite să stea prea mult pe gânduri. Lucrurile se precipitau. Rostind aspru și apăsător fiecare cuvânt, Gargantua îl încolți din nou:

— Pentru crimele pe care le-ai săvârșit, onestul nostru tribunal te condamnă la moarte!

Alunel văzu roșu în fața ochilor. Era atât de înfricoșat, încât i se păru că într-adevăr cineva —

desigur călăul — îi taie capul cu un satîr, în timp ce sîngele i se scurge formînd o mare, o mare roşie. Se smulse din ghearele acestei sumbre vi-ziuni, hotărîndu-se să lupte, să nu se lase pradă morţii la care îl osîndiseră cei trei. Adunîndu-şi puterile, el însuşi fu surprins de tăria glasului său:

— N-aveţi nici un drept să mă omorîţi!

— Ba da! zise Pantagruel. Avem şi dreptul, şi puterea! Aş vrea să văd cum te vei putea împotrivi mîinilor noastre puternice!

— Şi cum o să mă omorîţi, domnule Pantagruel?

— Cum? O să te sfărîmăm în mii de bucăţele, de n-o să mai rămînă nimic din tine!

Alunel simţi că înnebuneşte. Fără să vrea, picase într-o capcană teribilă. Încercă să cîştige timp:

— Şi... chiar acum vreţi să mă omorîţi?

— Nu. Mai întîi te vom închide într-o temniţă, unde te vom lăsa trei zile şi trei nopţi, fără mîncare şi fără apă!

„Trei zile şi trei nopţi?! Dar asta este într-adevăr o pedeapsă teribilă — se cutremură Alunel la acest gînd. Între timp, desigur, o să mă apuce foamea şi o să-mi fie dat să cunosc o moarte teribilă şi dezonorantă: o să mor flămînd!“

Privi spre baron. Acesta surîdea cu superioritate. Plimbîndu-şi apoi privirea de la unul la altul, îl apucă o furie cumplită. Dintre cele trei figuri groteşti şi îndobitocite de mîncare, cea a baronului îl enerva cel mai mult. Atunci îi veni în minte o idee:

— Dacă mă pedepsiţi pe mine, drept este să-l pedepsiţi şi pe baron!

Baronul tresări. Nu se aștepta la una ca asta.

— De ce, mă rog, să fiu și eu pe-depsit?

Alunel se întoarse spre cei doi uriași:

— Pentru că, cinstiților Gargantua și Pantagruel, el m-a poftit la masa dumneavoastră. El a făcut prezentările. Deci de la el a pornit totul. Eu singur nu aş fi cutezat vreodată să vă calc

pragul și, mai ales, să vă țin tovărășie la un astfel de ospăț!

Cei doi se uitară unul la altul. În cele din urmă, Pantagruel sparse tăcerea:

— Are dreptate băiatul! Baronul este primul vinovat!

Nu mai zise nimic altceva. În clipa următoare, cei doi — Alunel și baronul — erau aruncați într-o temniță umedă și întunecoasă.

În închisoarea-ntunecoasă
Baronul trece de măsură,
Dar nici băiatul nu se lasă,
La ură, răspunzînd cu ură.

Temnița unde fuseseră azvîrliți baronul și Alunel mirosea a' rînced și mucegai — era plină de igrasie. Alunel își dădu seama imediat cam ce se urmărea prin întemnițarea lui, că doar despre el era vorba, și nu de baron. Era convins că arestarea acestuia era doar o înscenare, menită să-l facă să creadă că și acest mare mincinos își va primi pedeapsa. Desigur, după ce el avea să fie făcut fărîme, baronului cel fățarnic și nesuferit aveau să-i dea drumul, scăpînd astfel viu și nevătămat. Și, ca și cînd n-ar fi fost de-ajuns, se mai urzea ceva tot atît de diabolic, ceva care cu greu i-ar fi trecut cuiva prin minte: acel miros greu trebuia să-i taie definitiv pofta de mîncare, așa încît va fi o nimica toată să fie acuzat oficial că n-a avut nicicînd o foame de lup, cum se lăudase, și că deci îi mințise. Totul era împotriva lui: se dovedea astfel un nepoftit la bogatul lor

ospaț. Apoi avea să urmeze, desigur, executarea sentinței.

Își roti ochii prin celulă. Apa curgea pe pereți. Printr-un ochi de geam murdar, abia de răzbătea puțină lumină. Pe jos mișunau reptile mărunte și chiar șobolani din cei mai mari. În dreapta, această vîgăună se termina printr-un fel de grotă, unde, la înălțimea fereștrăușii amintite, își făcuseră cuib cîțiva lilieci și vreo cîteva bufnițe. Ce mai, o societate pe cinste! În încăpere, nici urmă de pat sau de scaun. Obosind de atîta stat în picioare, se așeză în cele din urmă pe jos, pe pămîntul umed și el, la cheremul micilor vietăți. Cînd, deodată, dădu cu ochii de o matahală, trîntită ca și el pe jos, dar proptită de perete și gemînd din greu. Era baronul Münchhausen. Absorbit de gînduri negre, Alunel uitase pentru o clipă de prezența acestuia. Cînd îl zări, trîntit ca și el pe jos și cu

spinarea rezemată de peretele ud, îl cuprinse mila, ba chiar avu o clipă de îndoială, nemaivenindu-i să creadă într-o înscenare bine ticluită. Nu se putea spune că baronul nu se bucura de același „confort” ca și el. Din prudență, nu schiță vreun gest de compătimire. Era mai bine să-și tănuiască gândurile, pînă va veni vremea să și le verifice. Dealtfel, baronul își merita soarta. Nu era cazul să aibă mustrări de conștiință în privința lui. Doar baronul fusese acela care-l adusese în această situație și, deci, acum, se cuvenea să-i fie părtaș la suferință.

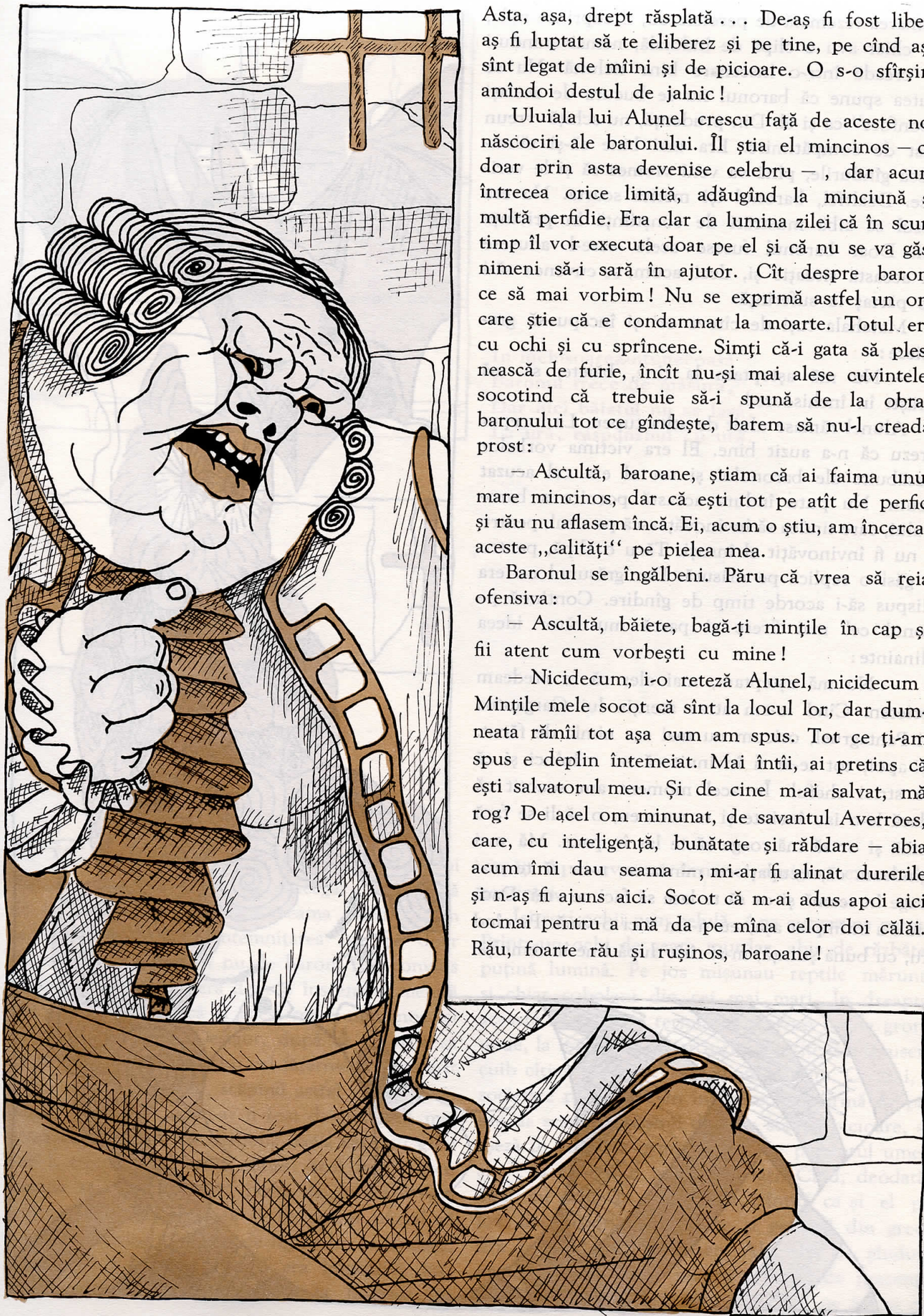
Matahala tuși de cîteva ori și începu să grăseieze:

— Nu mă așteptam la tine, băiete, să mă tîrăști în închisoare!

Alunel rămase uluit de atîta tupeu. La început crezu că n-a auzit bine. El era victima vorbelor nesăbuite ale baronului și tot el era cel acuzat acum. Nu putu îndura această pornire a baronului, care tindea să învinovățească pe altul, pentru a nu fi învinovățit el însuși. Tăcu o clipă, pentru a găsi o replică pe măsură. Dar grăsunul nu era dispus să-i acorde timp de gîndire. Continuă pe tonul cel mai firesc și parcă muștrător ideea dinainte:

— Nu mă așteptam, mai ales că te credeam prieten. Cînd le-am atras atenția lui Gargantua și Pantagruel, oricum nu mai era nimic de făcut. Și apoi, tot te-ar fi învinuit că nu mănînci și că le strici cheful. În acel moment am socotit că dacă le-o iau înainte și te acuz eu, o să li se facă milă și or să mă roage să te las în pace. Mă mai gîndeam că, ocupați cu mîncarea, n-or să te mai bage în seamă și or să te lase să faci ce vrei. Dacă nu s-a întîmplat așa, eu n-am nici o vină. Pe cînd tu, cu bună știință, m-ai tîrît după tine în temniță.

Asta, așa, drept răsplată... De-aș fi fost liber, aș fi luptat să te eliberez și pe tine, pe când așa sînt legat de mîini și de picioare. O s-o sfîrșim amîndoi destul de jalnic!

Uluiala lui Alunel crescuse față de aceste noi născociri ale baronului. Îl știa el mincinos — că doar prin asta devenise celebru —, dar acum întrecea orice limită, adăugînd la minciună și multă perfidie. Era clar ca lumina zilei că în scurt timp îl vor executa doar pe el și că nu se va găsi nimeni să-i sară în ajutor. Cît despre baron, ce să mai vorbim! Nu se exprimă astfel un om care știe că e condamnat la moarte. Totul era cu ochi și cu sprîncene. Simți că-i gata să plesnească de furie, încît nu-și mai alegea cuvintele, socotind că trebuie să-i spună de la obraz baronului tot ce gîndește, barem să nu-l creadă prost:

— Ascultă, baroane, știam că ai faima unui mare mincinos, dar că ești tot pe atît de perfid și rău nu aflasem încă. Ei, acum o știu, am încercat aceste „calități” pe pielea mea.

Baronul se îngălbeni. Păru că vrea să reia ofensiva:

— Ascultă, băiete, bagă-ți mințile în cap și fii atent cum vorbești cu mine!

— Nicidecum, i-o reteză Alunel, nicidecum! Mințile mele socot că sînt la locul lor, dar dumneata rămîi tot așa cum am spus. Tot ce ți-am spus e deplin întemeiat. Mai întîi, ai pretins că ești salvatorul meu. Și de cine m-ai salvat, mă rog? De acel om minunat, de savantul Averroes, care, cu inteligență, bunătate și răbdare — abia acum îmi dau seama —, mi-ar fi alinat durerile și n-aș fi ajuns aici. Socot că m-ai adus apoi aici tocmai pentru a mă da pe mîna celor doi călăi. Rău, foarte rău și rușinos, baroane!

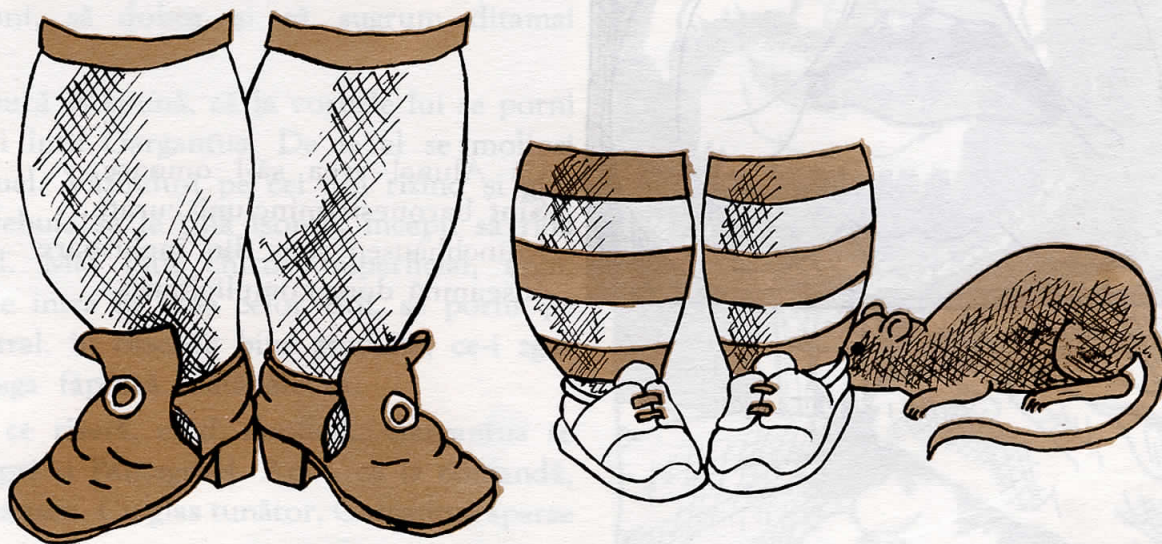
— Băiete, să nu mă superi, că...

— Și ce-ai să-mi faci, mă rog? îi întrerupse Alunel amenințarea. Mai rău decât acum nici nu poate fi! Cât despre burduhănoasa dumitale persoană, nu-mi fac nici o grijă. Prietenii te vor scoate de-aici de îndată ce vor sosi alte bucate, că doar nu te-or primi cu masa goală...

Baronul începu să spumege de mînie:

— Așa, care va să zică?! Și eu care începusem să mă înduioșez gîndindu-mă la situația ta! Acum s-a terminat!

Umflîndu-și pieptul lat, începu să strige cît îl țineau băierile, pentru a se face auzit de cei de-afară...

Că Alunel vrea să-l omoare
Sînt baronești minciuni curate.
Münchhausen scos din închisoare
Înseamnă doar complicitate.

La strigătele baronului Münchhausen, Gargantua și Pantagruel apărură ca din pămînt, de parcă ar fi știut dinainte ce și cum o să facă baronul. Cum îi văzu, Münchhausen se liniști ca prin farmec, de parcă pe ei anume îi chemase. Strigătele i se opriră în gîtlej, numai ochii mai grăiau cu deznădejde din figura-i speriată.

— Dar ce s-a întîmplat aici? întrebă precipitat Gargantua.

— De ce strigi în halul ăsta, baroane? se interesă și Pantagruel, de data asta adresîndu-se direct lui Münchhausen.

— Cum să nu strig? Își recăpătă vocea baronul, numai că în glasul său se ghicea încă o spaimă nelămurită. Dacă nu sosești la timp, băiatul ăsta — n-o să mă credeți — mă, omora! Sînt sigur că asta i-a fost intenția!

— Cum așa?! se minună Pantagruel.

— Așa bine! S-a repezit deodată la mine să mă gîtuie, să mă sfîșie, să mă...

Spusele lui fură întrerupte de un hohot de rîs. Alunel era cel ce se pornise pe rîs. Abia acum băgă de seamă că, atunci cînd graseia, în glasul baronului prefăcătoria ieșea ca untdelemnul deasupra apei. „Fără-ndoială, baronul este cel mai mare mincinos al tuturor timpurilor, și așa va rămîne în memoria tuturor generațiilor! Ca să cunosc atîtea celebrități, prin cîte întîmplări stranii îmi fu dat să trec! Totul este încîlcit și inexplicabil, de parcă cineva vrăa anume să încurce ițele cît mai mult“. Gîndind așa, uită o clipă unde se află și cît este de încolțit.

— De ce rîzi, băiete?! întrebă nedumerit baronul, ungîndu-și glasul cu cît mai multă miere.

— Chiar, de ce rîzi?! Ai putea să ne spui și nouă? îl interogă și Gargantua, de data asta foarte serios.

Văzînd că cei doi nu glumeau deloc, lui Alunel îi înghețară cascadele de rîs și gîndi că e mai bine să le arate cît de absurdă și de necrezut era temerea baronului:

— Păi bine, cum să nu rîd de asemenea vorbe lipsite de orice noimă. Pot eu, un copil de zece ani, să dobor și să sugrum ditamai namila?

Atît apucă să spună, că la vorbele lui se porni pe rîs mai întîi Gargantua. De la el se molipsi și Pantagrue. Văzîndu-i pe cei doi rîzînd și gîndind că trebuie să le țină isonul, începu să rîdă și baronul. Mai întîi chicoti superficial, apoi, pentru a le intra în voie celor doi, se porni pe un rîs teatral, în cascade bine studiate, ce-i zguduia întreaga făptură mătăhăloasă.

Rîseră ce rîseră, cînd, deodată, Gargantua se opri. Se opri și Pantagrue. Apoi, ca la comandă, și Münchhausen. Cu glas tunător, Gargantua sparse tăcerea:

— Da, se poate, sigur că se poate! La furie, omul e în stare de orice. Or, tu ești furios pe baron și pe noi că te-am închis aici. Pe noi nu te poți răzbuna, n-ai cum. Avîndu-l pe baron la îndemînă, cum era el așezat pe jos, greoi în mișcări și luat prin surprindere, puteai foarte bine să-l sugrumi. Dacă nu soseam la timp, aveam să găsim acum o masă de carne neînsuflețită din ceea ce odată purta numele de Münchhausen.

Alunel se cruci. Totul se întorcea din nou împotriva lui. Se hotărî să joace pe ultima carte:

— Totuși, prea ați sosit la timp, prieteni!

— Ne acuzi de complicitate cu baronul?

— Exact!

În acea clipă, uriașii începură să spumege de minie:

— Așa, va să zică? Ne-am convins! Pe baron trebuie să-l scoatem cât mai repede de aici și să-l închidem în altă parte. Nu, în preajma ta nu-i mai putem garanta siguranța!

— De ce? Dacă tot aveți de gând să-l omoriți, vă mai interesează și cum moare?

— Destul! zise Pantagruel. Mai mult tîrîndu-l pe baron după el, ieși împreună cu Gargantua. Cu un scîrțîit prelung, trîntiră ușa în urma lor. Rămas singur în celula umedă și întunecoasă, Alunel se simți și mai nenorocit.

Sfîrșitul îl pîndește-acum,
Se-apropie ne-nduplecat,
Găsi-va Alunel vreun drum?
Se va purta ca un bărbat?

Eiudat, acum parcă-i lipsea baronul. Bun, rău, mincinos sau oricum ar fi fost el, dar era acolo un suflet de om. Simțea o suflare și o privire omenească ațintită asupra sa. Așa cum era, înconjurat numai de șobolani, bufnițe și lilieci, îl cuprinse disperarea. Totul în jur era sumbru, de-a dreptul înfricoșător.

Nu stătu prea mult așa paralizat de teamă că, la o oră sau cel mult două de la scoaterea baronului din temniță, ușa se redeschise, cu același scîrțîit prelung, și apărură din nou în cadrul ei staturile uriașe ale lui Gargantua și Pantagruel. Dar nu erau singuri, ci însoțiți de burduhănosul baron. La ivirea lor, două gînduri trecură dintr-o dată prin mintea lui Alunel. Nu-și putea da seama care dintre ele îl străfulgerase mai întîi.

Se gîndea că a sosit momentul sfîrșitului pentru el și totodată se întreba ce hram purta baronul în această situație. Ce rol o fi jucînd el de astă dată? De judecător sau de condamnat? Răspunsul veni neașteptat de repede. Cu toată solemnitatea, păstrînd același ton acuzator de-acum două ore, Gargantua zise:

— Ne-am încredințat că baronul e nevinovat și că n-are nici un amestec în cele făptuite de tine. Tu ești singurul vinovat, singurul care ai comis crima de a ne fi stricat cheful și pofta de mîncare cu care ne așezasem la masă! Și pe deasupra ai făcut-o și cu premeditare!

— Da, da, cu premeditare! întări cu asprime Pantagruel, vădit necruțător.

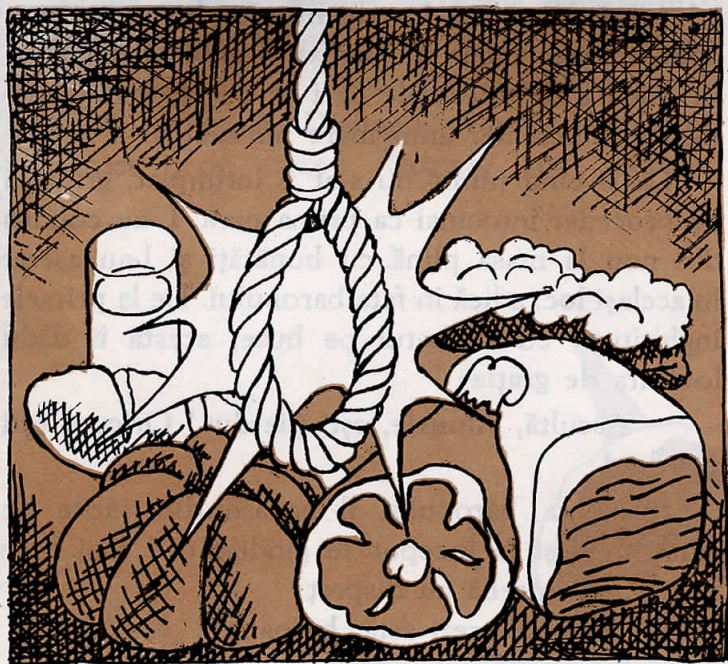
Ochii lui Münchhausen sclipeau de satisfacție.

În sfârșit, era răzbunat pentru jignirea pe care i-o adusese Alunel adineauri. Se înălță pe vîrfuri, pentru a putea privi mai bine printre uriașele trupuri ale amicilor săi, și zise cu glas pițigăiat, plin de răutate:

— Merită, merită, pentru că totul a fost într-adevăr premeditat!

Acum era limpede ca lumina zilei. Alunel se gîndi că baronul îl adusese intenționat, cu reacredință, aici. Cît despre trădarea lui Münchhausen . . . , aceasta nu mai avea nevoie de dovezi. Cîinoșenia din inimile lui Gargantua și Pantagruel nu putea prevesti altceva pentru el decît apropierea sfîrșitului.

În fața ștreangului e-ngrozit,
Simțind că îl cuprinde nebunia,
Se chinuie și e cumplit:
„Off, unde duce lăcomia!”

Cînd Pantagruel pronunță sentința, Alunel nu mai putea nici să respire. Hotărîseră să-l spînzure. Dar . . . , exista și un dar. Voind să pară mai buni decît erau, hotărîseră să-i mai acorde băiatului o șansă: îl vor spînzura dacă, poftit la un nou ospăț, nu va reuși nici de data asta să facă față.

Alunel se așteptase la orice, chiar la finalul onorabil al spînzurătorii. Dar ca să fie nevoit să înfulece din nou, la ce bun atîta chin înaintea sfîrșitului? !

Deodată se liniști, și nu în zadar. Simțise ceva nedeslușit în stomacul său, un semn mic e adevărat, pe care altul nu l-ar fi băgat în seamă. Alunel, mîncăcios cu experiență, îl interpretează pe dată: îi revenea pofta de mîncare. Se vede treaba că statul în temniță avusese un efect asupra sa.

Un calm deosebit puse stăpînire pe el. Acum, nu numai că nu mai era speriat, dar nu putea să-și dea seama de ce fusese atît de timorat. Înțelesese, în sfîrșit, că forța lui consta tocmai în pofta de mîncare. Cum și-a pierdut această forță pentru o clipă, s-a trezit în temniță, cît pe-aci să fie condamnat la moarte prin spînzurătoare.

Dar acum, gata! Visul cel urît s-a terminat! În sfîrșit, Gargantua și Pantagruel vor avea ocazia să constate cît de nesățios era el cînd era vorba de mîncare. Își vor da seama că cele întîmplate nu fuseseră decît un accident în „cariera” lui de mîncăcios, deci acuzația de premeditare în a le strica pofta de mîncare era neîntemeiată. Mai mult, cînd vor lua cunoștință de uriașa lui capacitate de a înfuleca, vor sfîrși prin a-l admira și

a-l primi în cercul lor de mîncăi. În consecință, condamnarea lui la moarte va fi anulată, iar el se va bucura de onorurile ce i se cuvin, într-o asemenea companie, unui mare mîncăcios.

Ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat, grăsunii au procedat întocmai ca prima oară. L-au condus din nou la masa plină cu bunătăți și l-au așezat în același loc, adică în fața baronului. De la primele înghițituri, cu zîmbetul pe buze, acesta îi dădu lovitura de grație:

— Ascultă, Alunele, ești pierdut! Oricum ești pierdut!

Insolența baronului îl scoase din sărite pe băiat și, deși la început se gîndise că-i mai bine să tacă, îl întrebă cu dispreț:

— Și de ce crezi asta, baroane?

— Pentru că n-ai să poți rezista nici pînă la prima pauză, adică nici măcar cît data trecută!

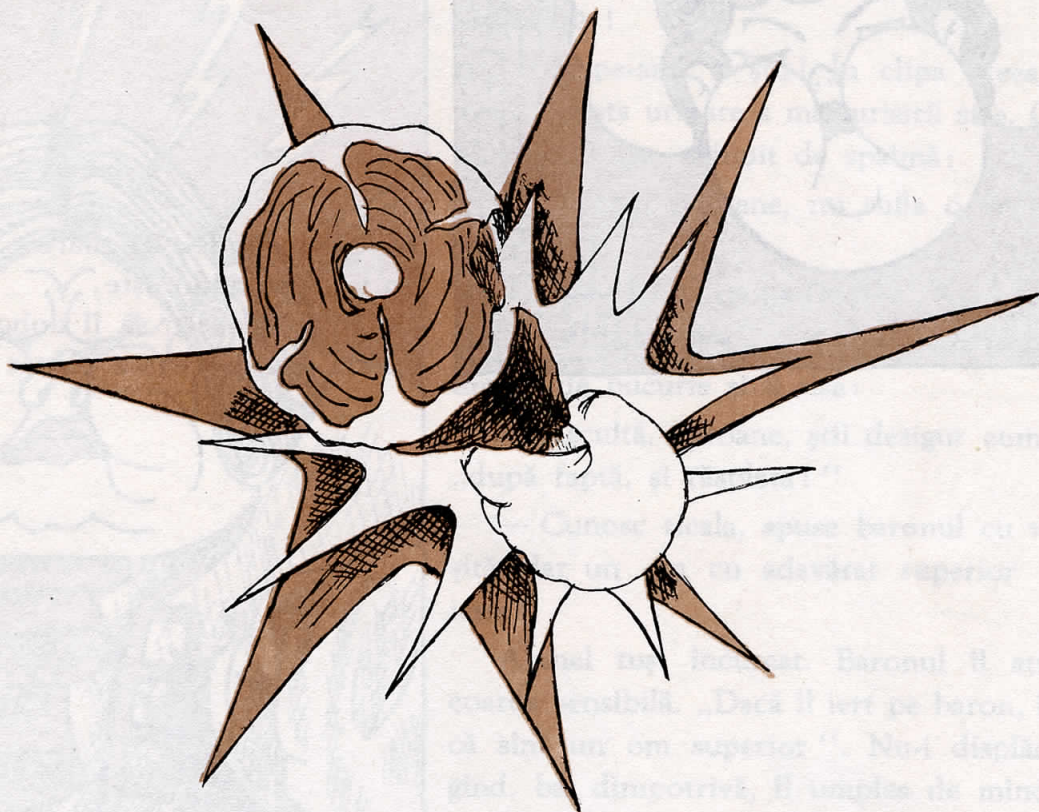
— Crezi? Ba am să rezist pînă la sfîrșit! Ai să vezi că am să rezist!

Apăsînd pe cuvinte, voia parcă în felul acesta să se convingă mai întîi el însuși că va rezista. În acest timp, Gargantua și Pantagruel, oficiînd o adevărată ceremonie a hrănirii, parcă uitaseră cu totul de cei doi. Profitînd de neatenția lor baronul încetase să mai mănînce și, cum nu se dădea el bătut cu una cu două, îi mai strecură lui Alunel cîțiva ghimpi, așa, ca o precizare:

— E firesc să nu poți rezista, doar capacitatea ta de ingurgitare e mult mai mică decît a mea. Nu mai spun că, pe lîngă celebrii noștri comeseni, tu ai un stomac de furnică. Îl vei umple, și apoi ori vei continua să mănînci, și vei pocni, ori vei refuza, și atunci vei avea celălalt sfîrșit. Și într-un caz, și în altul ești pe marginea prăpastiei!

Multă răutate sălășluia în veșnic zîmbitorul și amabilul baron! Privindu-l cu indiferență, Alunel nu mai zise nimic. Voia să-i dovedească prin fapte că se înșală. Dialogul plin de înțepături veninoase pe care-l purtase cu baronul

avusese un efect miraculos asupra sa, sporindu-i parcă pofta de mîncare. Așa că, încrezător în „genialitatea“ sa de hrănaci, îl părăsi pe baron din ochi și se porni cu lăcomie pe înfulcat...

Un gând rău de răzbunare
În inimă îi înflorește,
Pe Münchhausen să îl doboare —
Infam baron ce s-a purtat hoțeste!

Dar, pe parcursul ospățului, lucrurile căpătară o întorsătură neașteptată. Gargantua și Pantagruel erau în ceasurile lor de mare vervă. Alunel mîncă și el potrivit proverbialei sale pofte, ca și cum nu s-ar fi întîmplat niciodată incidentul știut. Cînd, deodată, baronul începu să se strîmbe caraghios, pîrînd un leu bătrîn căruia i-au căzut toți dinții și nu mai are nici o putere. Cei doi uriași nu observară nimic și continuară să înfulece în liniște. Numai lui Alunel nu-i scăpă întîmplarea. Nu, nă putea să se înșele asupra cauzei strîmbăturilor baronului. Desigur, ele veneau de la o pîrdalnică durere de stomac. Prea îl încercase și pe el ca să nu-i cunoască simptomele. Așadar, la rîndul său, baronul căzuse în propria-i cursă, fără putință de salvare. Cînd te doare stomacul,

nu numai că nu-ți poți ascunde suferința, dar nici că mai poți înghiți vreun strop de mîncare.

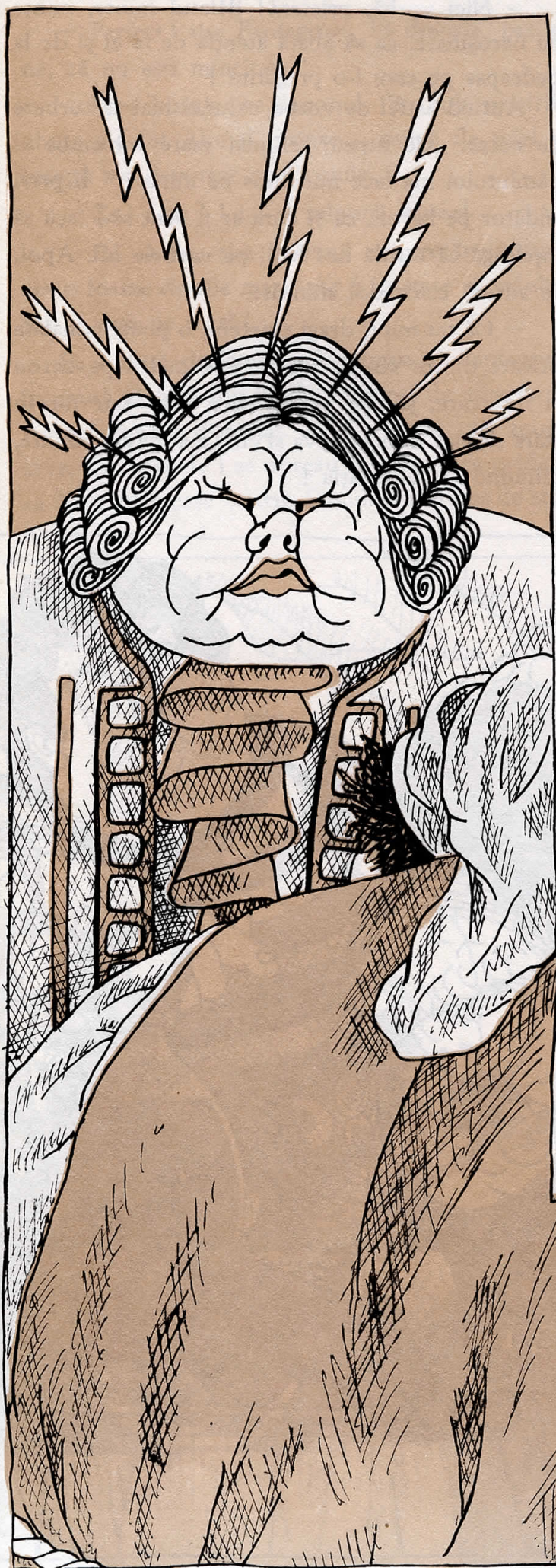
Complet edificat, Alunel îl privi pieziș pe baron și, cum rolurile se inversaseră, socoti că-i nimerit să împrumute de la „amicul“ său, baronul, vocea mieroasă, plină de prefăcătorie:

— Ce ți-e baroane? Ce s-a întîmplat?

— Nimic, nimic, bîigui baronul, încolțit de dureri.

— Se vede, se vede, îl imită Alunel. Ascultă, baroane, pe mine nu poți să mă duci de nas și nici să mă legi la gard — te doare stomacul!

— Da de unde! făcu baronul. Și fața i se schimonosi și mai mult de durere. Apoi, ca și cum

s-ar fi deșteptat dintr-un vis, bîlgui: Stomacul? A... da... stomacul! Mă doare îngrozitor!... Dar de unde știi? !

— Eu să nu știu? ! făcu pe grozavul Alunel.

— Ei da, mă doare stomacul! Și ce-i cu asta?

— Înseamnă că nu mai poți înghiți nici o firimitură !

— Și pe-asta o știi! În clipa aceea baronul intui funesta urmare a mărturisirii sale. Ochii i se holbară și zise chinuit de spaimă:

— Te rog, prietene, nu sufla o vorbă despre asta !

Alunel zîmbi triumfător. „Așadar, baronul este în sfîrșit înfrînt“. La gîndul acesta inima i se umplu de bucurie și îi zise:

— Ascultă, baroane, știi desigur cum se zice: „după faptă, și răsplată!“

— Cunosc zicala, spuse baronul cu voce sfîrșită, dar un om cu adevărat superior poate să ierte !

Alunel tuși încurcat. Baronul îl atinsese la coarda sensibilă. „Dacă îl iert pe baron, înseamnă că sînt un om superior“. Nu-i plăcea acest gînd, ba, dimpotrivă, îl umplea de mîndrie. Dar sentimentul acesta nu dură mult, pentru că imediat îi veniră în minte toate suferințele pe care i le pricinuisese baronul. Nu-i era ușor să-l ierte, chiar dacă numai astfel putea să dovedească superioritatea sa. Dacă se gîndea mai bine, îi era imposibil. „Nu, nu se cade să fiu înțelegător cu baronul ! Am să-i plătesc după merit!“

Sub acest impuls, începu să strige cît îl ținea gura :

— Prieteni, baronul a obosit! Baronul nu mai poate să mănânce! Baronul ne strică tot cheful!

Scena era aidoma cu aceea în care fusese compromis el, numai că de data asta victima era baronul.

La auzul strigătelor lui, Gargantua și Pantagruel ridicară privirile surprinși. Nu le venea să creadă. Gargantua, cu vocea lui tunătoare, îl întrebă pe baron:

— E adevărat, baroane, ce spune băiatul?

Sări și Pantagruel cu gura:

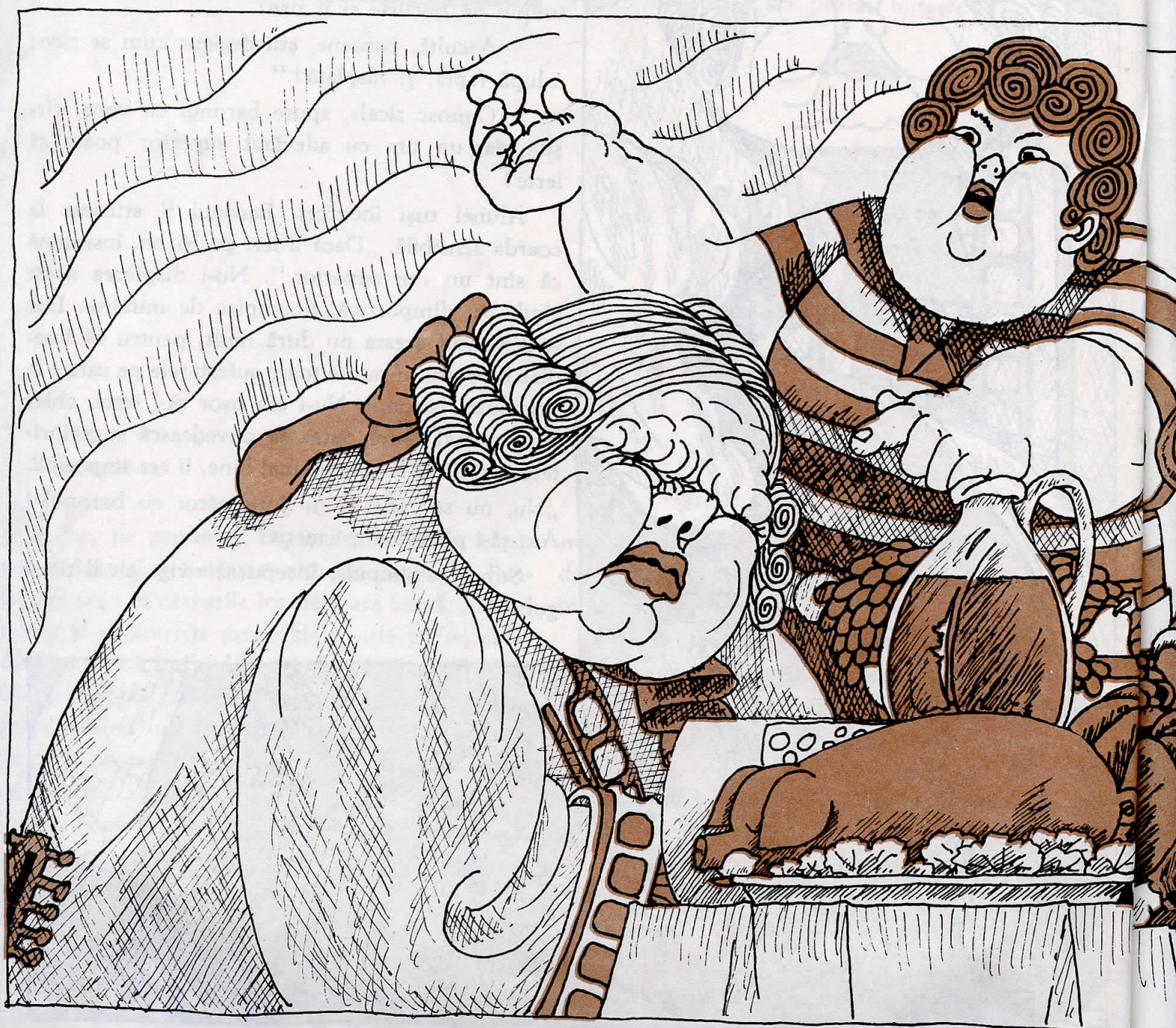
— E adevărat, baroane?

Baronul stătu o clipă pe gânduri, apoi zise hotărât:

— Nici vorbă, prieteni! Băiatul minte, minte cu nerușinare, ca să abată atenția de la el și de la pedeapsa pe care i-o pregătim!

Auzind astfel de vorbe, Alunel mai să turbeze de necaz. „Ce tupeu, cel mai mare mincinos al pământului mă face mincinos pe mine!” Îl privi sfidător pe baron, ca și cum ar fi vrut să-l facă să înțeleagă că nu dă doi bani pe vorbele lui. Apoi, se adreseă celor doi mîncăi:

— Că nu mint, dragi prieteni, o poate constata oricare dintre voi cu ușurință. Puneți-l pe baron la încercare, și veți vedea dacă este sau nu în stare să mai îmbuce ceva și cine e acela care minte, tăinuindu-și vinovăția!

— Perfect! zise Pantagruel. Fă dovada, baroane, că nu ești mincinos!

— Prea bine! zise baronul. Și, sub privirile uluite ale lui Alunel, prinse o pulpă de miel și începu s-o devoreze cu lăcomie.

— Ce-i asta? !!! se minună Alunel.

— Ce să fie, zise baronul printre înghițituri, am o foame de zile mari! Aș fi în stare să mănânc tot ce este pe masă!

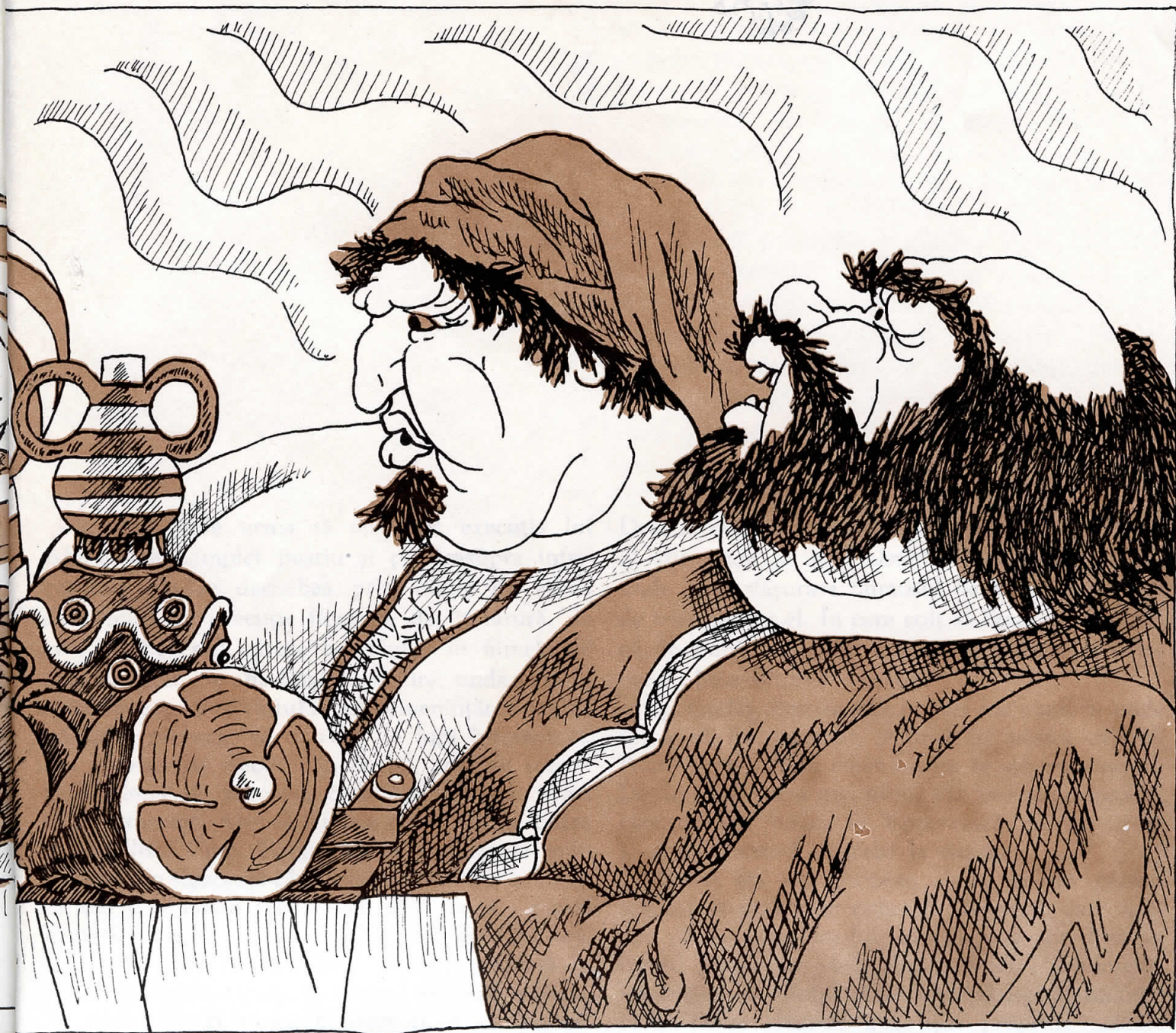
La această declarație, Gargantua și Pantagruel începură să bată din palme cuprinși de admirație. Alunel rămase stupefiat. Ar fi vrut să mai spună ceva, dar vorbele i se opreau în gîtlej. Era evident că baronul jucase teatru. Simulasă durerea de sto-

mac, numai pentru a-l băga pe el la apă. Acum continua să înghită de zor. Deodată se opri:

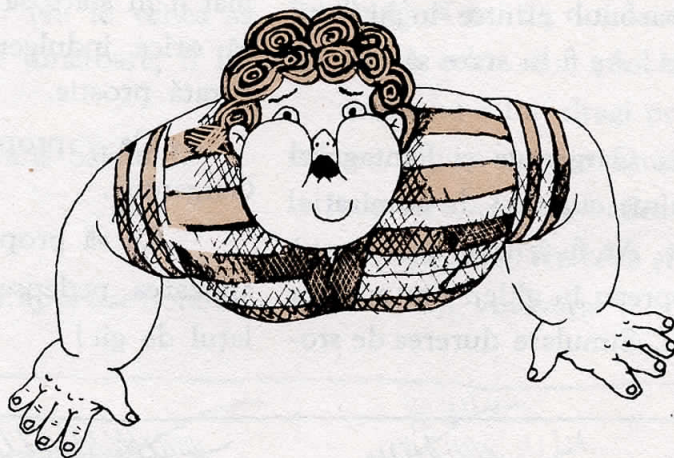
— Dragi prieteni, zise el adresîndu-se lui Gargantua și Pantagruel, băiatul ăsta a întrecut măsura. A mers pînă acolo, încît a vrut să mă compromită. M-a jignit profund afirmînd cum că n-aș mai fi în stare să mănînc ceva, așa încît socotesc că orice indulgență față de el devine de-acum curată prostie.

— Ce propui? întrebă cu gravitate Gargantua.

— Ce să propun? Să ne ducem la bun sfîrșit aplicarea pedepsei ce i se cuvine! Să-i punem lațul de gît!

— Are dreptate! zise și Pantagruel. Noi am greșit cînd l-am invitat pe condamnat la ospăț. Cum s-ar zice, în loc să-l pedepsim, îl răsplătim, îi dăm posibilitatea să moară cu stomacul plin. E o cinste pe care, așa cum ne-a dovedit, n-o merită! Alunel văzu negru înaintea ochilor. N-apucă să spună ceva, că Gargantua și Pantagruel se sculară de la masă și îl și înhățară.

Se stinge orișice făclie
La locul rece, sumbru foarte,
Corbi croncâne de bucurie
Că Alunel e dus la moarte.

Locul unde urma să aibă loc execuția lui Alunel era complet pustiu și pe deasupra înfricoșător. Nu se deosebea prin nimic de atâtea alte locuri de execuție ilustrate de literatură, de arta plastică sau văzute de Alunel în filmele de cinematograf. Se afla lângă o pădure, unde printre ramurile copacilor vîntul rece și amenințător scotea un urlat prelung, ca o haită de lupi înfometată. Nu lipseau din decor nici corbii, care se roteau nerăbdători să devoreze cadavrul celui ce urma să fie executat. Alunel nu știa unde anume putea fi acel loc. Cum Gargantua și Pantagrue erau francezi, cu siguranță că se afla pe teritoriul Franței. Ei, dar țara asta e mare! Din nord, de la Canalul Mîneei, din Normandia și Bretania, pînă în sud, la vechea colonie grecească Masalia scăldată în apele Mediteranei, de la Pirinei și pînă la Paris, în multe locuri putea fi acest ținut al morții.

Deși la ceas de cumpănă, Alunel tare ar fi vrut să știe unde se află. Dealtfel nici acum nu știa unde se desfășurase faimosul banchet, sfîrșit atît de trist pentru el. În care colț al Franței — pentru că de bună seamă în Franța se găsea — îl tîrîse oare „binevoitorul“ baron?

Și ciudat, deși se afla în acel loc sumbru unde urma să fie executat, Alunel își păstra calmul. Poate pentru că în sinea lui nu se simțea vinovat. De fapt, nu spera mai nimic din partea grăsunilor, care desigur voiau să isprăvească repede cu el și să se întoarcă degrabă la ospăț.

Călăii săi nu glumeau deloc și nu păreau dispuși să facă vreo concesie. Baronul, care simțise că în persoana lui Alunel avea un dușman înrăit, puna gaz peste foc, ațîțindu-i neconținut împotriva lui. Scăpînd de băiat, baronul socotea că își putea ascunde mai ușor propriile-i slăbi-

ciuni, că doar puștanul ăsta îndrăznise să-l înfrunte, urmărind să-l facă de rîs în fața celor doi amici.

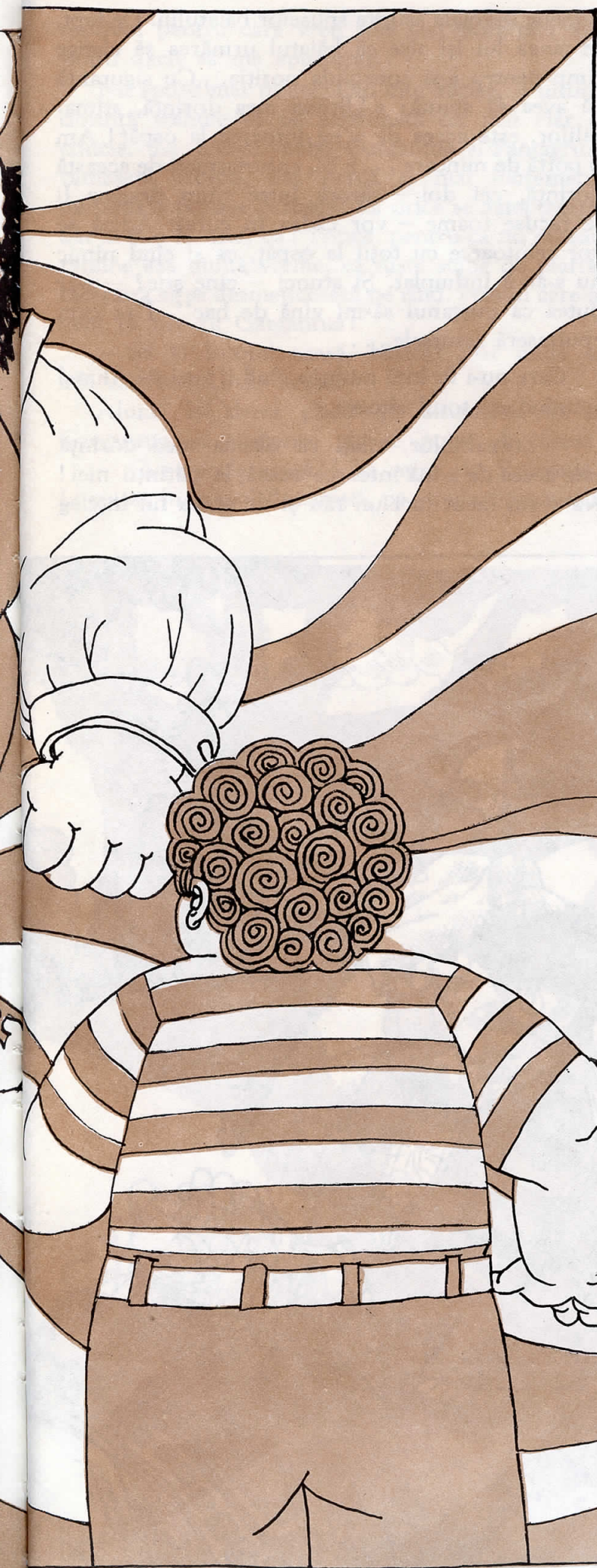
Că Gargantua și Pantagruel nu glumeau se putea vedea pe figurile lor încruntate și în privirile lor mîinioase îndreptate spre cel care le stricase mai întîi pofta de mîncare, iar acum încercase să-l compromită în ochii lor și pe bravul baron. Ei, atît de greoi din cauza îmbuibării, deveniseră dintr-o dată vioi, pregătind febril execuția. După ce chibzuiră oleacă, aleseră un copac uriaș. Ochiră o creangă puternică, aflată cam la trei metri înălțime de pămînt, și trecură peste ea o funie scurtă, terminată printr-un laț. Lațul nu era nici prea mic, nici prea mare, numai bun să cuprindă gîtul lui Alunel și să-i vină de hac.

Cînd totul fu gata, Alunel văzu strălucind în ochii baronului o bucurie lăuntrică, cu neputință de ascuns. De asemenea, observă că Gargantua îl privea țintă, ca și cum se pregătea să-l înșface și să-i treacă lațul pe după gît.

Și abia atunci, sub aceste priviri, care de care mai răuvoitoare, îl cuprinse un fior, de parcă un jungher rece îi despica inima în două. Imediat fu cuprins de teamă.

Abia acum pricepu că gluma se îngroașă, că se afla în buza unei prăpăstii. Gîndurile începură să se fugărească în mintea sa, ajungîndu-se unul pe altul pentru a se înlănțui în întrebări pline de remușcări: „De ce a trebuit oare să mă înhăitez cu baronul, cu acest pîntecos corupt pînă în măduva oaselor, care nu numai că e un mare mincinos, dar mai e și rău, și leneș pe deasupra? Mi-a fost de-ajuns să-l văd pe bucălat făcînd giumbușlucuri cu bagheta lui, ca să uit de sfaturile celor ce-mi voiau binele și să-l urmez pe el, de parcă îl cunoșteam de cînd lumea...

Dar, ia stai să vedem, cum de-am ajuns eu aici, pe aceste meleaguri și în situația asta? Unde sînt, oare, părinții mei, casa, școala, tovarășa învățătoare?“ Gîndurile se opriră din fugă, statornicindu-se asupra cuvîntului *acasă*. Unde dispăruseră toate cele cîte îi erau dragi? Cum de fusese cu puțință ca el să se desprindă dintr-o dată de căminul său și să cutreiere prin atîtea țări, prin atîtea epoci, într-un timp atît de scurt, că nu știa cum să-l măsoare, cum fusese cu puțință să înțeleagă limba tuturor oamenilor pe care îi întîlnise?!!!

Văzîndu-l pe uriașul Gargantua cum se îndrepta spre el cu pași hotărîți, își aminti pe dată unde se află și-l cuprinse spaima. Îi simțea răsuflarea puternică și privirea dușmănoasă care îl paraliza, făcîndu-i sîngele să înghețe în vine. „O, de-ar fi numai un vis!... Odată cu deșteptarea, aș fi salvat. Pînă una alta trebuie să fac ceva, trebuie să găsesc o soluție, că doar nu-i momentul să stau cu mîinile încrucișate!“ Se gîndi la filmele văzute, la cărțile citite, căutînd să-și amintească scenele ai căror eroi erau salvați de la moarte în ultima clipă.

Îi veni în minte o idee salvatoare. Cum de nu se gîndise la ea pînă acum?!

Își bombă pieptul, căutînd să adopte o atitudine cît mai curajoasă. Apoi se gîndi că nu e potrivit. Poate că era mai bine să încerce să-i înduioșeze pe călăii săi, să le reamintească de faptul că aveau în fața lor un copil de zece ani, și nu un criminal înrăit. Cu blîndețe în glas și ochi rugători, le reaminti:

— Orice condamnat la moarte, stimaților, are dreptul la o ultimă dorință!

Gargantua, descumpănit, își opri gestul la jumătate. Privi întrebător mai întîi spre Panta-

gruel, apoi spre baron. Aștepta de la aceștia un răspuns grabnic. Și acesta nu întârzie să sosească — firește, mai întâi din partea lui Pantagruel, care, plin de importanță, glăsui cu hotărâre:

— Ei bine, cum de ne-a scăpat una ca asta? Băiatul are dreptate! Era să săvârșim o greșală grosolană. Să omitem ultima dorință a unui condamnat la moarte era o încălcare a procedurii. Nu ne-am fi putut-o ierta niciodată!

La auzul acestor cuvinte, baronul tresări. Simțind cam către ce înclină cei doi, socoti să încuviințeze și el, așa, cam în doi peri:

— Da . . . , într-adevăr . . . , ultima dorință a unui condamnat trebuie . . . respectată!

Aceste ezitări din glasul lui Münchhausen aveau desigur un rost, vădind și de data asta o insinuare plină de răutate. Baronul urmărea din nou să

semene îndoiala asupra spuselor băiatului. De fapt, în sinea lui își zise că băiatul urmărea să câștige timp pentru a-și consolida poziția. „Cu siguranță că avea să spună: «Ultima mea dorință, stimabililor, este aceea de a ne întoarce la ospăț! Am o poftă de mâncare . . . » Și, entuziasmați de această dorință, cei doi — căroră între timp desigur li se făcuse foame — vor cădea în cursă. Adică se vor reîntoarce cu toții la ospăț, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Și atunci — cine știe? — s-ar putea ca puștanul să-mi vină de hac“. I se cam epuizaseră resursele . . .

Care nu-i fu însă mirarea când îl auzi pe Alunel spunând cu totul altceva.:

— Stimabililor, aflați că ultima mea dorință este aceea de a mă întoarce acasă, la părinții mei! Nu v-am făcut nici un rău și de aceea nu înțeleg

motivul pentru care vreți nici mai mult nici mai puțin decît să mă spînzurați!

Nu spuse mai multe. Din cîte auzise, o ultimă dorință trebuie să fie exprimată cît mai clar și concis. La aceste vorbe, Gargantua și Pantagruel rămaseră tablou, dar parcă și mai încremenit de uluială rămase baronul. La orice se așteptaseră, dar la una ca asta, ba! Totuși, pentru că nu puteau rămîne așa multă vreme, ca niște stane de piatră, începură să se dezmeticească pe rînd. Primul care-și veni în fire fu Gargantua:

— Să te întorci acasă, băiete? Dar unde se află casa ta? Unde acasă?

Alunel își dresе glasul și, uitîndu-se fix la Gargantua, îi răspunse cît se poate de firesc:

— Cum unde acasă?! La mine, în România! Locuiesc în orașul București, pe strada Primăverii,

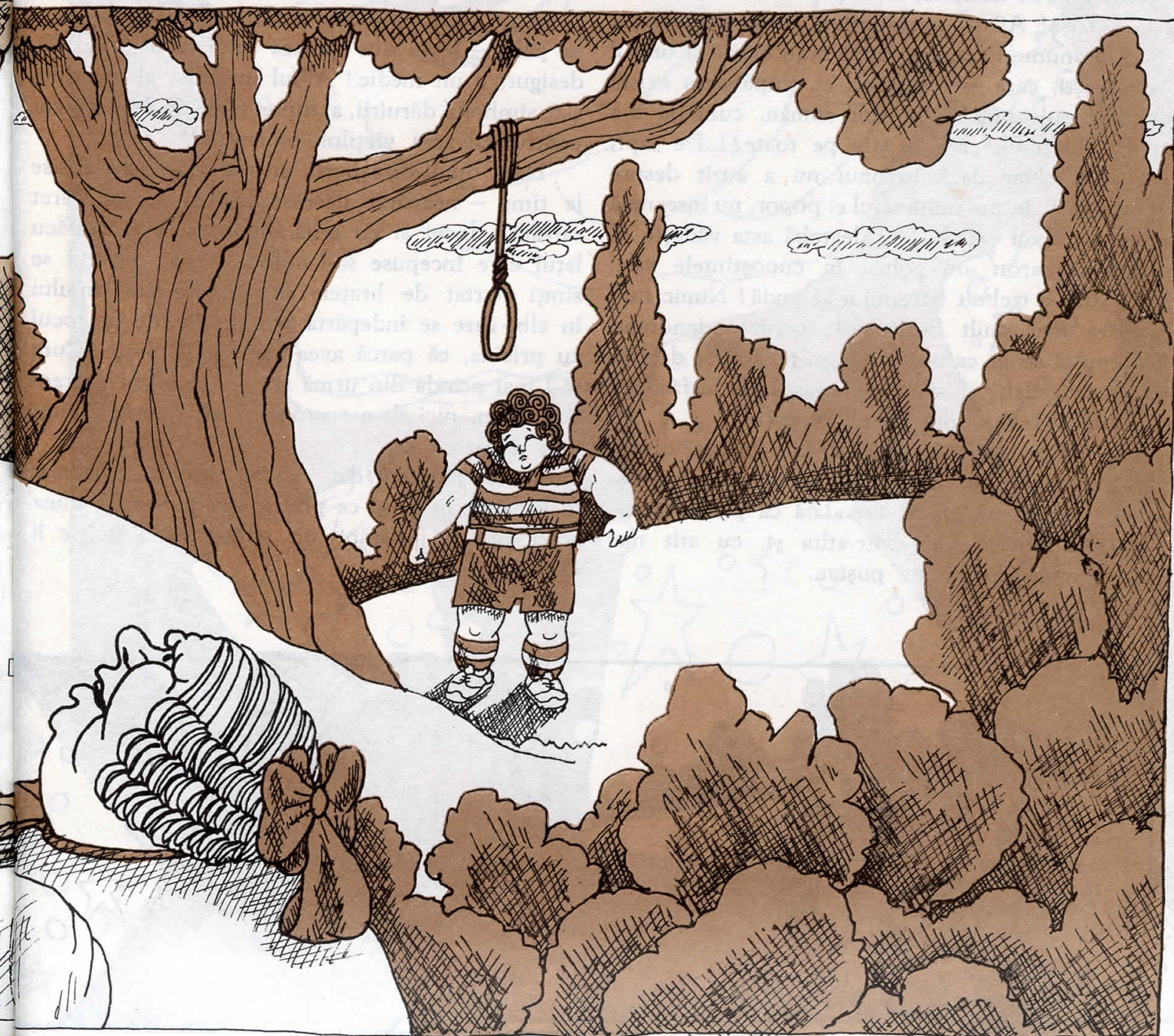
la numărul 10, în blocul P6, scara A, etajul 4, apartamentul 36, în sectorul II.

Spusese această adresă complicată, alcătuită din atîtea elemente, pe nerăsuflăte. Lui Gargantua i se păru formidabilă, căzînd într-un fel de admirație față de iuțeala cu care o turuise băiatul — și asta mai ales pentru că nu pricepea o iotă din această adresă.

— România, ai zis? N-am auzit de această țară! După cum n-am auzit nici despre acest oraș, parcă București ai zis, nu-i așa? Cît despre adresă, nu știu ce vor să însemne toate cele înșirate de tine.

Se întoarse întrebător spre baron. Dumneata, baroane, care ai cutreierat prin atîtea țări și ai văzut atîtea lucruri, spune-mi, ai auzit de ele?

Baronul luă un aer atoateștiutor:

— Țara de care vorbește băiatul nu există nicăieri, după cum nu există nici orașul, nici adresa. Sînt simple minciuni, scorneli neobrazate!

Alunel citi însă în ochii baronului că acesta auzise și despre țara, și despre orașul său. El, baronul, era cel care mințea cu nerușinare, acest baron care îi adusese atîtea necazuri și de la care i se trăgea pînă și condamnarea la moarte.

Această mărturie falsă a baronului înnegură și mai mult situația lui Alunel. Părea că nu mai este nimic de făcut. Deși încolțit, Alunel căută să-și păstreze calmul și totodată să-și imagineze o soluție salvatoare. De pierdut nu mai avea ce pierde. Mai rău decît atît, nu putea să-i fie. Simți pe dată că revolta îi dă puteri nebănuite, încît, plin de mîndrie, le răspunse:

— Așa? Aflați, stimabililor, că există această țară pe nume România, după cum există și orașul București, care este capitala ei, după cum există și poporul român. Eu sînt român, cum de n-a ghicit baronul, care le știe pe toate?! De fapt, să știți, chiar dacă baronul nu a auzit despre țara mea și despre minunatul ei popor, nu înseamnă că acestea nu există. Mai degrabă asta vădește că domnul baron are goluri în cunoștințele sale.

Atît i-a trebuit baronului să audă! Nimic nu-l supăra mai mult decît să-l socotești ignorant. Începu să strige ca un apucat și, pînă să se dezmeticească ceilalți și să cumpănească, îl înșfăcă pe Alunel și-l tîrî spre locul execuției.

— Să te legi în ștreang, asta meriți, obraznicătură! Auzi, eu incult! Eu cu goluri în cunoștințe! Nu m-am gîndit vreodată că poate să mă jignească cineva pînă într-atîta și, cu atît mai puțin, asta s-o facă un puștan.

Între timp, Gargantua și Pantagruel își veniră în fire, trecînd pe dată și definitiv de partea baronului. Totuși, de teamă ca cei doi să nu se răzgîndească, baronul trecu degrabă la acțiune. Și unde mi-l înșfăcă pe Alunel numai cu o mînă, săltîndu-l pe deasupra capului, pe cînd cu cealaltă căuta să dibuiască lațul, pentru a i-l trece în jurul gîtului. Dar nu-l putu ajunge, pentru că pe cît era de gras, pe atît era de scund. Văzîndu-l cum se chinuie, uriașul Gargantua îi sări în ajutor. Luîndu-l pe Alunel în brațe, îl ridică pînă acolo unde trebuia și, trecîndu-i lațul în jurul gîtului, tocmai se pregătea să-i dea drumul să atîrne. Gestul îi fu oprit de un strigăt disperat, care făcu să vuiască depărtările. Bietul Alunel striga în zadar — cine să-i vină în ajutor în acel loc pustiu?

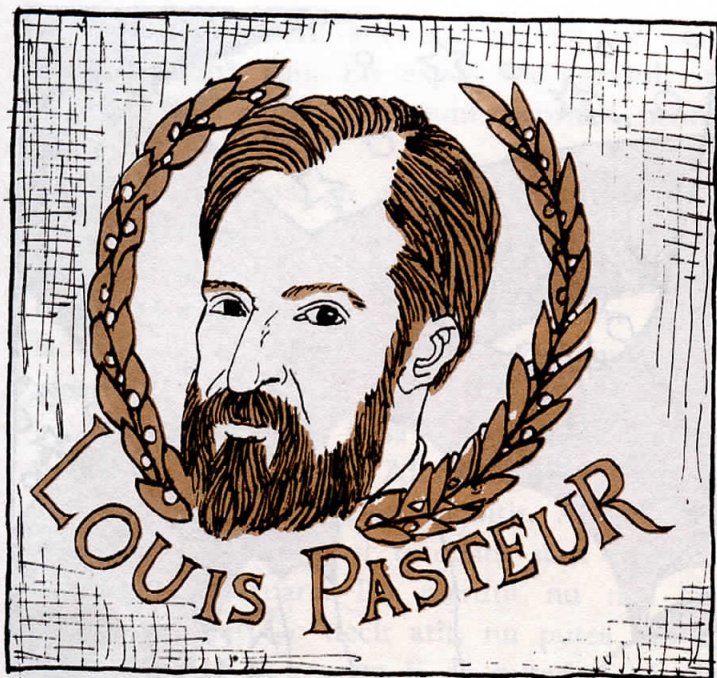
Și totuși îl auzi cineva. Cuprins de spaimă, băiatul nu-și putu da seama cum și de unde apărură o mînă mare, blîndă, ocrotitoare, care — așa i se păru — ieșea din mîneca unui halat alb. „O, desigur, e un medic! Albul imaculat al halatului este simbolul dăruirii, al luptei pline de devotament pentru salvarea vieților omenești.“

Deci, omul care purta un astfel de halat sosise la timp — neapărat necesar pentru un adevărat salvator. Încet și cu grijă, mîna aceea îi desfăcu lațul care începuse să-l sufocă. Apoi, băiatul se simți purtat de brațele ocrotitoare ale omului în alb, care se îndepărta atît de repede de locul cu pricina, că parcă avea aripi la picioare. Cum să-i mai prindă din urmă cei trei grăsuți? Greoi cum erau, nici de-a rostogolul nu puteau ajunge prea departe...

La un moment dat, Alunel simți că e ridicat în văzduh. În timp ce plutea așa, purtat de mîna aceea uriașă, jur-împrejur, ștregărește, stelele îi făceau cu ochiul...

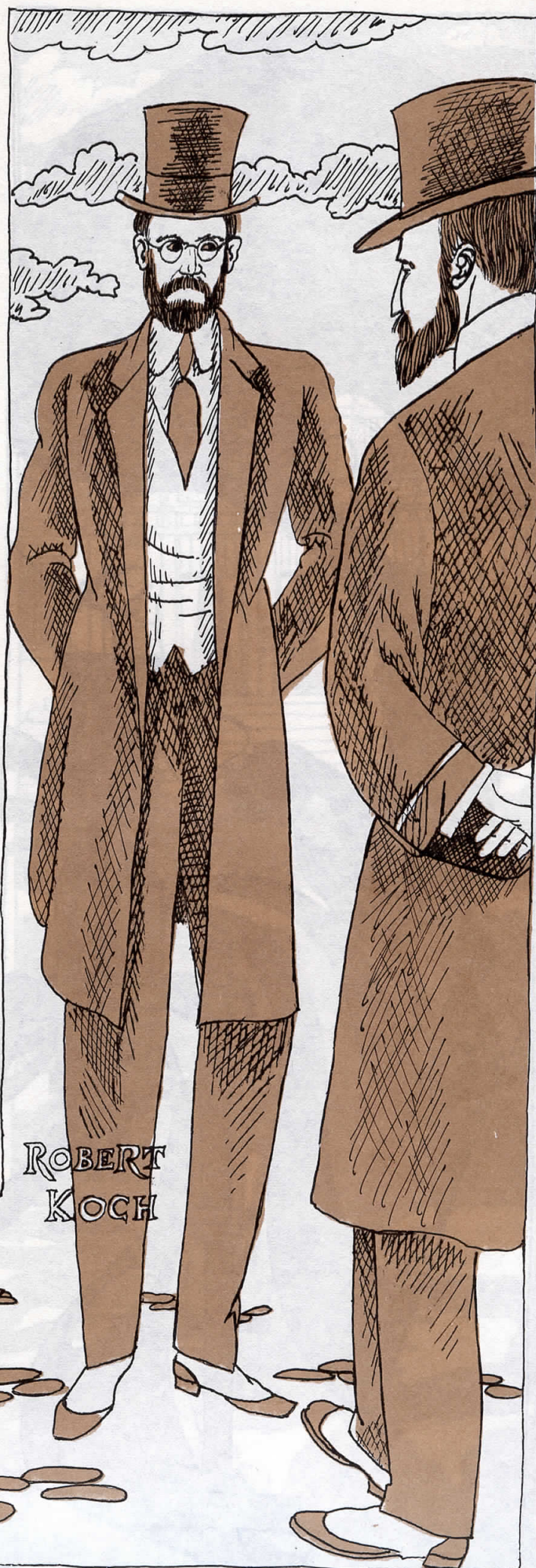
Louis Pasteur — om de știință —
Este prezent la munca lui.
Cu mult calm și bunăvoință,
Stă la-ndemîna orîscui.

Institutul „Pasteur“ din Paris era renumit în multe privințe. Mai întîi pentru că acolo muncea zi de zi vestitul biochimist, marele om de știință francez Louis Pasteur, Membru al Academiei Franceze, care, prin propria-i strădanie, adesea istovitoare, făcuse o serie de descoperiri. De pildă, tot trudind în cercetările sale de biologie și făcînd zeci de analize chimice, ajunge să stabilească natura infecțioasă a unor boli ale vinului. Mult s-au mai bucurat viticultorii auzind una ca asta și, aplicînd pe dată cele propuse de marele savant, la vremea culesului au avut de ce să-i fie recunoscători. Apoi a urmat depistarea naturii infecțioase a bolilor viermilor de mătase. Și cei interesați în această ocupație s-au grăbit să-i urmeze sfaturile și rezultatele bune n-au întîrziat să se ivească. Louis Pasteur, cu firea lui modestă, făcea toate aceste cercetări pentru a veni în ajutorul unor

îndeletniciri foarte răspîndite în Franța, nicidecum pentru a i se ridica osanale. Îl interesa munca sa neobosită și pasionantă, pusă în slujba științei. Dacă prin rezultatele ei ajuta în vreun fel omul, nu-și mai dorea altceva — era suprema lui mulțumire. Dar n-apuca să sfîrșească o cercetare, că întrezărea o alta. Nu cunoștea acel sentiment călduț de automulțumire, și apoi avea atîtea de făcut, că nu-i ajungea o viață de om. Capacitatea de gîndire, puterea de concentrare, firea scormonitoare, căutînd neobosită să afle rostul unor fenomene din domeniul chimiei și biologiei, l-au ajutat să ajungă la importante descoperiri privind agenții patogeni ai unor boli ale omului și animalelor. Sigur însă că principala sa descoperire, cea care l-a făcut celebru, încoronîndu-i opera, a fost vaccinul împotriva turbării. De data asta nu numai viticultorii sau crescătorii

viermilor de mătase aveau să-i fie recunoscători, ci întreaga omenire. Anul 1885, anul în care a fost aplicat cu succes pentru prima oară vaccinul împotriva turbării, a marcat un moment de seamă în istoria științei. Dacă pînă atunci un cîine turbat, cu ochii injectați și rătăciți, curgîndu-i bale din gură, mușca pe cineva, acel cineva era iremediabil pierdut: murea în chinurile înspăimîntătoare ale turbării. Iată însă că un om, gîndindu-se la suferințele semenilor săi, descoperise miraculosul remediu al bolii! Louis Pasteur însuși indicase și dozele de vaccin, care, injectat la timp, a salvat multe vieți omenești, dovedind încă o dată cît de minunată este știința cînd e pusă în slujba omului.

Celebrul Claude Bernard, fiziolog francez de renume, nu mai trăia la vremea aceea pentru a se putea bucura și el de succesul lui Louis — cum îl numea cu caldă prietenie pe cînd trăia. În schimb, aflînd de vaccinul descoperit, la Institut sosi degrabă o altă somitate a științei — Robert Koch. Bacteriolog german de înaltă ținută profesională, Koch conducea Institutul de igienă și Institutul de boli infecțioase din Berlin. Ca un adevărat om de știință, pe acesta îl bucura reușita unui confrate, că doar și unul, și altul era slujitor al științei. Emoționat ca de propria-i descoperire, acceptă pe dată, fără să ezite, invitația lui Pasteur, cu care dealtfel de mulți ani era prieten. Îl vizitase în repetate rînduri, după cum și Pasteur se bucurase de ospitalitatea lui Koch la Berlin. Astfel, numai cu trei ani în urmă, Koch făcuse o descoperire senzațională: bacilul tuberculozei, boală care secera mii de vieți tinere în acea vreme. La aflarea veștii, inima lui Pasteur se umplu de bucurie și, nemaistînd pe gînduri, dădu o fugă la Berlin. Cei doi savanți aveau multe să-și spună, dar

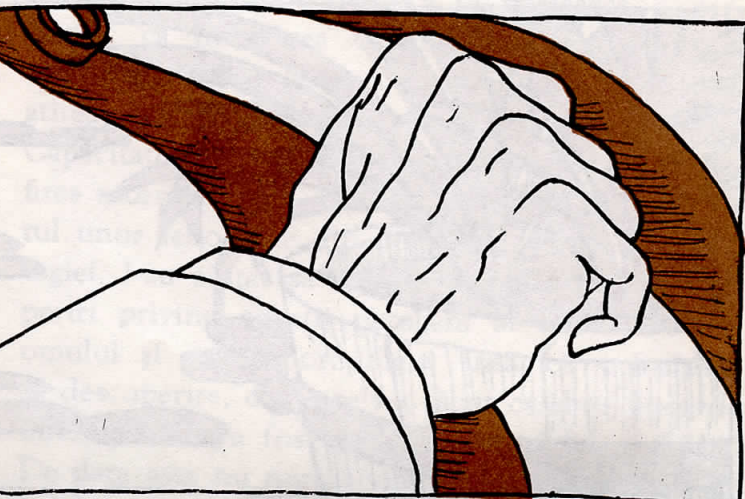

timpul se scurgea repede, iar treburile nu le dădeau pace, așa că numai după o săptămână se despărțiră.

În 1883 Pasteur îl vizitase din nou pe Robert Koch, cu ocazia descoperirii de către acesta a vibrionului holerei. După cum a urmărit cu interes și cercetările întreprinse de savantul german în domeniul bolilor tropicale, printre care aceea a somnului, bucurându-se foarte la aflarea rezultatelor. Ore întregi stătuseră cei doi savanți de vorbă asupra ipotezelor ce-i frământă, fie la Paris, fie la Berlin, socotind că știința nu cunoaște hotare, iar prietenia, nici atât.

Institutul pe care savantul francez îl înființase la Paris și care îi purta numele era renumit nu numai prin activitatea de cercetare, ci și prin disciplina ce domnea aici.

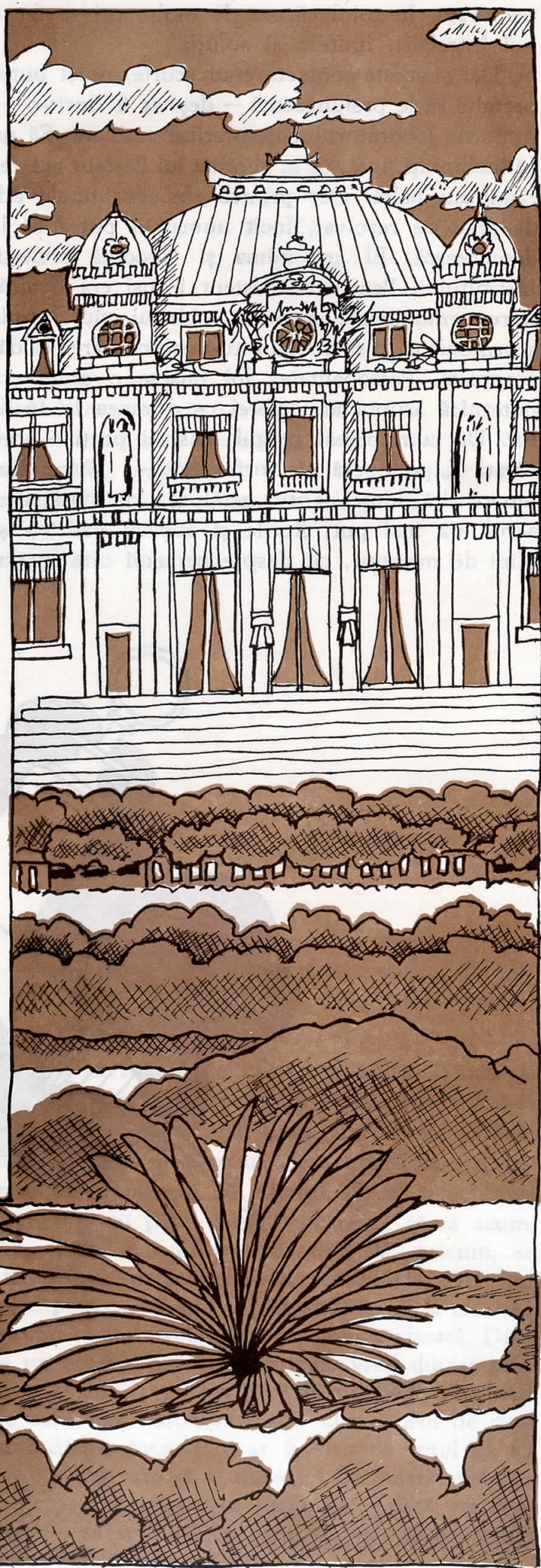
Pasteur își alesese cu grijă colaboratorii, înconjurându-se de oameni bine pregătiți, care deja se remarcaseră prin rezultatele obținute în munca de cercetare. Organizarea Institutului era perfectă. Dimineața, la ora șapte, în vastele laboratoare începea activitatea. Nici un minut în plus, nici unul în minus. Cu exactitatea celui mai bun ceasornic, Pasteur însuși era primul care sosea la Institut. La ora șapte fără un sfert intra în biroul său și, de acolo, direct în laboratoare, pentru a vedea cum stau lucrurile sau, mai bine zis, pentru a declanșa complicatul mecanism al muncii zilnice. În halatul său de un alb strălucitor, cu statura lui potrivită, dar impunătoare, cu ochii scrutând să vadă tot ce-ar putea fi în neregulă, pentru a lua măsurile necesare, apărea în pragul fiecărei săli de laborator. Deși avea o inimă de aur, nu tolera lipsa de disciplină și superficialitatea. Exigent cu el însuși, pretindea și de la ceilalți multă seriozitate. Nimeni nu îndrăznea să

strice aceste bune obiceiuri din Institut, pe care Pasteur le instaurase cu atîta autoritate, autoritate al cărei suport era însăși capacitatea sa științifică. Era o mare rușine să întîrzii sau să nu-ți faci datoria cum trebuie.

Pasteur nu tolera nici lipsa de igienă. În Institut domnea o curățenie exemplară. Oricît ai fi căutat, nu aflai nici un fir de praf. Cei ce lucrau aici, de la femeile de serviciu la cercetătorii de frunte în ale biochimiei și de la aceștia din urmă la doctorii ce se aflau și ei în Institut pentru a deprinde modul de aplicare a tratamentului antibacilar, o întreagă armată de femei și bărbați, înțeleseseră de la bun început că lupta împotriva microbilor — adică activitatea lor zilnică — nu putea fi dusă în mijlocul murdăriei. Chiar și un firicel de praf, strecurat de-afară și neînălăturat la timp, putea să devină o piedică nebanuită, influențînd rezultatele cercetărilor. Așezat într-o regiune de basm, înconjurat de un adevărat parc plin de flori și arbori, presărat ici-colo cu fîntîni arteziene, Institutul era un Versailles în miniatură. Totuși, praful nu așteaptă niciodată o invitație specială, iar dacă apucă să se așeze și nu-l alungi, adică nu-l ștergi, devine stăpîn, simțindu-se ca la el acasă oriunde. Dar aici, în Institut, își găsise nașul. Curățenia era dușmanul său de temut, iar Pasteur veghea cu strășnicie la păstrarea ei, tunînd și bufnind împotriva prafului și murdăriei, cerînd respectarea strictă a dispozițiilor sale.

Cît era ziua de mare, Pasteur nu-și permitea o clipă de răgaz. Tot timpul prezent în Institut, arareori lipsea, și asta numai dacă treburi urgente îl chemau în altă parte sau dacă un confrate îl poftea cu ocazia unui eveniment științific. Astfel de invitații, totdeauna acceptate cu bucurie, prilejuiau lungi discuții prietenești, purtate pînă noap-

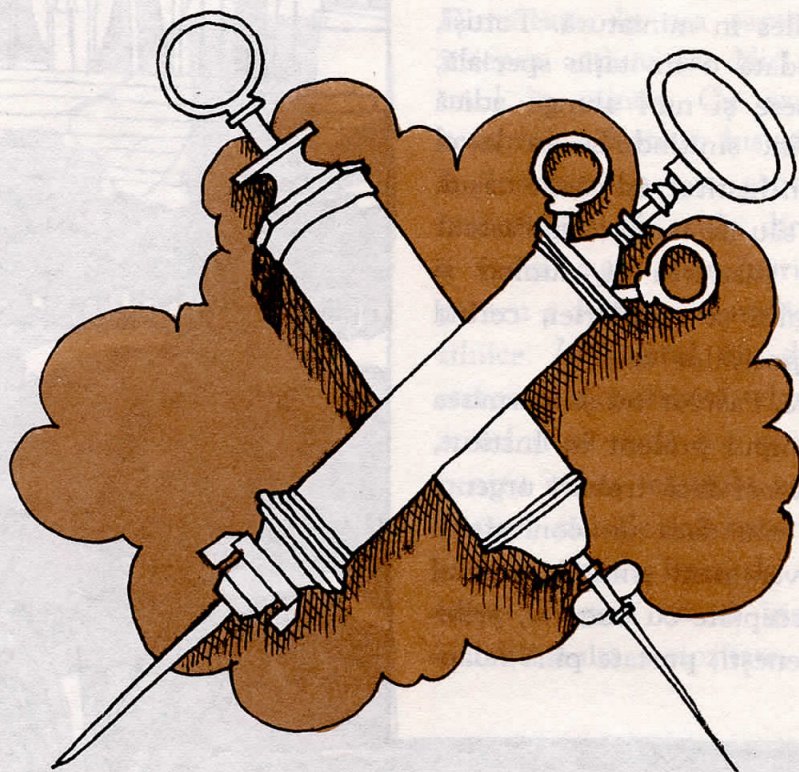
tea târziu, în toiul cărora de multe ori se iveau noi întrebări, ipoteze și soluții.

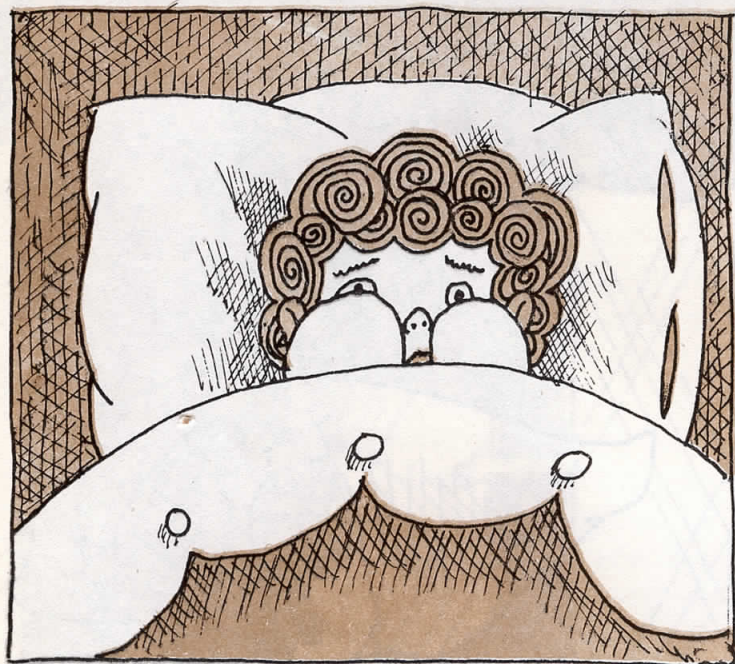
Dar și aceste contacte erau scurte, nu-și putea permite să le prelungească — deși ar fi dorit-o —, treburile laboratorului nesuferind amânare. Să nu vă închipuiți, însă, că în absența lui Pasteur acestea rămâneau baltă. Dar printre ele erau unele atât de greu de rezolvat, încît numai el putea să le descâlcească. El era inima și totodată creierul Institutului. Pentru că Pasteur însuși era o alcătuire armonioasă: rațiunea, spiritul viu, veșnic scormonitor, al savantului nu-i sufocau firea caldă, apropiată. Personalitatea lui pusese o amprentă puternică asupra atmosferei ce domnea în Institut. De cum pășeau pragul masivei porți — adevărată capodoperă de orfevrărie —, pătrundeai într-o altă lume. Totul strălucea de curățenie, aerul era mai pur, florile și copacii mai vii și plini de miresme, cît despre oamenii care lucrau

în acel lăcaș al științei, ce să mai vorbim! Își iubeau atât de mult profesiunea, încît în tot ce făceau ei se ghicea armonia.

E drept că Institutul „Pasteur“ n-a fost niciodată o clinică, adică un așezămînt spitalicesc în sensul obișnuit al cuvîntului. Dar după descoperirea vaccinului antirabic, în acest labirint de laboratoare savantul statornicise un salon anume pentru aplicarea experimentală a acestuia. El însuși administrase primele doze de vaccin, cu rezultate excepționale. Atrăși de aceste rezultate, mulți medici veniseră aici, unde li se pusese la dispoziție un număr de paturi pentru a putea să urmărească tratamentul și felul cum reacționează bolnavii.

Nu se știe în ce an „poposise“ aici eroul povestirii noastre. Poate chiar în... 1885 sau anul următor. Oricum, picase aici odată cu Robert Koch, sosit în grabă de la Berlin la invitația prietenului său Louis Pasteur.

Stînd în pat, atît doreşte:
Pe Pasteur să-l întîlnească —
Cu sfială, omeneste,
Pentru tot să-i mulţumească.

Alunel se trezi într-un pat al cărui aşternut era de un alb imaculat. Dealtfel totul în jur era alb, chiar şi straietele femeii tinere care îl veghea şi care parcă semăna cu mama sa. Poate era doar o părere. În orice caz avea ochii albaştri ca şi ea, iar în priviri i se aprindeau, odată cu zîmbetul, aceleaşi luminite pline de căldură. Poate şi ea era mamă, pentru că Alunel băgase de seamă că mai toate mamele din lume cam seamănă între ele, prin ceva greu de definit. Poate prin dragostea şi blîndeţea cu care înconjură fragedele fiinţe, prin puterea de sacrificiu, prin ceasurile de veghe petrecute la căpăţîiul copiilor cînd sînt încercaţi de boală. Alunel îşi aminti cîtă alinare îi aducea mîna moale şi răcoroasă a mamei sale cînd îi cuprindea în căuşul palmei fruntea arzînd de febră. Poate de aceea, cînd dădu cu ochii de tînăra femeie care îl veghea, Alunel tresări, pentru

o clipă crezînd că e chiar mama sa. Gîndul îi zbură din nou spre casa părintească, întrebîndu-se cum de se află el aici, unde sînt mama şi tatăl său. Asociind însă mîna aceea uriaşă care îl salvase de la moarte cu halatul alb al femeii ce-l veghea şi cu patul curat în care se găsea acum, Alunel se mai linişti, socotind că, oricum, se află printre oameni care îi vor binele. Deşi tot ce se petrecea cu el i se părea aievea, de la un timp începu să se întrebe dacă nu cumva visează. Dacă în tot acest timp visase, oricum visul durase prea mult şi apoi prea era plin de peripeţii, care mai de care mai năstruşnice. Şi, cum dorul de casă nu-i dădea pace, tare ar fi vrut ca totul să fie un vis, din care să se trezească de îndată. Aştepta o limpezire, aştepta ca realitatea — dacă era realitate — să se rupă cu totul de vis, să se aleagă ca apa de uscat.

Realitatea începuse parcă să câştige teren. Alunel simţea pînă şi privirile calde şi prietenoase ale ochilor albaştri ce se aplecau din cînd în cînd cu grijă asupra sa.

Probabil că tînăra îmbrăcată în alb nu-l slăbise din ochi toată noaptea. Sigur trecuse o noapte, deoarece atunci cînd mîna aceea ocrotitoare îl salvase de la pieire era spre seară, iar acum razele soarelui pătrundeau strălucitoare şi vesele prin fereastră.

— Fiţi amabilă şi spuneţi-mi şi mie unde mă aflu şi, dacă ştiţi, cum am ajuns aici?

Faţa femeii se însenină. Pînă atunci probabil se temuse că lui Alunel îi e rău sau că nu poate vorbi. După liniştea ce-i cuprinsese trăsăturile, parcă se aştepta la această întrebare.

— Băiete dragă, în momentul de faţă te afli la Institutul „Pasteur“ din Paris!

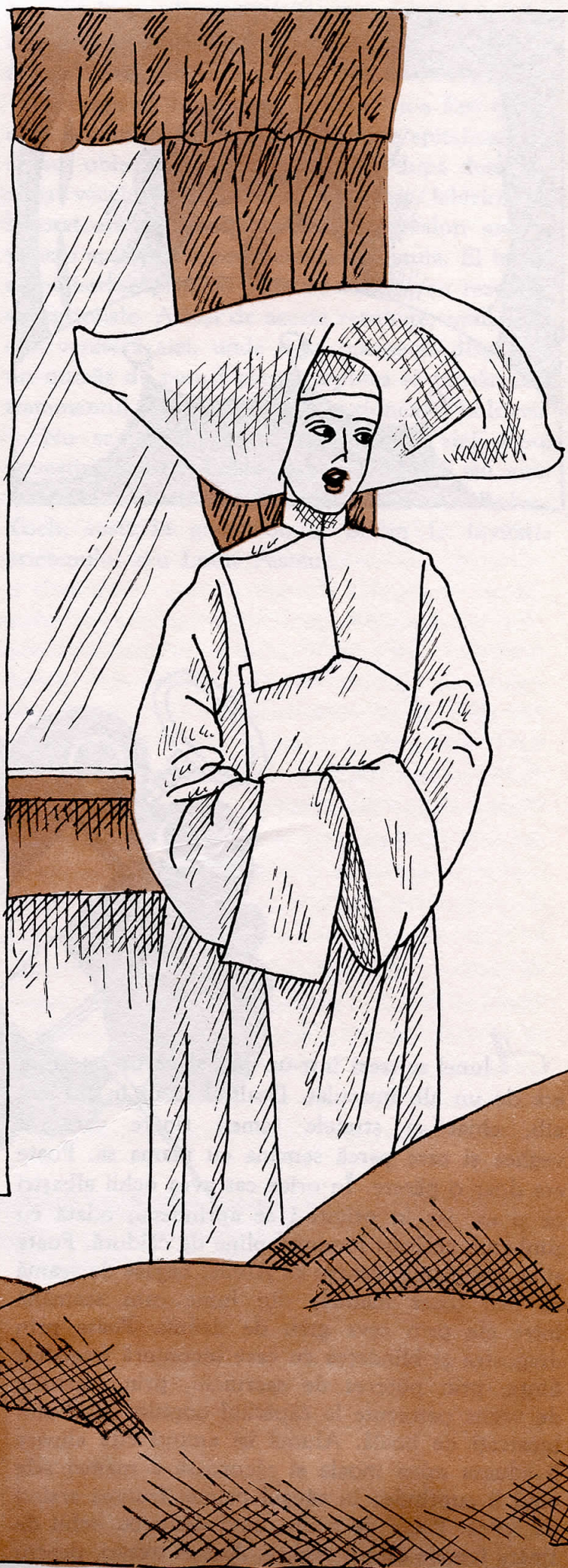
Limpezimea de cristal a glasului tînăr, căldura lui neobişnuită îi amintiră lui Alunel de glasul mamei sale.

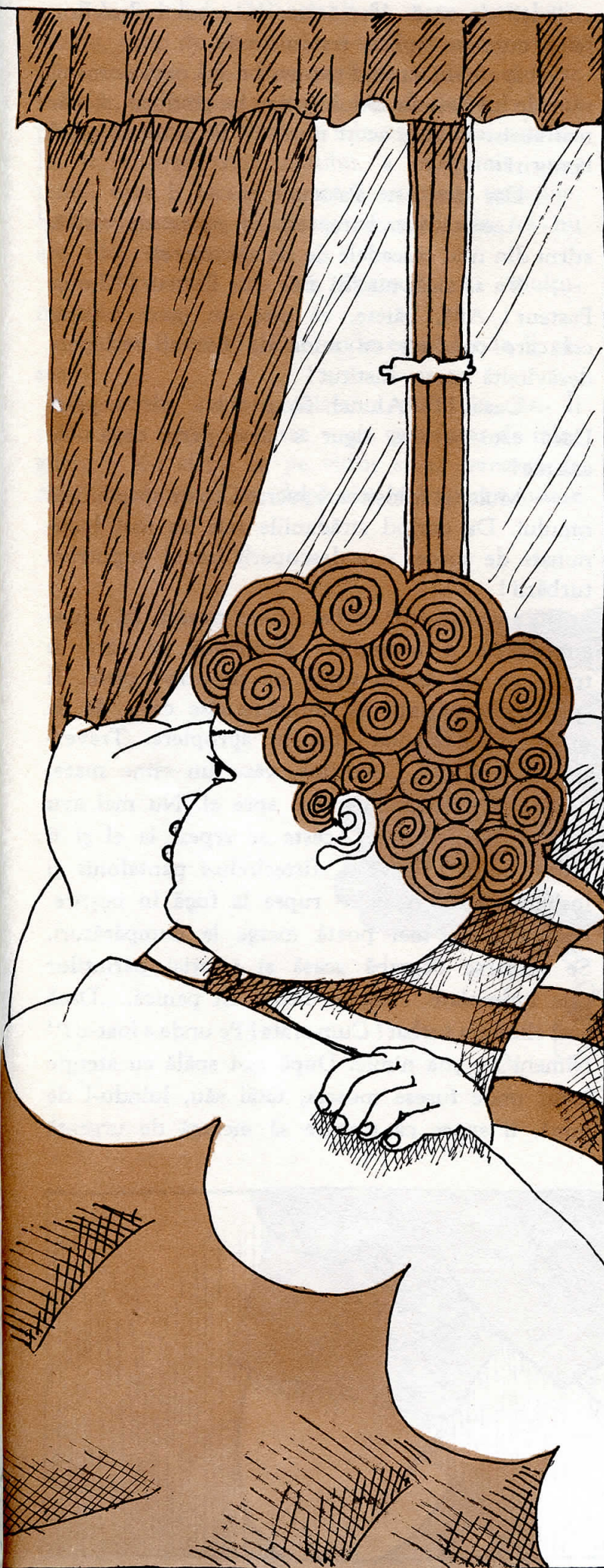
Uluit, Alunel nu ştia ce să mai creadă. „Desigur visez, şi eu care speram ca, în sfîrşit, să mă dumi-resc... Ce să caut eu aici?! De ce nu mă trezesc în patul meu de-acasă, lîngă ai mei?“ Nu-şi putu ascunde mirarea din glas:

— Cum asta, în Franţa?! Tot în Franţa?!!!

— Dar unde ai vrea să fii? Poate ar fi mai potrivit să-mi spui, la rîndul tău, de unde vii.

Gîndindu-se cît de complicate şi incredibile erau toate peripeţiile prin care trecuse, Alunel se lăsa păgubaş în privinţa răspunsului. De fapt, nici el nu ştia prea bine de unde vine în momentul acela: din lumea somnului sau din aceea a realităţii? Aşa că socoti că-i mai bine să caute o portiţă prin care — cine ştie? — ar putea întrezări ceva:

— Nu vă supărați, dumneavoastră cine sînteți și cum vă numiți?

— Eu sînt Rossignol, răspunse pe dată femeia, iar fața îi fu din nou inundată de zîmbetul acela blînd...

— Rossignol?!

— Da, adică privighetoare!

În clipa aceea Alunel își dădu seama că Rossignol avea, într-adevăr, o voce de privighetoare. Oricum, era o „privighetoare“, care, ciudat, știa și ea limba lui — dovadă că se înțelegeau. Și iar îl cuprinse dorul de-ai lui.

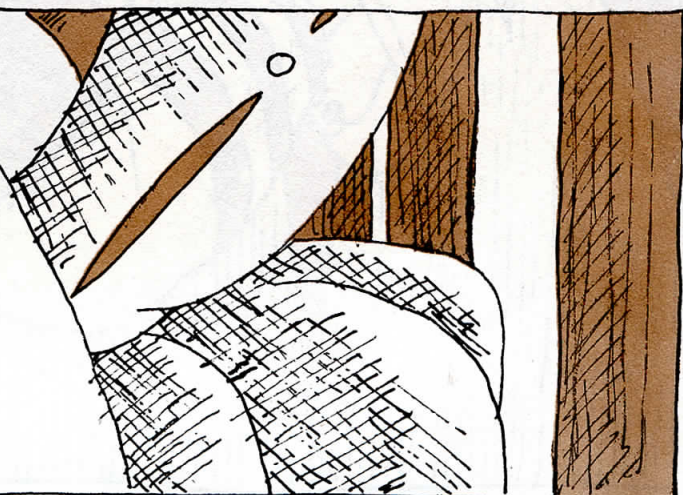
— Dar pe tine cum te cheamă, băiete?

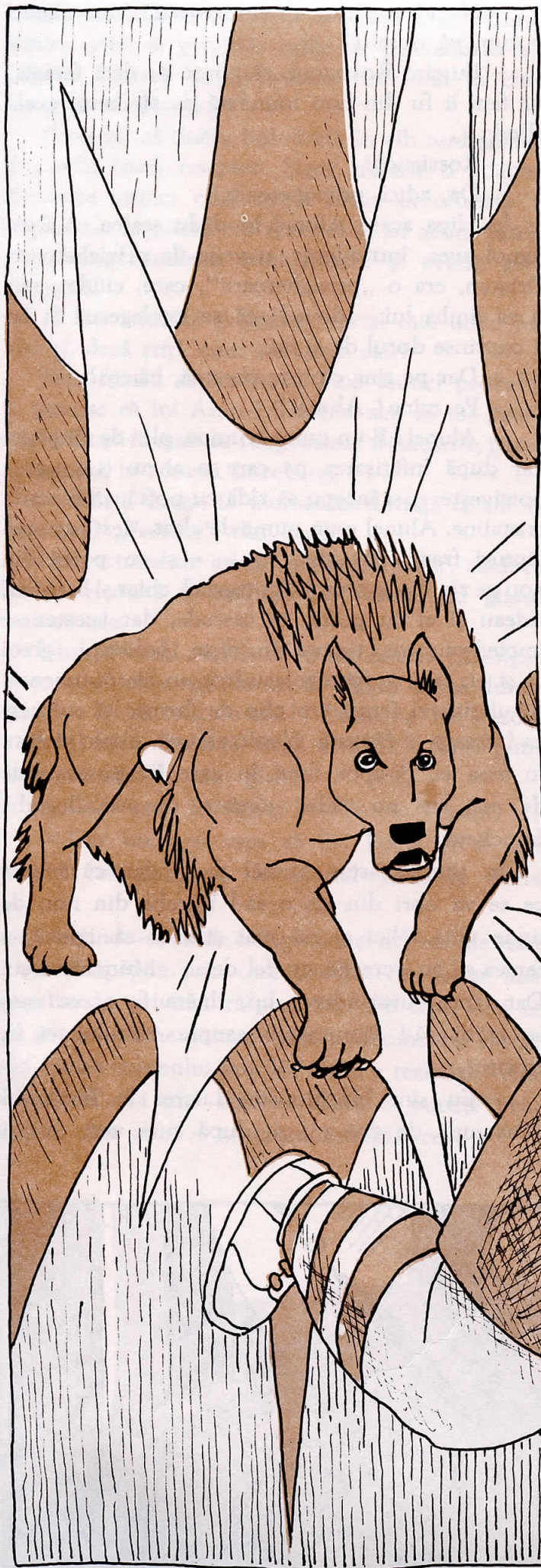
— Pe mine? Alunel!

— Alunel? E un nume frumos, plin de gingășie, dar după înfățișarea pe care o ai nu ți se prea potrivește — și începu să rîdă cu poftă, în cascade cristaline. Alunel e un nume de alint, destinat unei făpturi fragile, pe cînd tu... — și se porni din nou pe rîs. Gargantua și Pantagruel, chiar și baronul, rîdeau și ei cu poftă, în cascade, dar acestea se împiedicau tot timpul în niște bolovani, greoi ca și ei, care se rostogoleau într-un hău întunecos. Rîsul tinerei femei era plin de farmec și culoare, ca întreaga ei făptură. Nimic ascuns, nimic viclean în firea ei. Și-apoi, felul în care îi spusese cele de mai sus nu vădea răutate, ci mai degrabă franchețe.

În timpul ăsta, Alunel se gîndea că îndată ce se va opri din rîs o să-l întrebe din nou de unde vine. Nici el nu mai știa ce să spună, se temea să nu-l creadă un fel de... Münchhausen. Dar, spre surprinderea lui, tînăra fu aceea care se grăbi să-l lămurească asupra rostului ei în Institut.

— Eu sînt biochimistă. Lucrez la Institutul „Pasteur“ de doi ani și, după cum vezi, am și

atribuții de soră. Urmăresc, la patul bolnavilor, felul cum se aplică tratamentele.

Abia atunci, auzind pentru a doua oară pomenit numele lui Pasteur, Alunel căzu pe gânduri. „Unde mai auzise el oare acest nume?” Se grăbi să ceară lămuriri:

— Dar cine este Pasteur?

— Această întrebare, cât se poate de naivă, stîrni din nou cascadele de rîs ale tinerei.

— Va să zică, nu știi cine este Pasteur?! Louis Pasteur! Află, băiete, că este un mare savant, cel care conduce cu mîină de fier și pricepere desăvîrșită acest Institut!

— Daaaa?! Alunel făcu ochii cît cepele. Dacă este savant, sigur a descoperit ceva. Ce anume?

— Multe și folositoare lucruri, toate spre binele omului. De curînd strădaniile sale au fost încununate de succes — a descoperit leacul împotriva turbării!

La auzul acestor vorbe, Alunel tresări. Își aduse aminte de o întîmplare dramatică pe care o trăise cu un an în urmă pe propria-i piele. Îl trimiseseră părinții să cumpere cîte ceva de la magazinul alimentar aflat în apropiere. Traversînd bulevardul Cocorilor, văzu un ciine mare, negru, care venea în goană spre el. Nu mai avu timp să se ferească. Acesta se repezi la el și îi înfipse colții în picior, sfîrtecîndu-i pantalonii și însîngerîndu-l. Apoi, o rupse la fugă în neștire. Nici gînd să mai poată merge la cumpărături. Se întoarse degrabă acasă și istorisi părinților cele întîmplate. Aceștia intrară în panică. „Dacă acel ciine era turbat? Cum arăta? Pe unde a luat-o?” Nimeni nu știa nimic. După ce-i spălă cu atenție locul unde fusese mușcat, tatăl său, luîndu-l de mîină, îi spuse că trebuie să meargă de urgență

cu el la Spitalul „Colentina“, la secția antirabică. Acolo, timp de câteva zile, i-au fost administrate niște injecții. Își aduse aminte pe dată că i se întărise abdomenul — parcă era de lemn — și că pînă și veșnica lui poftă de mîncare se mai ostoise. La terminarea tratamentului, a mulțumit asistentei care îi făcuse în tot acest timp injecțiile. Surîzînd, aceasta îi spuse, cu modestie, că nu are nici un merit.

— Nu mie, ci lui Pasteur să-i mulțumești!

— Lui Pasteur?! Dar unde este? Unde îl găsesc?

La aceste cuvinte, asistenta pufni în rîs. Îi trecu ușor mîna pe obraz — un gest fugar de mîngiere — și-l sfătui ca pe viitor să se ferească de cîinii vagabonzi. Dar, după cîte își amintea, uitase

să-i spună unde-l găsește pe Pasteur pentru a-i mulțumi. Iată, acum, întîmplarea sau — mai știi? — visul îl purtase aici, în Institutul său, pentru a-l putea întîlni și a-i amulțumi personal. Dar cum?

Se întoarse din nou spre Rossignol, care îl mîngîia pe păr — și mama lui îl mîngîia adesea, cînd îl frămînta ceva — și repetă întrebarea:

— Așadar, unde este Louis Pasteur, acest om minunat, care mi-a salvat viața, pentru a-i mulțumi?

Rossignol se uită mirată la Alunel. Voi să-i spună ceva, dar în clipa aceea ușa se deschise. Așa că, în loc de răspuns, Rossignol îi făcu semn cu capul, indicîndu-i ușa. Se aplecă puțin și spuse abia șoptit:

— Iată-l pe marele savant Louis Pasteur!

Cînd savanții află-n fine —
 Aliat avînd știința —
 Leacul care-l face bine,
 El își pierde cunoștința...

*I*ntr-adevăr, în ușa încăperii în care se afla Alunel — singurul bolnav la acea oră — apăruse Louis Pasteur în persoană. Înaintă, cu pasul lui vioi, într-un mers puțin legănat, pînă ajunse lîngă patul băiatului. Dar nu era singur. Alături de el se găsea un bărbat, a cărui figură parcă aducea cu aceea a lui Pasteur — o figură de savant, gîndi Alunel. Printr-un semn discret, Pasteur îl invită lîngă patul lui Alunel.

De îndată fură urmați și de ceilalți — pentru că, am uitat să spun, cei doi erau însoțiți de un grup de femei și bărbați, toți în halate albe. Ros-signol se ridică imediat în picioare ca împinsă de un resort și, plină de respect, îl salută pe Pasteur. Nu se îndepărtă însă de patul lui Alunel.

— Cum se mai simte bolnavul? o întrebă Pasteur.

— Toată noaptea a fost agitat. Spre dimineață s-a liniștit și mai adineauri s-a trezit.

— Prea bine! Alunel își ciuli urechile la auzul cuvîntului „bolnavul“ și își dădu seama că acum el era subiectul care-l preocupa pe savant. Era emoționat în prezența acestor oameni și, în primul rînd, copleșit de personalitatea savantului Louis Pasteur. Cînd îi întîlni privirile, Alunel simți impulsul să sară din pat drept în picioare, pentru a-l saluta respectuos, pe savant așa cum se cuvine. I se păru necuviincios să stea așa lungit în prezența lui. N-apucă să schițeze mișcarea de ridicare în capul oaselor, că savantul, ghicindu-i intenția, îl opri la timp printr-un gest ferm și totodată plin de delicatețe.

— N-ai voie să te scoli, nu ți-am fixat încă diagnosticul!

Oricum, chiar și fără această explicație, Alunel tot nu s-ar mai fi putut scula. Mîna aceea puternică și totuși blîndă, pe care o simțea acum pe pieptul său, aproape îl paralizase de emoție. Deodată îl străfulgeră un gînd. Cum de nu-și dăduse seama din prima clipă?! Sigur, era mîna ocrotitoare, mîna aceea albă și mare care îl smulsese la momentul potrivit din ghearele celor care voiau să-i scurteze zilele. Cu alte cuvinte, savantul îl salvase de două ori de la moarte: o dată prin turbare, a doua oară prin spînzurătoare. „Desigur, cel care m-a salvat de la moarte nu-mi poate vrea decît binele“. Cu vocea sugrumată de emoție, cuteză totuși să îngîne ceva în care se ghicea intenția unei întrebări:

— Prea stimulate și renumite, neasemuite, ... domnule ... Pasteur ...

Dar n-apucă să spună ce voia, că fu întrerupt de vocea caldă și plină de naturalețe a lui Pasteur:

— În loc de atîtea formule prețioase, era mult mai bine să mi te adresezi firesc, un simplu „prieten“ era de-ajuns.

— Bine ..., dar ...

— Parcă ai vrut să mă întrebi ceva, nu-i așa?

— Da, aș vrea să știu de ce m-ați salvat.

— De ce? Era datoria mea. Deși nu sînt medic — cred că ai aflat că sînt biochimist —, viața mi-am dăruit-o de mult oamenilor, mai ales celor aflați în suferință. Deci pot să mă supun și eu „Jurămîntului lui Hipocrate“!

Alunel tresări:

— Hipocrate?!

— Da, marele medic al antichității. N-ai auzit de el?!

— Dacă am auzit? Sigur că am auzit, ba la un moment dat, în peregrinările mele, chiar m-am aflat în preajma sa. La auzul acestor cuvinte, Pasteur îi și puse mîna pe frunte.

HOTĂRÎRI DECIZII DIAGNOSTIC

— Nu, n-ai temperatură ! Totuși, băiete, trebuie să te consult ! Și, întorcându-se puțin spre dreapta, i se adesă bărbatului de alături :

-- Dragă Robert, nu te-am chemat degeaba la Paris. Ți-am spus eu că ne aflăm în fața unui caz interesant, poate prea interesant. Să-l consultăm împreună !

Dar Alunel, în ciuda kilogramelor care-l maturizau, nu-și mai putu ascunde curiozitatea, firească la orice vîrstă, darămite la un copil :

— Dumnealui este medic ? întrebă indicînd cu privirea pe bărbatul ce-i fusese prezentat.

— Este marele bacteriolog german Robert Koch !

— Robert Koch ? ! Alunel își înclină cu respect capul, deși nu auzise niciodată de acest nume, care, după felul în care fusese pronunțat, era desigur celebru.

Pasteur îl mai privi o dată pe Alunel drept în ochi. Privirea — abia acum își dădu seama băiatul — era aceea care-i făcea pe cei doi să semene între ei. Era o privire vie, plină de interes, cercetătoare, pe care Alunel o observase la toți purtătorii de halate albe, fie ei medici sau oameni de laborator.

Gîndindu-se parcă la ceva anume, Pasteur se îndreptă spre Rossignol :

— Zici că a avut un somn agitat ?

— Foarte agitat, răspunse aceasta scurt. De astă dată Alunel, care privea neliniștit cînd la unul, cînd la altul, ghici și în ochii ei mii de semne de întrebare.

— Cîți ani ai și cum te cheamă ? îl întrebă deodată Pasteur.

— Am 10 ani și mă numesc Alunel !

Pasteur continuă imediat :

— Înainte de a lua în considerație greutatea corporală, total nepotrivită pentru această vîrstă, cred că băiatul ăsta s-a speriat de ceva!

— Cînd te afli în lațul spînzurătorii, cred și eu că te sperii, oricine s-ar speria! se auzi glasul lui Alunel, care parcă prinsese curaj.

— Ce vrei să spui? Care spînzurătoare?

— Cum ce vreau să spun?! Nu dumneavoastră m-ați salvat de la moartea prin spînzurătoare la care mă condamnaseră cei trei grăsuți?

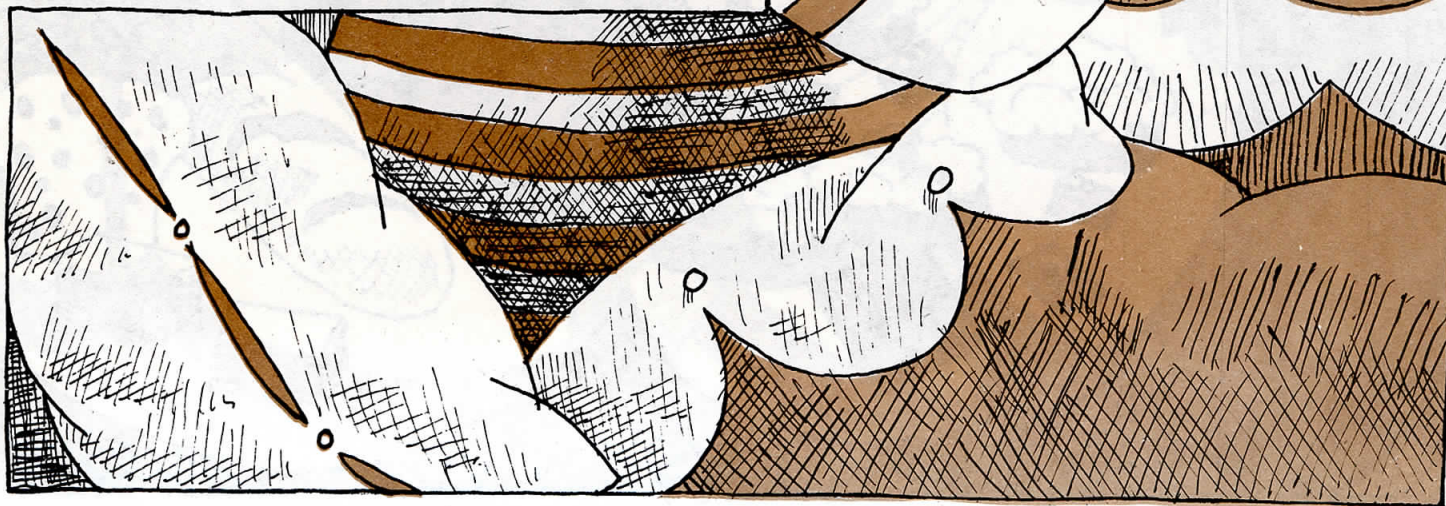
— Eu?! Nici vorbă! Nu știu despre ce vorbești. După toate cîte mi-ai înșirat pînă acum, văd bine că trebuie să te consult cu multă atenție.

— Nu mai înțeleg nimic. Dacă nu dumneavoastră sînteți acela care m-ați salvat de la spînzurătoare, atunci a cui a fost mîna aceea uriașă care m-a smuls de acolo?!!!

Louis Pasteur devenea din ce în ce mai nedumerit:

— Care mîna uriașă? Ce tot spui, Alunele? Dacă nu cumva ești unul dintre acei copii care tot timpul scornesc cîte ceva, sînt sigur că ai visat. Eu te-am găsit aseară — tocmai plecam acasă — în fața Institutului; gemeai, ținîndu-te de burtă. Te-am cules din stradă și te-am adus aici. Era datoria mea. Te-am dat în grija lui Rossignol, care tocmai era de serviciu. Ea te-a vegheat toată noaptea. Trebuie să știi că de cînd aplicăm tratamentul antirabic am fost nevoit să schimb destinația unei camere a Institutului, transformînd-o în salon de bolnavi. De pretutindeni ni se aduc aici, pentru tratament, oameni mușcați de cîini. Cîteodată, acest salon este plin; acum însă ai norocul de a fi singurul pacient, așa că toată atenția noastră va fi concentrată asupra ta.

— Da, știu că ați descoperit și aplicat vaccinul împotriva turbării, ilustre domnule Pasteur!

— O știi?!!!

— Firește. Anul trecut, cînd m-a mușcat un cîine, mi s-au făcut injecții contra turbării.

— Anul trecut?!!! Și Pasteur se întunecă la față. „Ce insinuează acest copil? Doar anul trecut vaccinul meu era încă în faza experimentului, dar nimeni nu știa de el! Cu atît mai mult era imposibil ca cineva să-l aplice într-o clinică. Nu cumva copilul acesta sau altcineva voia să se dea drept descoperitorul vaccinului antirabic, să pretindă prioritatea cercetărilor lui?” Se liniște pe dată, amintindu-și că pînă atunci Alunel nu făcuse altceva decît să înșire verzi și uscate. Se mulțumi așadar să-și păstreze calmul și să adauge:— Da, Rossignol te-a vegheat toată noaptea, dar eu n-am avut răgaz pînă acum să mă ocup de tine.

Și-apoi voiam să te vadă și prietenul meu, Robert Koch, pe care l-ai cunoscut adineauri. Luat de treburi, abia am prîdit să-l chem să vină și el negreșit, pentru ca împreună să ne sfătuiam asupra cazului tău. Chiar acum a sosit de la Berlin.

Alunel nu-și mai puse întrebarea cum de izbutise ilustrul prieten al lui Pasteur să ajungă în cîteva ore de la Berlin la Paris. De fapt, pentru sfîrșitul secolului al XX-lea această călătorie e o problemă simplă, ușor rezolvată de avionul modern, care străbate distanța Berlin-Paris într-o singură oră. Era deci normal ca Alunel, copil al acestui sfîrșit de secol, să nu sesizeze nimic ciudat în spusele lui Pasteur. Nu situa nici în timp, nici în spațiu întîmplarea al cărei erou era, dar intuiția

îl făcu să-și pună din nou vechea întrebare: „Visez sau sînt treaz?”

N-avu timp să-și răspundă, că-l și auzi pe Pasteur spunînd:

— Cred că ai dureri de stomac. Poate ai mîncat prea mult și ai visat urît. Dealtfel și gemetele, și țipătul pe care le-am auzit eu cînd te-am găsit conduc la aceeași concluzie.

Alunel tresări:

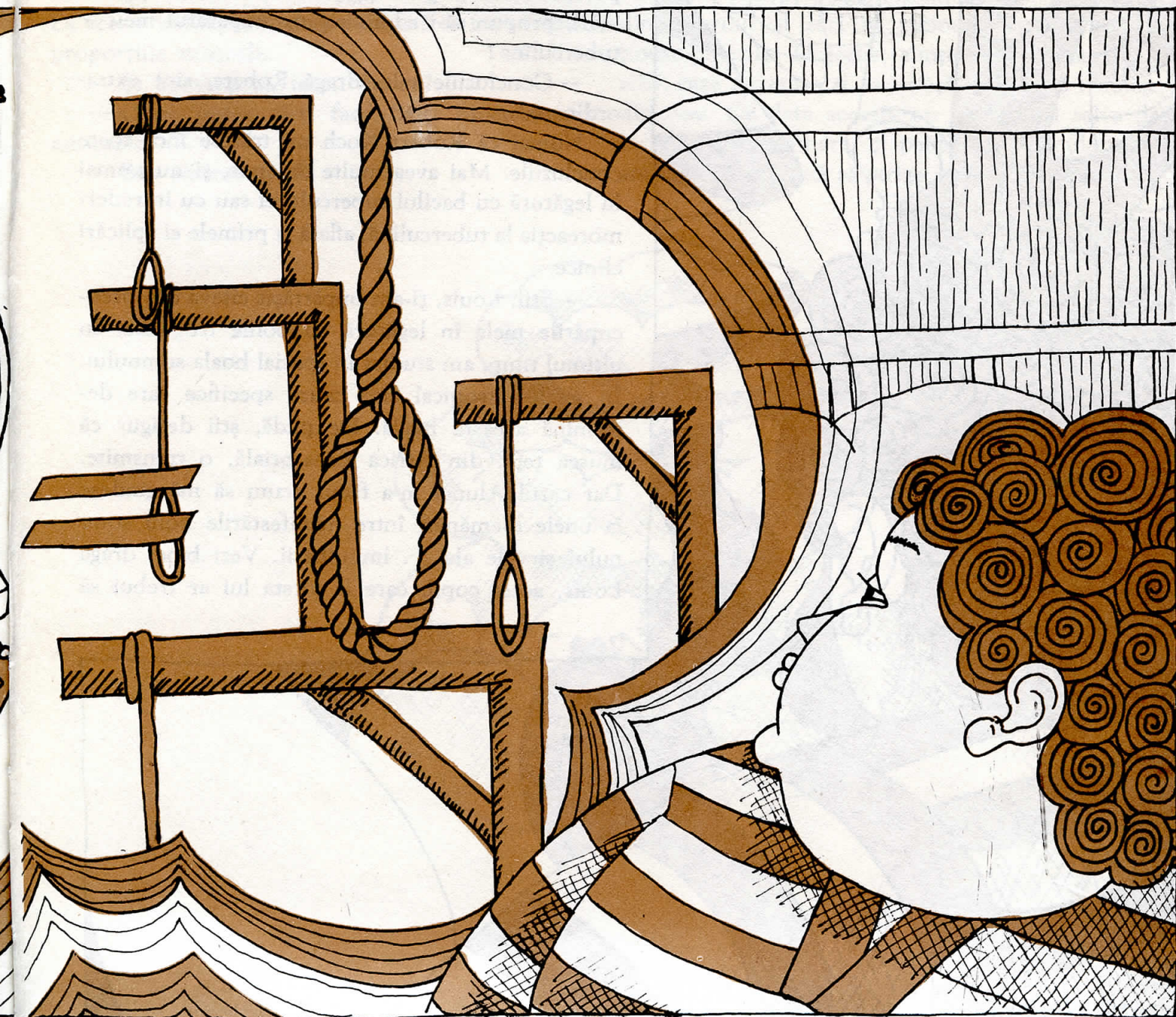
— Într-adevăr, mă doare și acum stomacul, dar în același timp mi-e foame. Știți, am o poftă de mîncare teribilă. Mi-e foame întruna. Numai atunci, în prezența lui Gargantua și Pantagruel, s-a întîmplat să nu mai pot mîncă, și de aceea...

Dîndu-și seama că cei din jur socotesc că iar a luat-o razna, tăcu. De data aceasta fu rîndul

lui Robert Koch, celebrul bacteriolog berlinez, să vorbească:

— Dragă Louis, sînt întru totul de acord cu diagnosticul la care te-ai gîndit. Fără îndoială că acest copil gras, mai bine zis obez, are un stomac suferind, o proastă funcție digestivă, dublată de un dezechilibru glandular. Dar, după părerea mea, trebuie să lărgim investigația clinică a acestui caz, cu totul ieșit din comun.

Pasteur dădu din cap în semn de încuviințare. Îngrozit, Alunel se uita cînd la unul, cînd la altul, căutînd să surprindă pe figura lor ce-l aștepta de-aici înainte. Părea că abia acum realizează gravitatea situației sale, de vreme ce doi savanți de renume se ocupau exclusiv de cazul lui. După o scurtă pauză, Robert Koch continuă:

— Îți amintești, dragă Louis, concluziile mele cu privire la bacilul tuberculozei. Insistam atunci asupra faptului că acest bacil se poate localiza oriunde în organismul uman. E drept, cea mai răspândită localizare e aceea pulmonară, dar tot atât de bine se poate localiza în meninge, în rinichi, intestine, chiar și în piele, provocând tuberculoza. Eu nu-l văd bine pe acest copil obez. E palid, lipsit de vlagă, are un trup puhav și o minte pe măsură, bîntuită de tot felul de gogorițe. Grăsimea nu înseamnă sănătate! Dimpotrivă, e boală curată! Vezi bine, acestui băietan, de numai 10 ani, i-a îngreuiat deja funcțiile vitale, minîndu-i pe zi ce trece sănătatea. Mă gîndesc la multe în legătură cu starea lui... Cine știe dacă atîta mîncare nu i-a afectat și intestinele, făcîndu-le mai receptive la bacilul tuberculozei? Dacă suspectăm acest diagnostic, pentru a evita orice urmări, propun să-i administrăm preparatul meu — tuberculina!

— Concluziile tale, dragă Robert, sînt extraordinare!

Numai că Robert Koch nu trăsese încă toate concluziile. Mai avea multe de spus, și nu numai în legătură cu bacilul tuberculozei sau cu intradermoreacția la tuberculină, aflată la primele ei aplicări clinice.

— Știi, Louis, ți-am împărtășit cîteva din preocupările mele în legătură cu bolile tropicale. În ultimul timp, am studiat în special boala somnului. În mediul tropical sînt cauze specifice care determină această boală. De pildă, știi desigur că musca țețe, din Africa Ecuatorială, o transmite. Dar cazul Alunel m-a făcut acum să mă gîndesc la unele asemănări între manifestările bolii somnului și cele ale... îmbuibării. Vezi bine, dragă Louis, acest copil, care la vîrsta lui ar trebui să

fie plin de vioiciune, pentru că e atît de lacom și-ar mîncă tot timpul, pare atins de boala somnului. Dormitează întruna, cuprins de toropeală, e inactiv și greoi, iar dacă îl preocupă ceva, fi sigur că acel ceva e numai mîncarea.

În tot acest timp, Pasteur, care nu era un vorbăreț, clătina din cap a încuviințare, vădit de acord cu concluziile prietenului său. Acum diagnosticul se contura din ce în ce mai bine. După o clipă de gîndire, făcu un semn. De-ajuns pentru ca o tînră îmbrăcată în halat alb să-și facă apariția. Purta în mîna o seringă uriașă — cel puțin așa i se păru lui Alunel, ale cărui pupile, dilatate de spaimă, schimbau proporțiile lucrurilor, măririndu-le. Cu glasul sugrumat, i se adresă lui Pasteur:

— Ce este aceasta?

— Ce să fie? O seringă, o simplă seringă! La aceste vorbe, seringă își recăpătă ca prin farmec proporțiile normale.

— Și ce vreți să faceți cu ea?

— Ce-aș putea să-ți fac? Să-ți inoculez ser antirabic!

— Ser antirabic?!!!

— Da, iubite prietene, îți aplic tratamentul împotriva turbării!

— Dar nu m-a mușcat nici un cîine!

— Știu! Dar și lăcomia e tot un fel de turbare..., turbează stomacul de prea plin, se răzvrătește, te doare... Prietenul meu, Robert Koch, s-a gîndit chiar mai departe, și pe bună dreptate. Desigur, lăcomia poate duce și la îmbolnăvirea intestinelor. Poate că și starea de somnolență, coșmarurile, toate cele îndrugate de tine au aceeași cauză — îmbuibarea peste măsură. După cîte înțeleg, tu ai tot timpul senzația că... turbezi de foame. Te rog să stai liniștit ca să-ți pot face injecția! Vreau să pun capăt chinurilor tale!

Agită serul, îl trase în seringă, apoi se aplecă să-i facă injecția. În clipa aceea seringă deveni din nou uriașă. Însăimîntat, Alunel se smulse din așternut și sări în picioare, strigînd cît îl țineau puterile. Degeaba, simțea cum mîna aceea albă, care devenise și ea uriașă, e gata să-l înhațe din nou. De data aceasta nu pentru a-l salva de la vreo spînzurătoare, ci pentru a-i inocula serul antirabic. Continuă să strige ca ieșit din minți...

imediat că la mijloc nu poate fi vorba de altceva decît de o indigestie, și ne-a sfătuit să deschidem . . . frigiderul. Cum l-am deschis, ne-am lămurit !

Alunel își aduse aminte pe dată tot ce făcuse în ajun. Sigur, mîncase cu nesaț tot ce găsisese în frigider. Pur și simplu, îl devastase.

Nu sfîrși bine mama ce-avea de spus, că interveni și tatăl :

— L-am chemat pe doctorul Irimescu să te consulte, să vadă ce-i cu tine !

— Să mă consulte?! Alunel tresări. „Deci nici acum, cînd m-am trezit de-a binelea, nu scap de consultații!“

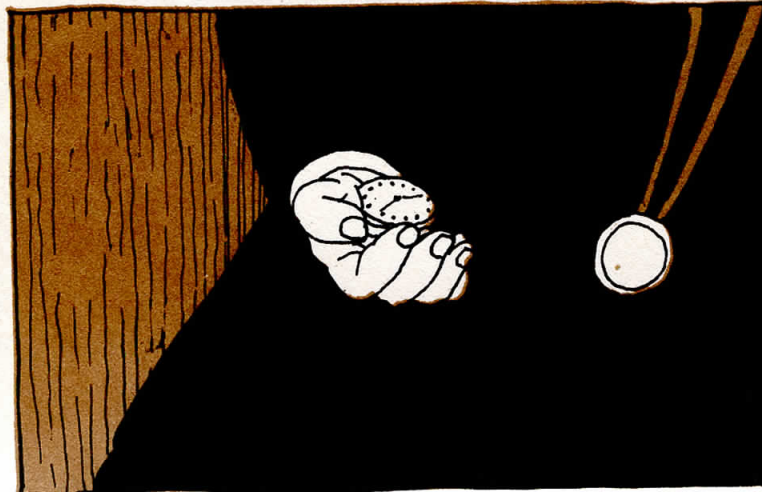
— Da, băiete, vreau să te consult ! spuse blajin doctorul Irimescu.

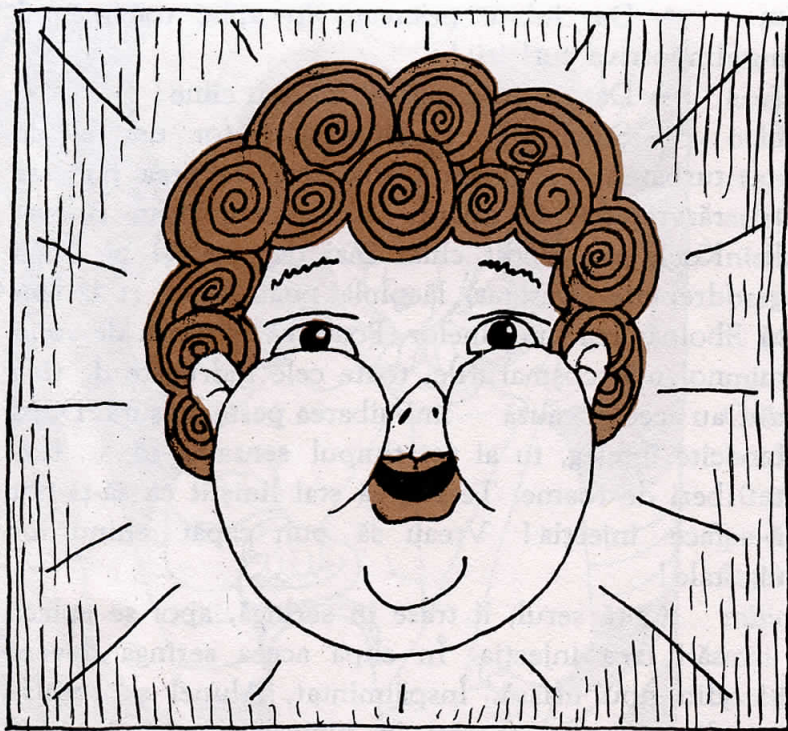
Ciudat, dar parcă și vocea acestuia semăna cu aceea a maestrului Hipo, ba chiar și cu aceea a lui Avicenna și, dacă se gîdea bine, chiar și cu aceea a lui Pasteur. Acum, că era treaz, știa că așa ceva nu e posibil, că-i doar o părere. Poate inflexiunile glasului, căldura cu care vorbea acest doctor îl făcuseră pe Alunel să-și amintească de toți oamenii halatelor albe ce-i populasera visul sau, mai bine zis, lungul coșmar.

Alunel privi atent mîinile doctorului Irimescu. Și ele erau mari și ocrotitoare — mîini de nădejde — și, mai ales, nu purtau nici un bisturiu, nici, o seringă, nimic din ce l-ar fi putut înspăimînta.

Și atunci, plin de încredere, își trase tricoul, dezvelindu-și pieptul și abdomenul.

În timp ce doctorul Irimescu îl palpa cu blîndețe, dar cu multă atenție, căutînd să afle ce se petrece acolo înăuntru, Alunel se gîdea că, de vreme ce-ar mîncă tot timpul — și tot i-ar fi foame — , nu poate fi bolnav de ceva anume. Sigur, cum de nu s-a gîndit pînă acum?! Asta îl aștepta : regimul alimentar !

Vă jur — le spuse tuturor —
Că de-acu-nainte,
Chiar de-oi duce-al hranei dor,
Dieta o respect, cuminte!

Sugubețe, razele soarelui îi împungeau pleoapele, așa că în cele din urmă, luându-și inima în dinți, deschise ochii. Unde credeți că se trezi? În patul lui. Acolo unde se culcase de cu seară, cu stomacul plin. Nu-i veni să creadă. Privi în jur și se liniști. Da, era în sfârșit acasă! Îl priveau, cu fețele pline de îngrijorare, părinții și bunicii. Ba lângă patul său „de suferință“ se găsea și un medic, venit probabil de la circă la chemarea plină de neliniște a părinților. Ciudat, privindu-l mai cu luare-aminte, Alunel își dădu seama că acesta seamănă întrucîtva și cu doctorul Hipocrate, și cu Avicenna, ba chiar și cu Louis Pasteur. Mai întâi, și el avea barbă. Dar nu în aceasta consta asemănarea, ci în felul atent și cercetător de a privi, într-o anume licărire a ochilor atunci cînd întrezăreau ceva și, mai ales, în încercarea de a stabili o legătură cu cel aflat în suferință.

„Deci, iar un medic! Se vede treaba că sînt cu-adevărat bolnav“.

Își îndreptă privirile întrebătoare către părinți. Mama, ca orice mamă, se grăbi să-l lămurească despre ce este vorba:

— Toată noaptea ai avut febră, ai delirat, ai spus vorbe fără noimă și ai pronunțat nume ciudate. Mai tot timpul ai țipat, încît ne-am speriat și am chemat degrabă pe doctorul Irimescu, pentru a vedea ce-i cu tine.

„Așa, deci totul nu fusese decît un vis! Dar ce vis! Brrr!!! Nu-i prea plăcut să ajungi în lațul spînzurătorii, fie și în vis!“

Gîndurile îi fură întrerupte de glasul blînd și melodios al mamei sale, care căuta să-l liniștească:

— Tovarășul doctor Irimescu ne-a spus că nu-i cazul să ne îngrijorăm. Văzîndu-te, s-a gîndit

De data aceasta, bineînțeles, nu va mai sărbători „evenimentul“ ghiftuindu-se. Își va lua adio de la toate tentațiile frigiderului ca un adevărat discipol al maestrului Hipo. Va ieși afară.

Soarele, cerul albastru, aerul transparent, toate elementele naturii prietene îl vor ajuta să pășească peste acest prag, să înceapă o altă viață, plină de echilibru.

UN FIRȘIT

BIBLIOTECA
„N. IORGAN“
PLOIESTI

